

Hoàng Kim

Chiều nay vắng em

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Đêm thành phố thật đẹp, thật nhộn nhịp với những dòng xe xuôi chảy trên đường không ngớt. Những chùm đèn màu cứ nhấp nháy liên tục làm người nhìn cứ tưởng những ánh sao sa rơi xuống trần gian.

Trong khung cảnh vui tươi đó, có ba chàng thanh niên cùng hoà mình với mọi người trong thành phố tận hưởng một buổi tối tuyệt vời của mình.

Lặng trên đường xe lả lướt, Nguyên quay sang người bạn bên cạnh:

- Mình đi đâu bây giờ nữa nhỉ ?

Thịnh nhìn một vòng quanh thành phố rồi mỉm cười:

- Đi đâu thì các cậu cứ quyết định chứ tớ thì lạc hậu mất rồi, có biết chỗ nào đâu mà nói.

Đang ngồi ở băng sau, Hương chồm lên nói chen vào:

- Tớ đi sao băng đi Nguyên.

Thịnh thắc mắc:

- Sao băng là đâu thế?

- Vũ trường, cậu đi không?

Nguyên đáp gọn, Thịnh cười thật tươi.

- Thì đi, coi vũ trường ở đây lúc này thế nào.

- Ờ, cậu nhớ so sánh coi có khác bên trời Tây của cậu không nhé?

Thịnh cười to:

- Trời Tây đó là của thiên hạ chứ nào phải là của tớ. Mà này, bộ cậu tưởng bên đó tớ có nhiều thì giờ rảnh lắm hay sao mà biết nhiều về vũ trường bên đó.

Thịnh nói dứt câu, hai người bạn chưa kịp nói gì thì Nguyên đã dừng xe trước một toà nhà khá lớn, ánh đèn chiếu sang rực rỡ cả một góc đường. Hương nói lớn:

- Tới rồi, xuống đi thôi.

Nguyên tắt máy xe, đợi cho hai người xuống, anh khoá xe cẩn thận rồi so vai nói với hướng:

- Cậu là thổ công mấy chỗ này, mau đi trước dẫn đường đi.

Trông thấy Hướng, người gác cửa vui vẻ chào:

- Cậu Hướng , lâu quá không thấy cậu đến đây chơi.

Hướng cười cười:

- Hết tiền thì làm sao mà đến được, bà chủ của anh có cho tôi nợ đâu mà.

Người bảo vệ cũng cười:

- Cậu nói thế chứ bà chủ có tính toán với cậu bao giờ. Thôi mời các cậu vào, mau không có lại hết bàn tốt.

Hướng dẫn hai bạn vào trong, căn phòng thật rộng nhưng tối mù khiến cho Nguyên và Thịnh hơi lúng túng. Nhưng rồi cả hai cũng mau chóng làm quen với bóng tối.

Yên vị nơi chiếc bàn gần sân khấu, Hướng xo tau nói với hai bạn :

- Tốt rồi, cũng may mà còn được cái bàn này mà ngồi, chứ đi muộn một chút nữa thì chỉ còn mấy cái bà tít đằng kia, chán lắm.

Thịnh hỏi :

- Bộ cậu quen hết người trong cái vũ trường này hay sao vậy ?

Hướng cười :

- Làm gì có, tôi chỉ quen với một người thôi, nhưng là người có đủ uy tín để làm cho những người khác phải nể mình.

Nguyên cười :

- Cậu có biết nó quen với ai không ? – Hỏi nhưng không đợi bạn lên tiếng, Nguyên lại trả lời luôn - Nó quen với bà chủ, mà không phải là chuyện quen biết thông thường đâu đấy nhé.

Thịnh cũng cười :

- Thế thì quen như thế nào ?

- Cậu không thể ngờ được đâu, bà chủ vũ trường này mê nó như điên đảo đấy.

- Thế bà ta là người như thế nào ?

Thịnh hỏi, Nguyên huýt lên một tiếng sáo ngắn :

- Một phụ nữ cực kỳ, phải nói là một mệnh phụ tuyệt vời mới đúng.

Bà Diễm Chi quen với hầu hết những người tai to mặt lớn trong cái thành phố đông đúc này, và tiếng nói của bà ta có giá trị ngang với lệnh của một ông bộ trưởng. Thế mà bà ta lại mê anh chàng Hướng nhà ta, thế thì cậu có thấy là hắn có thứ ghê không ?

Hướng đập mạnh vào tay Nguyên :

- Cậu chỉ nói quá, vừa vừa thôi. Nổ qua thằng Thịnh lại tưởng thật thì nguy.

Nguyên cãi :

- Chứ không à ? Nếu như mà bà ấy không mê cậu thì tôi đã tìm cách tán tỉnh bà ấy rồi.

Thịnh bật cười :

- Nghe hai người nói, tôi cũng thấy nôn nao muốn gặp người đẹp cho biết quá. Chốc nữa cậu nhớ giới thiệu người đẹp với tôi nhé !

Hướng gật đầu :

- Chu yện đó thì dễ thôi, nhưng mà cậu nhớ đừng giở trò tán tỉnh ra đây đấy nhé.

Thịnh cười to :

- Té ra cậu vẫn chưa tự tin được chính mình hay sao ? Yên chí đi, tớ đâu phải là thằng phản bạn đâu nào, tớ sẽ giữ đúng cương vị của mình.

- Vấn đề không phải là tôi có tự tin hay không mà vì cậu sang giá hơn tôi nhiều quá, cậu lại nổi tiếng hào hoa phong nhã từ trước tới giờ, con gái cứ gọi là chết mê chết mệt vì cậu, ngay cả bác sĩ như thằng Nguyên đây mà cũng không dám sánh với cậu thì sá gì một thằng đạo diễn quen như tôi, lơ mơ là tôi bại trận như chơi.

Nguyên bật cười :

- Nay, hai người có muốn so sánh với nhau như thế nào thì so, nhưng nhớ là đừng có lôi tôi vào đấy nhé.

Hướng cũng cười :

- Ấy là tôi chỉ nói thế thôi, chứ còn cậu thì lành quá, sánh với mấy cô ở đây thế nào được. tôi có dẫn cậu đi tới đâu cũng không sợ mất người yêu vì cậu, nhưng mà đối diện với tên Thịnh thì lại khác, lúc nào cũng phải đề phòng nó hết.

Thịnh ra vẻ bất mãn :

- Cậu cứ làm như tôi là cái thằng tồi tệ nhất thế giới vậy, bộ dạng tôi trông giống mấy tên Don Jan chuyên quên rũ phụ nữ lắm hay sao vậy ?

Hướng xua tay :

- Ấy, cậu đừng hiểu lầm như thế mà làm tình cảm bạn bè mất vui, tôi nào dám nói cậu như thế. Nhưng mà sự thật cậu cứ như một thói nam châm hút các bà các cô về phía cậu vậy, ngay từ hồi đi học đã như vậy rồi cơ mà. Cậu không nhớ ngày cậu lên máy bay đi du học, có bao nhiêu cô gái ra tiễn chân và khóc ngập cả một góc phi trường đó hay sao?

Nguyên lại bật cười:

- Tôi chỉ thấy buồn cười vì cô nào cũng cứ tưởng là cái thằng thịnh này chỉ yêu có mỗi mình mình, không dè đựng chuyện mới thấy trái

tim nó bao la thật, cô nào nó cũng thương hết. Thế là cuối cùng thay vì tiễn chân nó, các cô nàng quay qua lườm nguýt nhau, vui đáo để. Thịnh cười, ánh mắt anh mơ màng như nhớ về một thuở vàng son của mình:

- Ngày ấy mình còn con nít thật, cứ ngỡ là có nhiều em theo mình là oai. Không ngờ ngày mình đi, bao nhiêu là phiền nhiễu xảy ra. Đến nỗi bao nhiêu năm sau rồi, thế mà cứ mỗi lần viết thư sang là bà cụ lại nhắc nhở mình phải lo học chứ không được say mơ các cô gái, nhất là các cô đầm mắt xanh. Các cụ có biết đâu là mình phải lo học trối chết, vì với số vốn sinh ngữ của mình, sang đó cứ như là thằng câm điếc vậy, mãi cả năm sau vẫn cứ như thằng ngọng khi nói chuyện với người bản xứ. Lại còn cái chuyện phải lăn lộn đi làm để kiếm sống nữa chứ, mỗi ngày đến nhà là mệt thở không ra hơi, chỉ còn sức lờ lững ăn ra hăm lại ăn xong là lăn kềnh ra ngủ như chết để lấy sức mai mà cày tiếp, còn sức lực và thời gian đâu mà theo tán tỉnh các em.

- Cậu thì cần gì mà phải theo tán tỉnh, các em mà trông thấy cậu thì cứ gọi là theo cả lũ ấy chứ.

Thịnh lắc đầu:

- Cậu đừng tưởng bở, mình là thằng sinh viên nghèo kiết xác, không có một xu dính túi thì đừng mong gì các em kết model. Có làm được đồng nào thì còn phải dành dụm để đề phòng tháng sau không kiếm được việc làm chứ ở đó mà bay bướm thì chỉ có chết ngay lập tức.

Câu chuyện của ba người đang rôm rả thì bỗng nhiên một âm thanh ồn ào dậy lên, hình như cả vũ trường sôi sục lên vì một điều gì đó. Tiến huyết sáo, tiếng vỗ tay cứ như một làn sóng mạnh mẽ lan khắp

nơi.

Thịnh ngạc nhiên quay sang hỏi Hường:

- Chuyện gì mà bọn thanh niên làm như phát khùng lên thế kia?

Hường bật cười:

- Chẳng cứ gì bọn thanh niên, ngay cả các ông già cũng như vậy đấy chứ. Cái này người ta gọi là hiện tượng Thiên Hương.

Thịnh ngó ra nhìn bạn, anh khôn hiểu Hường muốn nói gì :

- Thế có nghĩa là thế nào?

Không trả lời vào câu hỏi của bạn mà Hường chỉ nói vắn tắt:

- Thì cậu cứ đợi một tí nữa sẽ biết ngay thôi mà.

Thịnh khôn phải đợi lâu, câu nói của Hường vừa dứt thì trên sân khấu, trong ánh sang bang bạc, một cô ca sĩ trông thật lộng lẫy bước ra.

Ngay khi cô ca sĩ vừa xuất hiện thì những thanh niên có mặt trong phòng lại hét lên, xen lẫn tiếng huýt sáo và tiếng vỗ tay tạo nên một không khí cực kì sôi động.

Thế nhưng chỉ cần cô ca sĩ cất tiếng hát, thì ngay lập tức, mọi âm thanh hỗn loạn kia tắt hẳn.

Thịnh tò mò đưa mắt nhìn quanh, anh nhận thấy những người có mặt đều ngồi im lặng, nhưng hai mắt họ thì chăm chăm nhìn vào cô ca sĩ đang hát, thái độ của họ lộ rõ vẻ ngưỡng mộ.

Hường khều tay Thịnh, anh nói nhỏ :

- Đó, cậu đã thấy hiện tượng Thiên Hương là thế nào chứ ?

Thịnh gạt gù ra vẻ đã hiểu, anh hỏi lại bạn :

- Cái cô ca sĩ này là thế nào mà có hấp lực mạnh thế nhỉ ?

Hường ra vẻ rành rẽ :

- Ngôi sao sáng chói nhất trên bầu trời ca nhạc hiện nay đấy; lại thêm

siêu người mẫu thời trang nữa, thế đã đủ cho mọi người ngưỡng mộ chưa ?

Thịnh gật gù :

- Cô ấy hát thì cũng tạm được, chứ còn so với các giọng ca trước đây khi tôi còn ở nhà thì cũng không gọi là hơn được. Còn nhan sắc tôi nghĩ có đẹp đến đâu cũng phải có một giới hạn nào đó, chứ sao mọi người lại có vẻ sung bái như vậy nhỉ ?

Hướng lắc đầu ra vẻ chê bai :

- Cậu đúng là không thực tế một chút nào cả. Này nhé, thứ nhất là cô ấy hội tụ cả hai yếu tố, sắc đẹp và giọng ca. Tuy tác riêng từng mặt thì có vẻ thua kém người khác chút ít, nhưng gộp chung hai thứ lại thì chẳng có ai hơn được. Thế là đủ cho mọi người ngưỡng mộ rồi chứ còn gì nữa ? Vì thế mà cô ta đi đến đâu thì những fan ái mộ cô ta cứ bám theo đến đó. Lại thêm một điều là cô ấy cực kỳ kiêu hãnh, chưa từng có ai tán tỉnh được. Lúc nào cũng cười vui vẻ với mọi người, nhưng mời đi chơi thì chưa có ai mời được, điều đó lại làm cho cô ấy lại càng sang giá hơn.

Thịnh cười khẩy :

- Lại còn kiêu kì thế cơ à ? Tôi không tin là cô ta không có ai mời được.

Nguyên chen vào :

- Tại vì cô ta chưa gặp cậu đấy thôi. Tôi tin là chỉ cần cậu lên tiếng thì cô ấy sẽ bằng long ngay thôi mà.

- Vấn đề ở đây là làm sao cậu tiếp cận được với cô ta ấy chứ.

Nguyên xen vào, Thịnh chỉ Hướng :

- Chẳng phải cậu là thổ công ở đây hay sao ? Và cậu cũng có uy tín thật lớn ở đây mà. Chẳng lẽ chuyện nhỏ như vậy mà cậu cũng không

làm được hay sao ?

Hướng ngần ngại :

- Các chuyện khác thì không thành vấn đề, nhưng chuyện này thì không biết tính sao đây.

Nguyên đẩy vào vai bạn :

- Thôi mau vào tìm Diễm Chi đi, chẳng lẽ cô ấy không giúp được cậu hay sao ?

Hướng miễn cưỡng đứng lên, nhưng anh cẩn thận giao hẹn :

- Thôi được tôi cũng vì cậu mà liều một phen, nhưng thành công hay không thì tôi không hứa trước đấy nhé.

Thịnh gật đầu :

- Được rồi, chỉ cần cậu có thành ý, tôi tin là cậu sẽ làm được mà.

Nguyên đẩy Hướng :

- Thôi đi nhanh lên, cô ấy hát xong bài thứ hai bây giờ.

Hướng thoát đi thật nhanh trong ánh sáng mờ nhạt của vũ trường, điều đó chừng tỏ anh không lạ gì với khung cảnh ở đây.

Còn lại hai người, Nguyên băn khoăn hỏi Thịnh :

- Cậu tính làm quen thật với cô ta à ?

Thịnh nhếch mép, nụ cười khinh bạc nở trên môi anh :

- Chưa thể nói trước được, phải để xem thái độ cô ta đã.

Nguyên không hỏi gì thêm, anh nhìn lên sân khấu, một cô ca sĩ khác đã bước lên sau lời giới thiệu. Không khí trầm hẳn xuống, một số người đã dìu nhau ra pítê trong điệu Blue nước nở.

Nhìn sang Thịnh, Nguyên thấy anh đang trầm ngâm nhìn lên sân khấu, nhưng anh nghĩ bạn đang có một thái độ bồn chồn khi thấy tay Thịnh cứ gõ đều đặn lên bàn. Tự dưng, trong lòng Nguyên có một cảm giác bất an. Anh không hiểu tại sao mình lại như thế, thật sự

không hiểu.

Thịnh không phải đợi lâu, vì cô ca sĩ hát ngay sau Thiên Hương chưa hát xong phần việc của mình thì Hương đã trở ra, cùng đi với anh là hai người phụ nữ, mà trong đó anh nhận ngay ra cô ca sĩ Thiên Hương.

Nguyên đập nhẹ tay vào Thịnh :

- Công nhận thằng Hương giỏi thật, thế mà nó cũng mời được cô ta đây.

Thịnh khinh khỉnh :

- Thế thì cô ta cũng thuộc loại xoàng chứ có gì là lạ đâu. Vậy mà các cậu cứ coi cô ta như một thứ thần tượng, điều đó càng làm cho cô ta lên mặt chứ có được gì đâu.

Nguyên suyt nhỏ :

- Thôi đi, cậu đừng nói nữa, họ ra tới rồi kìa.

Thịnh gạt đầu ra vẻ hiểu ý của Nguyên, Khi Hương cuàng hai người phụ nữ ra đến bên bàn, Thịnh đứng lên, anh lịch sự kéo ghế và nhỏ nhẹ nói :

- Mời Thiên Hương :

Cử chỉ galang đầy điệu dàng đã gây cho Thiên Hương một mối thiện cảm ngay trong cái nhìn đầu tiên. Mỉm cười với Thịnh, cô kéo nhẹ tà áo và yếu điệu ngồi xuống :

- Cảm ơn anh !

Xoa hai tay vào nhau, Hương hồ hởi nói :

- Để tôi giới thiệu cho mọi người quen biết nhau đã nhé – Chỉ vào từng người, anh nói tiếp – Đây là Diễm Chi, bà chủ vũ trường này, kế bên là Thiên Hương, ngôi sao ca nhạc kiêm người mẫu thời trang mà anh bạn tôi mến mộ ngay khi vừa trông thấy cô lần đầu tiên. Còn

hai người bạn tôi đây, một người là Nguyên, bác sĩ và Thịnh, người đã ái mộ Thiên Hương đấy và là một giám đốc trẻ tài hoa vừa từ Mỹ trở về.

Diễm Chi đúng là một phụ nữ lịch thiệp, cô bắt tay Thịnh rồi quay sang Nguyên với mục đích để cho Thịnh tự nhiên nói chuyện với Thiên Hương, vốn đã nói chuyện với Nguyên :

- Chẳng hay anh Nguyên làm việc ở bệnh viện nào ạ ?

Nguyên cười nhẹ :

- Một bệnh viện nhỏ thôi chị ạ.

Diễm Chi lắc đầu :

- Nhỏ hay lớn thì đâu có thành vấn đề hở anh ? Chỉ cần nhìn anh là tôi cũng biết là một bác sĩ giỏi rồi.

Nguyên lắc đầu ra vẻ không đồng ý :

- Chị đừng khen tôi như vậy kẻo tôi lại cứ tưởng thật thì nguy.

- Tôi nói thật long chứ không phải khen nịnh anh đâu. Tôi phải xin anh địa chỉ mới được, mai này có bệnh hoạn gì thì nhất định tôi phải nhờ đến anh mới được. Chỗ quen biết cũng mong anh tính rỏ cho một chút.

Diễm Chi vừa nói vừa cười, Nguyên lắc đầu :

- Chị cần gì phải hỏi địa chỉ của tôi, chỉ cần chị gọi thằng này, nhất định là nó sẽ lôi cho bằng được tôi đến để lo cho chị.

Vừa nói, Nguyên vừa chỉ tay vào Hương, anh gật đầu ngay :

- Em cứ yên tâm, có chuyện gì phải cần đến bác sĩ , em cứ gọi cho anh. Cam đoan với em là thằng Nguyên sẽ có mặt trong vòng mười phút.

Diễm Chi lườm Hương :

- Anh nói nghe lớn lối nhỉ, bộ anh Nguyên ở không cho anh muốn gọi

lúc nào cũng được hay sao vậy ?

Hướng vênh mặt :

- Chứ sao, nó mà không làm ngay là anh xử nó liền.

Nguyên cười true Hướng :

- Tao chỉ sợ lúc đó mày không dám xử tao mà lại năn nỉ ỉ ôi rằng : “

Nguyên ơi, mày làm ơn tới giúp dùm tao không có Diễm Chi giận thì khổ tao lắm “

Hướng đắm đùa vào vai bạn :

- Cái thằng khỉ, ai đánh mà mày khai hết trơn hết trọi vậy ? Làm bể mánh tao hết trơn.

Nguyên quay sang Diễm Chi :

- Đó, chị thấy không ? Nó chỉ được cái miệng thôi à. Tôi không biết chị thương được cái thằng này ở cái điểm nào nữa ?

Diễm Chi nhìn Hướng âu yếm :

- Thì cũng nhờ cái miệng anh ấy mà tôi mới thương anh đấy chứ.

Hướng choàng tay qua vai Diễm Chi, anh cười đắc thắng :

- Đó, cho mày true tao nữa thôi – Ghé sát vào Diễm Chi, anh làm bộ nói nhỏ nhưng thực ra là muốn để cho Nguyên cùng nghe – Nó ghen với anh vì em thương anh nên cố tình nói xấu anh đó em, mặc kệ nó đi, em đừng thêm để ý.

Cả ba cùng bật cười. Cứ thế, họ chụm nhau nói chuyện để mặc cho Thịnh trở tài tán tỉnh Thiên Hương.

Trong khi đó, Thiên Hương và Thịnh cũng bắt chuyện với nhau thật nhanh chóng, và họ cũng đã tỏ ra than thiết không ngờ.

Thiên Hương hỏi Thịnh :

- Anh Thịnh xa quê hương lâu chưa ?

- Cũng trên mười năm rồi Thiên Hương ạ.

Thiên Hương hỏi tiếp :

- Vậy bây giờ chờ về anh có thấy bờ ngõ không ?
- Thịnh nhìn vào Thiên Hương chăm chú, anh hỏi lại :
- Ý Hương muốn hỏi vấn đề nào ?

Thiên Hương giơ tay lên, cô quơ nhẹ một vòng :

- Thì về mọi mặt, như phố xá, cảnh vật, con người v. v...

Không ngần ngại Thịnh trả lời ngay :

- Đương nhiên là rất bờ ngõ rồi. Hơn chục năm xa quê hương, trở về đây tôi thấy cái gì cũng đổi mới. Phố xá sầm uất hơn, nhà cao tầng nhiều hơn, con người năng động hơn, và nhất là các cô gái ngày nay xinh đẹp hơn rất nhiều, mà trong đó, Thiên Hương là một chứng minh hùng hồn nhất.

Được Thịnh khen một cách gián tiếp, Thiên Hương sướng mê trong bụng. Nhưng cô làm ra vẻ khiêm tốn :

- Anh Thịnh cứ nói thế chứ Hương đâu có đẹp là bao đâu. Anh cứ ở đây một thời gian rồi sẽ thấy, nhiều cô gái Saigon bây giờ đẹp mê hồn luôn ấy chứ.

Thịnh bật cười, anh nhìn Thiên Hương bằng một cái nhìn hơi có vẻ hơi sỗ sàng, nhưng anh không hề có ý dấu điểm ánh mắt của mình :

- Thôi, đẹp cỡ Thiên Hương cũng đủ làm anh ngất ngư rồi, đẹp mà tới nỗi mê hồn thì anh không dám làm quen đâu. Anh sợ lạc mất hồn vía rồi không biết lối về thì nguy to.

Thiên Hương tỏ ra quan tâm tới Thịnh :

- Anh Thịnh về đây chơi được bao nhiêu lâu ?

Thịnh lắc đầu :

- Anh không về chơi, mà anh về đây để làm việc.

Thiên Hương tỏ ra hiểu biết :

- À, tức là anh học xong rồi, bây giờ anh về mở công ty ở Việt Nam để làm ăn chứ gì ?

Thịnh lắc đầu :

Gia đình anh làm gì có tiền để mở công ty, anh làm thuê thôi.

Thiên Hương hơi thất vọng, nhưng cô vẫn hỏi thêm :

- Công ty mượn anh Thịnh vào làm thêm thì cũng thuộc vào loại tầm cỡ.

Thịnh gật đầu :

- Đúng rồi, công ty anh đang làm có chi nhánh ở hầu hết các nơi trên thế giới, và hiện là một trong những công ty đứng hàng đầu về điện tử. Riêng chi nhánh ở đây mới thành lập được hai năm nên chưa quen thuộc lắm với người tiêu dung. Có điều là chi nhánh này làm ăn rất hiệu quả nên có lẽ anh sẽ ở đây khá lâu đây.

Thiên Hương ngạc nhiên nhìn Thịnh :

- Ủa, chứ không phải anh về luôn hay sao ?

- Về luôn hay không là do anh thôi, nhưng trong lúc này thì anh còn muốn ở lại đây một thời gian khá lâu, vì mẹ anh già rồi, mà lại chỉ có anh là con trai lên bà muốn anh ở nhà.

Thiên Hương tỏ ra không hiểu ý Thịnh, cô hỏi lại :

- Sao anh Thịnh hay quá vậy, muốn ở lại là ở, mà muốn đi thì đi à ?

- Chứ sao, anh có quốc tịch Mỹ rồi, bây giờ anh là công dân Mỹ chứ đâu còn là công dân Việt Nam nữa. Lần này anh về đây chỉ là về để công tác thôi. Khi nào hết hạn thì anh lại trở về bên đó tiếp tục làm việc.

- Anh Thịnh sướng thật, muốn gì được nấy. Vậy mai một anh có trở về bên đó nữa hay không ?

- Chắc là có nhưng phải đợi ý của mẹ anh xem sao đã. Có điều ở

đây anh cũng thấy thoải mái, mức sống ở đây so với mức lương anh lãnh thì không ăn thua gì nên anh nghĩ có lẽ mình sẽ ở lại đây lâu đấy.

- Vậy nếu như anh cưới vợ thì người vợ của anh có được sang đó không ?

Thịnh nhìn Thiên Hương, anh đã lờ mờ đoán ra ý của cô muốn nói tới điều gì . Thịnh thấy thích thú thẳm trong bụng, ý định của anh đã có thể thực hiện được rồi đây.

Nhìn Thiên Hương với vẻ ngây thơ nhất trên đời, Thịnh gật đầu :

- Đương nhiên rồi, vì khi đó anh sẽ bảo lãnh cô ấy cùng sang bên đó với anh. Hương biết không bên đó anh cũng có nhà cửa hẳn hoi, lại có công ăn việc làm thu nhập khá cao so với mức sống bên đó. Anh chỉ còn tìm được một người hợp ý tâm đầu là anh không còn cần tới một việc gì nữa cả.

Thiên Hương chúm chím cười, mắt cô lúng liếng nhìn anh :

- Chuyện đó đâu có gì là khó, một người đủ điều kiện như anh thì em nghĩ chắc chắn là sẽ có rất nhiều người thích, chỉ cần anh ngỏ ý là sẽ tìm được ngay.

Thịnh lắc đầu :

- Nói như thế chứ không dễ đâu, anh đã được giới thiệu với vài cô rồi, nhưng những cô ấy đều không hợp ý anh. CÔ thì trông xinh xắn đáng yêu, nhưng đầu óc lại rỗng tuếch, cứ như một con búp bê xinh đẹp mà người ta dùng để chưng trong tủ kiếng vậy. Cô thì nhanh nhẹn hoạt bát nhưng cách sống lại không phù hợp với anh. Cứ thế nên mãi đến giờ này mà anh vẫn cứ một mình.

Thiên Hương nhìn Thịnh một thoáng , cô dọ ý :

- Tại anh kén quá chứ gì, anh đòi hỏi cao quá nên không có người

đáp ứng được những yêu cầu của anh đó.

Thịnh lại lắc đầu :

- Không phải như thế, anh không đòi hỏi gì đâu. Anh chỉ muốn tìm một người khá xinh một chút, và có khả năng trong giao tiếp để có thể giúp anh trong công việc. Nhưng cái chính thì vẫn là vấn đề tình cảm, anh nhận thấy là nếu không có tình cảm với nhau mà cứ lấy nhau thì cuộc sống chung đó thật là một chực tù.

Thiên Hương tình tứ nhìn Thịnh :

- Để em giới thiệu cho anh nhé, bảo đảm là anh sẽ không chê đâu.

Thịnh gật đầu ngay, anh giở giọng tán tỉnh ngay :

- OK, em mà chịu ra tay giới thiệu là anh yên tâm rồi. Mà này, không cần phải tìm người suất sắc đâu nhé, chỉ cần như em thôi là anh đã vừa ý lắm rồi.

Thịnh vừa nói vừa nhìn Thiên Hương cười thật ngọt, Thiên Hương cũng cười lên thích chí. Cô nghĩ mình đã có cơ hội rồi đây, chắc là anh chàng Việt kiều này thích cô mê tơi ra rồi đây. Và Thiên Hương cũng thấy anh ta quá đủ điều kiện cho cô đạt tới ước mơ của mình. Cả hai cùng cười vui, mỗi người đeo đuổi một ý nghĩ riêng của mình, nhưng cả hai cùng có một điểm đồng nhất, đó là trong mỗi ý nghĩ riêng đó, họ cùng đang nghĩ về nhau.

Buổi sáng chủ nhật, Thịnh thức dậy khi ánh sáng ban mai đã lọt vào phòng, len lỏi qua chỗ anh nằm.

Choàng dậy, Thịnh nhanh chóng làm vài động tác thể dục cho dẫn xương cốt rồi cũng với tác phong nhanh nhẹn như vậy, anh vào phòng tắm và làm vệ sinh thật nhanh.

Bước chân xuống nhà, Thịnh đã có một gương mặt thật tươi tắn, chuẩn bị bắt đầu cho một ngày vui chơi thoải mái cùng bạn bè.

Vừa đặt chân xuống phòng khách, Thịnh đã thấy bà Ngọc, mẹ anh đang ngồi như chờ đợi một điều gì.

Vừa trông thấy Thịnh, không đợi cho anh kịp lên tiếng, bà Ngọc đã hỏi ngay :

- Hôm nay con cũng đi làm hay sao ?

Thịnh lắc đầu :

- Hôm nay chủ nhật mà mẹ, con đâu có đi làm.

Bà Ngọc gạt đầu ra vẻ hài long :

- Vậy thì tốt lắm, con đi đằng này với mẹ nhé.

Thịnh ngạc nhiên nhìn mẹ :

- Đi đâu vậy mẹ ?

- Đi đến nhà bác Chương, hôm nay bác ấy mời cơm hai mẹ con mình.

Thịnh nhíu mày suy nghĩ, thật là một chuyện bất ngờ với anh. Vì từ mấy hôm nay, anh có nghe mẹ anh nhắc gì đến việc thăm gia đình ông Chương đâu.

Thịnh biết rằng, gia đình ông Chương là chỗ than thiết với cha mẹ anh, trước đây hai nhà ở cạnh nhau, vì thế anh cũng không lạ gì đối với ông bà Chương. An hem Thịnh lại còn chơi thân với những đứa con của ông bà Chương nữa là khác . Và trong suốt thời gian du học, anh cũng thỉnh thoảng viết thư về cho Vân Dung, con gái của ông bà Chương.

Và Thịnh cũng biết là cha mẹ anh cũng đã giao hẹn với nhau về cuộc hôn nhân giữa anh và Vân Dung. Trước đây, Thịnh im lặng không có ý kiến, vì anh nghĩ chuyện đó cũng còn lâu mới thực hiện, bao giờ đến hãy hay. Ngoài ra Vân Dung cũng là một cô gái giỏi giang, thông minh lại xinh đẹp dịu dàng. Thêm một điều nữa là anh với Vân Dung

đã từng than thiết với nhau từ những ngày còn thơ nên Thịnh nghĩ có một người vợ như thế cũng là một điều thành công trong cuộc đời của anh.

Trong suốt từ những năm xa nhà, Thịnh cũng có một vài mối tình, nhưng tất cả chỉ là qua đường chứ không để lại nơi anh niềm tiếc nuối hay ân hận gì. Khi quyết định chờ về nhà, có lúc anh cũng nghĩ tới chuyện cưới một cô vợ và ổn định cuộc sống của mình. Và Vân Dung là người mà anh nghĩ đến trước hết.

Thế nhưng Thịnh không ngờ dự tính của anh đã thay đổi vì một điều anh chưa hề nghĩ đến. Nhưng anh đã vì chuyện đó mà quên đi Vân Dung mất rồi. Giờ đây, nghe mẹ nhắc đến ông bà Chư ơng, Thịnh mới sực nhớ lại .

Hôm nay, Thịnh đã có kế hoạch cho suốt cả một ngày của mình, anh đã hẹn với Thiên Hương, và cô ta cũng bám riết lấy anh. Với nhan sắc tuyệt vời đó, với sự thành công của Thiên Hương, Thịnh đã đón nhận biết bao nhiêu là sự ngưỡng mộ dành cho anh vì sự ưu ái của Thiên Hương đối với anh. Nhưng cạnh đó anh cũng nhận biết bao nhiêu là sự ganh tức khi anh sánh vai cùng Thiên Hương.

Tất cả những điều đó đã khơi dậy nơi Thịnh long hãnh diện, và anh thấy Thiên Hương thật xứng đáng với mình. Rồi ngày qua ngày, anh lại thấy trời sinh ra Thiên Hương và anh là để cho cả hai có nhau, để tạo thành một cặp thật xứng đôi. Và như thế, anh đã quên đi tình cảm mong manh ngày nào. Thịnh nhìn mẹ, anh bối rối hỏi bà :

- Hôm nay con không đi được đâu, để hôm khác có được không mẹ ?

Bà Ngọc tỏ ý không bằng lòng :

- Hôm nay chủ nhật, con không phải đi làm. Tại sao lại không đi được

? Mẹ đã nhận lời mời của hai bác rồi, làm sao từ chối được nữa ?

Thịnh nhăn nhó :

- Sao mẹ không nói trước với con để con sắp xếp công việc của mình. Mẹ nói thành linh như thế này thì làm sao con đi được ?

Bà Ngọc ngờ ngàng nhìn con, tại sao con lại có thái độ như thế nhỉ ? Có phải là nó không bằng lòng với sự sắp đặt của bà hay không ? Có phải là nó đã lớn rồi nên không còn nghe theo lời bà như những ngày tháng xưa cũ nữa rồi ?

Bà Ngọc chột buồn. Chỉ một cử chỉ chống đối nho nhỏ của con trai, bà đã thấy Thịnh không còn là một đứa con ngoan ngoãn luôn biết vâng lời bà ngày xưa nữa rồi.

Thịnh đi học, rồi đi làm bao nhiêu năm trời nay, anh đã trưởng thành và có cuộc sống độc lập, đã thoát ra khỏi sự bao bọc của mẹ. Nhưng bà Ngọc không nhìn thấy điều đó.

Trong lòng bà Ngọc, Thịnh luôn là đứa con bé nhỏ như ngày nào anh một mình cô đơn giữa phi trường khi anh lên đường du học. Bà Ngọc đã không được chứng kiến từng ngày anh lớn lên, từng ngày anh từ từ trưởng thành. Đối với bà, Thịnh vẫn là một cậu con trai có sự bao bọc, chở che của cha mẹ. Vì thế, trong một thời gian quá ngắn từ khi Thịnh trở về cho đến nay, bà không chấp nhận ngay được sự độc lập vững vàng của anh mà cứ ngỡ là bà vẫn cứ phải quan tâm chăm sóc cho anh như ngày nào.

Hôm nay, Thịnh mới chỉ nhẹ nhàng phản đối như thế, bà đã cảm thấy như mình đang bị mất mát đi một điều gì đó. Và điều đó làm cho bà rất buồn.

Nhưng bà Ngọc đã cố kìm nén nỗi buồn đó, bà ôn tồn nói :

- Máy hôm nay, con về muộn quá. Mẹ không có lúc nào để nói với

con. Mãi tới sáng hôm nay, con đi muộn mẹ mới gặp được con đấy .
Vả lại, mẹ nghĩ ngày chủ nhật thì con không phải đi làm, cho nên có điều làm gì con bận rộn mà không đến được đâu. Lúc này con cũng nói với mẹ là con không phải đi làm cơ mà.

Thịnh ân hận nhìn mẹ, anh đã không biết kìm nén sự nóng nảy của mình mất rồi. Ngồi xuống cạnh bà Ngọc, anh choàng tay qua vai mẹ và nhỏ nhẹ nói :

- Mẹ ơi, con xin lỗi mẹ. Chỉ tại con nóng nảy làm mẹ buồn. Nhưng hôm nay con lại có hẹn với bạn, để hôm khác có được không hở mẹ ?

Bà Ngọc lắc đầu :

- Đừng lẩn lữa nữa con ạ, con về cũng đã lâu , thế mà đã đến thăm bác ấy được lần nào đâu. Hôm nay mình đến thăm là đã quá muộn rồi đấy. Những ngày con xa nhà, gia đình bác Chư ơng đã rất tốt với mẹ, có chuyện gì là bác ấy giúp mẹ ngay. Lại thêm Vân Dung cũng thường xuyên tới thăm mẹ, nhờ có nó mà mẹ cũng bớt buồn chán. Mẹ nghĩ con không nên quá thờ ơ con ạ . . .

Thịnh đành nhượng bộ bà Ngọc sau khi nghe những lý lẽ bà vừa đưa ra, anh gật đầu :

- Thôi được rồi, con sẽ tới. Nhưng mà để đến chiều có được không hở mẹ ?

Bà Ngọc phân vân :

- Ý bác là muốn mời ăn trưa con ạ.

Lần này thì Thịnh không nhượng bộ nữa, anh cương quyết :

- Ăn trưa hay chiều thì có gì khác nhau đâu hở mẹ , buổi trưa con bận rồi, chiều con mới đến được. Mẹ nói lại với hai bác hộ con :

Bà Ngọc đành gật đầu :

- Thôi được, mẹ sẽ gọi điện cho bác Chư ơng để nói lại giờ giấc. Vậy chiều nay mấy giờ con sẽ về đưa mẹ đi ?

Thịnh lắc đầu :

- Mẹ tự đến đó có được không ạ ? Con sợ là về không kịp nên con sẽ đến thẳng nhà bác Chư ơng.

Bà Ngọc có vẻ không hài lòng, nhưng bà cố nén để Thịnh chịu đến nhà ông Chương. Bà tin là chỉ cần nhìn thấy Vân Dung thôi, con trai bà sẽ đổi ý ngay lập tức. Nó sẽ không còn có thái độ thờ ơ như thế này nữa.

Nghĩ thế, bà Ngọc gật đầu :

- Vậy cũng được, nhưng mà con nhớ đừng đến muộn đấy nhé .
Đừng để cho mẹ phải khó xử với gia đình bác Chư ơng đấy.

Thịnh gật đầu :

- Con biết rồi, mẹ cứ yên tâm. Thôi bây giờ con phải đi đây, muộn giờ của con rồi.

- Thế con không ăn sáng à, mẹ đã làm điểm tâm cho con rồi đấy.

- Không kịp đâu mẹ, để con đi gặp khách hàng rồi ăn sau cũng được. Nói xong không kịp để cho bà Ngọc kịp nói thêm gì, Thịnh chạy thật nhanh ra cửa . Anh vội vã phóng xe thật nhanh trên đường . Như thế này thì kế hoạch của anh trong ngày hôm nay có một chút thay đổi mất rồi. Anh lại phải ra công đồ dành Thiên Hương mất thôi, vì Thịnh còn lạ gì cái tính nhõng nhẽo hay dối hờn của cô nữa .

Đúng như Thịnh thầm đoán, vừa đến nhà Thiên Hương, Thịnh nhìn thấy ngay được bộ mặt ỉu xiu của cô. Anh cười nhận lỗi :

- Xin lỗi em, anh vừa định đi thì bị mẹ gọi lại nói chuyện, biết là em đang đợi mà anh nóng ruột quá sức mà không biết làm sao được.

Thiên Hương cong môi :

- Anh có nói thật không đây ? Chuyện gì mà mẹ anh lại phải nói gấp như thế, bộ đợi lúc khác không được sao ?

Câu nói của Thiên Hương nghe thật chướng tai, thế mà Thịnh vẫn không thấy làm khó chịu. Anh vẫn một mực nhẹ nhàng.

- Làm gì có lúc nào mà nói. Buổi tối khi anh đưa em về xong về đến nhà thì đã muộn quá rồi, khi đó thì mẹ anh đã đi ngủ. Vì thế mà hôm nay mẹ phải thức sớm để đợi anh đó chứ. Thôi nào, chúng ta đã muộn rồi, mình đi đi kéo nắng.

Lời giả thích của Thịnh cũng làm cho Thiên Hương nguôi ngoai, vì cô biết là hiện giờ cô vẫn chưa là gì của Thịnh cả. Tuy rằng anh cũng đang say mê cô đấy, nhưng nếu cô làm căng quá sẽ dễ mất anh như chơi. Vì với một chàng trai sáng giá như Thịnh, thiếu gì những cô gái xinh đẹp hơn cô sẵn sàng chấp nhận. Vì vậy mà bây giờ cô phải giấu hết nanh vuốt của mình cái đã, đợi khi nào nắm được cán rồi mới có thể bắt đầu bắt anh theo mọi ý kiến của mình được.

Nghĩ thế, Thiên Hương đứng lên theo đà tay kéo của Thịnh, nhưng cô vẫn ngúng ngẩy một chút :

- Tại anh chứ tại ai mà nói. Anh có biết là em đã đợi anh cả tiếng đồng hồ rồi hay không ?

Thịnh cười thật ngọt, anh hôn thật nhanh lên môi cô :

- Anh đã biết lỗi của anh rồi mà. Bây giờ anh đền em nè, chúng mình đi ăn sáng rồi anh sẽ có quà đền cho em.

Đưa Thiên Hương vào một tiệm phở nổi tiếng ở đường Pasteur,

Thịnh hỏi :

- Em ăn gì ?

Thiên Hương nũng nịu :

- Bộ anh không biết thói quen của em à ?

Thịnh gật đầu :

- Đương nhiên là anh biết rồi, nhưng anh hỏi thế vì không biết em có muốn thay đổi gì không.

Vẫy tay gọi người phục vụ, Thịnh gọi thức ăn cho hai người. Anh chăm sóc Thiên Hương từ chút. Cô ăn nhỏ nhẹ như mèo nên khi hai người xong bữa ăn sáng thì nắng đã lên cao. Thịnh đưa Thiên Hương vào một tiệm đồng hồ, anh nói :

- Mình vào đây một chút đã em.

Thiên Hương ngạc nhiên hỏi Thịnh :

- Anh muốn mua đồng hồ à ?

Thịnh gật đầu :

- Anh tính mua tặng em một cái. em vào xem, thích cái nào thì mua.

Thiên Hương thích thú ngắm từng chiếc đồng hồ trưng bày trong tủ kính. Chiếc nào cô cũng thấy đẹp nên không biết lựa cái nào.

Đi bên cạnh Thiên Hương, Thịnh chỉ tay vào một chiếc đồng hồ màu vàng :

- Em thử chiếc này coi có hợp với tay em không Hương ?

Thiên Hương gật đầu, Thịnh quay sang nói với người bán Hàng :

- Cô lấy cho tôi coi chiếc này.

Chiếc đồng hồ được lấy ra, Thịnh ướm vào tay Thiên Hương. Cổ tay cô trắng ngần và tròn lẳn càng đẹp thêm khi được trang trí thêm bằng chiếc đồng hồ đắt tiền.

Thiên Hương thích thú nhìn Thịnh.

- Đẹp quá anh há.

Thịnh hỏi lại :

- Em có thích không ?

Thiên Hương gật đầu :

- Thích lắm anh à .

- Vậy thì mình mua

Thiên Hương ra về ngần ngại :

- Nhưng mà mắc quá anh à.

Thịnh lắc đầu :

- Không bao nhiêu đâu, em thích là được rồi – Quay sang người bán hàng anh nói tiếp – Cô tính tiền đi.

Trả tiền xong, Thịnh đưa Thiên Hương ra xe, Thiên Hương hỏi :

- Tại sao tự nhiên anh lại tặng đồng hồ cho em ?

Thịnh nhìn lại Thiên Hương :

- Tại sao lại tự nhiên ? Tặng quà cho em là một việc anh phải làm mà.

- Nhưng mà tại sao lại là đồng hồ mà không phải là thứ khác ?

- Tại vì anh thấy em không đeo đồng hồ nên mới tặng em. Bộ em không thích hả ?

Thiên Hương ngả đầu vào vai Thịnh :

- Thích chứ sao lại không ? Anh tặng em món gì em cũng thích hết đó. Bây giờ mình đi chơi ha anh ?

Thịnh đề nghị :

- Mình đừng đi xa nữa em ạ, anh sợ về không kịp đó.

Thiên Hương ngạc nhiên :

- Sao vậy ? Hôm nay chủ nhật anh đâu có phải đi làm ?

- Nhưng mà chiều nay anh phải về để đi với mẹ anh.

- Bộ có chuyện cần lắm hử anh ?

Thịnh lắc đầu

- Chỉ là chuyện dung cơm thôi, nhưng mà anh đã hẹn với mẹ anh rất nhiều lần rồi. Hôm nay nhất định mẹ anh không cho anh hẹn nữa.

Anh tính vậy Hương nè, chúng ta đi chơi gần đây thôi, đến bốn giờ anh đưa em về nhà để em sửa soạn. Trong lúc đó anh sẽ chạy về nhà một chút, khoảng bảy giờ anh sẽ đến đưa em đi hát, chịu không ?

Thịnh sắp sắp hoàn hảo quá khiến Thiên Hương không có cách nào để phản đối. Cô đành phải gật đầu :

- Cũng đành chịu thôi, em làm sao được bây giờ. Nhưng mà này, tại sao anh lại phải đến nhà đó dung cơm ? Chắc là họ đã có con gái và đã chấm anh rồi đó.

Thịnh giật mình, anh không ngờ Thiên Hương lại nhạy bén như vậy. Không được, không thể để cho cô biết được chuyện này kẻo không thì anh không có cách nào đỡ cô được. Anh tìm cách chống chế.

- Thì tại gia đình đó là bạn thân của ba mẹ anh từ xưa tới giờ mà. Trong thời gian anh đi học xa, họ giúp mẹ anh rất nhiều. Vì vậy, mà hôm nay mẹ anh muốn anh đến nhà họ dung cơm với mục đích là để cảm ơn họ thôi chứ con gái đâu mà con gái.

Thiên Hương trề môi :

- Anh nói vậy thì em biết vậy thôi chứ ai mà biết mà ăn cỗ. Nhưng mà em nói cho mà biết, nếu mà anh có ý định bắt cá hai tay là em xù anh liền đó nha.

Thịnh nhăn mặt :

- Em nghĩ đi đâu vậy ? Cái gì mà bắt cá hai tay ? Bộ em coi anh tồi tệ như vậy hay sao ?

Thấy Thịnh có vẻ giận, Thiên Hương vội làm hoà :

- Thôi mà, em có nghĩ gì đâu, em chỉ thuận miệng nói vậy thôi mà.

Cho em xin lỗi, mau cho xe chạy đi anh, mình tới Đầm Sen chơi cho gần đi anh.

Thịnh quay sang, anh cụng đầu vào chán Thiên Hườn :

- Em đó, lần sau mà nói lảng nhăng như vậy nữa là anh đánh đòn đó nha.

Thịnh cho xe phóng nhanh, Thiên Hườn ngã hẳn đầu vào vai Thịnh, cô thấy mục đích mình muốn đã gần đạt được. Cô tự khen thầm trong lòng. Chồm lên, Thiên Hườn hôn nhẹ vào cổ Thịnh. Anh cũng nghiêng đầu xuống cười nhẹ với cô, long rợn rã niềm vui.

Đưa Thiên Hườn về đến nhà, Thịnh giơ tay xem đồng hồ. Thấy đã gần năm giờ, anh vội quay xe phóng về nhà Nguyên

Đang ngồi trong nhà, Nguyên giật mình khi nghe tiếng chuông cửa reo ầm ỹ. Anh vừa bước xuống đến bức thềm, thì chị bếp đã chạy ra từ nhà sau ra. Trông thấy Nguyên định đi ra cổng, chị vội nói :

- Cậu Hai, để tôi mở cho.

Đứng lại, nhưng Nguyên vẫn ngoái nhìn ra ngoài cổng. Anh thấy chị Hai mở rộng hai cánh cổng rồi một chiếc xe hơi chạy vào. Chỉ cần nhìn thoáng qua Nguyên đã nhận ran ngay là xe của Thịnh. Ngạc nhiên là Thịnh lại xuất hiện ở đây giờ này, Nguyên đứng yên trong bức thềm đợi bạn vào.

Vừa vào đến nơi, không để cho Nguyên kịp hỏi, Thịnh đã hỏi :

- Cậu vào thay quần áo đi đằng này với mình một chút.

Vẫn đứng nguyên tại chỗ, Nguyên hỏi lại :

- Đi đâu ?

Thịnh nóng nảy :

- Đi đâu cậu không cần biết, chỉ biết là tôi cần cậu giúp đỡ. Nhanh lên !

Vẫn không nhúc nhích, Nguyên thản nhiên hỏi lại :

- Nhưng mà đi đâu mới được chứ ? Cậu mà không nói thì tôi không

đi đâu.

Biết là không lay chuyển được Nguyên, Thịnh đành thở ra :

- Thôi được, tôi đành chịu thua cậu. Vào đây, tôi nói cho cậu nghe.

Kéo tay Nguyên vào nhà, Thịnh ngồi xuống chiếc ghế dài và kéo Nguyên cùng ngồi theo như là đang ở nhà của mình.

Nguyên quay vào trong, gọi to :

- Chị Hai ơi, cho tôi mấy li nước đi.

Thịnh gạt đi :

- Thôi, nước non gì. Tôi kể cho cậu nghe rồi cậu đi với tôi một chút.

CHu yện là vậy, hôm nay mẹ tôi bắt tôi phải đến nhà một người bạn của ông bà cụ từ lâu để ăn cơm. Nhưng mà tối nay Thiên Hương lại có show diễn, tôi phải đi với cô ấy. Vì vậy mà tôi phải nhờ cậu đi với tôi, một lát nữa mình kiếm có chuồn trước chứ đợi các cụ nói chuyện thì chắc là phải tới khuya mới xong.

Nguyên nghi ngờ nhìn Thịnh :

- Cậu nói hết rồi chứ ? Còn lý do nào nữa không ?

Thịnh chột dạ với câu hỏi của Nguyên, anh hỏi lại :

- Cậu hỏi vậy nghĩa là sao ?

Nguyên ung dung đáp :

- Tôi không tin chỉ đơn giản là ăn cơm mà cậu phải cầu cứu tôi giúp đỡ. Chắc chắn là phải còn một nguyên nhân nào nữa đây.

Biết là không thể giấu được Nguyên, Thịnh đành phải nói thật.

Nhưng anh vẫn lắc đầu :

- Thật là không có gì giấu được cậu. Chỉ tại ông bà ấy có một cô con gái, ngày trước ba tôi đã hứa là cưới Vân Dung cho tôi. Vì bây giờ mẹ tôi muốn giữ lời nên bắt tôi phải đi thôi mà.

Nguyên bật cười :

- Có thể chứ không lẽ tự nhiên mà cậu đến bắt tôi đi. Nhưng mà này, tôi đềens với mục đích gì ?

- Thì cứ đi rồi tùy cơ ứng biến chứ nếu không có cậu thì tôi lấy lý do đâu mà chuồn bây giờ. Bây giờ tôi phải tới đưa Thiên Hương đi, mà tính Thiên Hương thì cậu biết rồi đó, không đúng giờ thì cô ấy giận dữ ai mà dễ nổi.

Nguyên nhìn Thịnh chăm chú, anh tò mò hỏi :

- Này Thịnh, bộ cậu định gắn bó với Thiên Hương thật đó hở.

Thịnh gật đầu :

- Chứ sao ? Bộ cậu tưởng tôi giỡn chơi hay sao vậy ?

- Chứ còn gì nữa, hồi đầu cậu nói là chinh phục cô ấy cho bố ghét mà .

- Nhưng mà cô ấy rất thật tình với tôi, cái tình cảm ấy đã làm tôi cảm động. Dần dần tôi thấy mình cũng yêu cô ấy mất rồi.

Trầm ngâm một chút, Nguyên nói :

- Tôi nghĩ cậu nên suy nghĩ cho thật kĩ kéo rồi ân hận đó. Đây là chuyện quan trọng cả một đời chứ không phải thường đâu nhé.

Thịnh gật đi :

- Tôi biết phải làm sao mà, chuyện đó cậu khỏi lo đi. Bây giờ cậu mau vào thay quần áo rồi đi với tôi một chút đi.

Nguyên thở hắt ra, anh đứng lên :

- Chà, chuyện này tôi cũng không biết sao đây. Thôi cũng vì cậu mà tôi đành phải liều một phen.

Khi Thịnh cùng Nguyên đến nhà ông bà Chương thì mọi người đã có mặt đầy đủ trong phòng khách. Cùng Thịnh đi vào nhà, Nguyên nhận ra bà Ngọc đang ngồi với hai ông bà cùng tầm tuổi với bà và một cô con gái anh đoán ngay là Vân Dung.

Mọi người trong nhà đều ngạc nhiên khi thấy ngoài Thịnh còn có thêm một chàng trai nữa. Vì thế chào hỏi xong, Thịnh vội giới thiệu :

- Đây là bác Chương và bác gái, còn đây chắc là Vân Dung phải không ạ ?

Ông Chương vui vẻ cười :

- Lâu quá rồi nên cháu quên mất em Dung rồi phải không ?

Thịnh lắc đầu :

- Không ạ, cháu vẫn nhớ đến Vân Dung đấy chứ. Chỉ có điều là Vân Dung lớn lên xinh đẹp quá khiến cháu suýt nữa nhận không ra.

Chỉ tay vào Nguyên , ông Chương hỏi :

- Thế còn cậu này ?

Thịnh đáp :

- Dạ đây là Nguyên. bạn cháu. Chúng cháu cùng đi công việc về tới đây, cháu rủ nó cùng vào đây đấy ạ.

Ngồi đối diện với cô gái, Nguyên có ngay một nhận xét là cô gái này lớn hơn Thiên Hương khoảng vài tuổi. Nhưng anh có ngay thiện cảm với cô vì tuy không đẹp một cách rực rỡ như Thiên Hương, nhưng Vân Dung có một nét gì đó rất cuốn hút.

Đang nghĩ vẩn vơ, Nguyên giật mình vì cái đập khá mạnh của Thịnh vào tay anh :

- Nè, cậu làm gì mà ngẩn ngơ như người mất hồn vậy.

Nguyên hơi ngượng vì ánh mắt của mọi người trong căn phòng khách này đều chú ý vào anh. Anh gượng cười :

- Đâu có tại tôi đang ngắm bức tranh kia nên không để ý đó chứ. Cậu muốn nói gì với tôi ?

- Cậu ở đây ăn cơm với gia đình bác Chương luôn nhé.

- Thế còn cậu ?

Thịnh nháy mắt với Nguyên một cái :

- Thì tôi cũng ăn, nhưng sau đó thì tôi phải ra phi trường đón ông chủ từ Mỹ qua. Cậu ở chơi một lát rồi đưa bà cụ tôi về giùm.

Nguyên ngần ngại :

- Hay là để tôi về, khi nào bác muốn về thì tôi tới đón chứ tôi có quen biết gì với gia đình hai bác đây đâu mà ở lại, ngại lắm.

Hai anh chàng cứ rù rì to nhỏ khiến ông Chương ngạc nhiên. Ông hỏi :

- Hai cậu có chuyện gì khó nghĩ thế, có thể cho tôi biết được không ?

Nguyên chưa biết nói sao thì Thịnh đã lên tiếng :

- Bạn cháu đang đòi về đây bác ạ. Nó ngại không dám ở lại dùng cơm cùng gia đình.

Ông Chương vui vẻ :

- Ồ cậu đừng khách sáo. Chúng tôi coi cháu Thịnh đây như người nhà, vậy thì cậu không phải ngại ngần gì cả. Ở lại dùng cơm với chúng tôi cho vui.

Nguyên e dè :

- Thật tình là cháu không dám phiền hai bác ạ, chỉ tại cháu có việc phải đi cùng Thịnh nên . . .

Nguyên còn đang ngập ngừng thì Ông Chương lại lên tiếng :

- Cậu có ở lại thì cũng chỉ thêm bát thêm đĩa thôi chứ có làm phiền gì chúng tôi đâu. Nào chúng tôi có phải vất vả làm thêm món ăn để mời cậu đâu mà cậu ngại. Thôi, cũng khá muộn rồi, mời chị và hai cháu, chúng ta sang phòng ăn đi.

Ông Chương nói xong, ông vừa đứng lên định bước đi thì tiếng chuông điện thoại trong túi Thịnh reo vang. Ông dừng lại nhìn anh :

- Cháu cứ nghe điện đi.

- Cháu xin lỗi bác, cháu nghe điện một chút.

Biết là Thiên Hương đã gọi cho mình đúng như kế hoạch đã vạch sẵn, Thịnh lễ phép xin phép ông bà Chư ơng rồi nhanh chân đi ra phía ngoài cửa. Anh gật lia lịa rồi nhanh chóng cúp máy. Trở vào nhà, anh nói với về ân hận :

- Cháu thành thật xin lỗi hai bác và Vân Dung, cháu có việc phải đi bây giờ :

Về thất vọng hiện rõ trên mặt ông Chư ơng, nhưng ông vẫn lịch thiệp lên tiếng :

- Không sao, cháu có việc thì cứ đi đi cho xong đã. Không ăn bữa cơm này thì còn bữa cơm khác, lo gì.

Bà Ngọc tỏ ý không hài lòng một cách rõ ràng, bà nói với Thịnh :

- Việc gì mà gấp vậy, ở ăn cơm với hai bác và Vân Dung rồi đi không được hay sao ?

Thịnh lắc đầu :

- Không kịp đâu mẹ, con phải ra phi trường gấp bây giờ, ông xếp của con sang tới nơi rồi. Nếu như không đón, ông ấy làm sao đến khách sạn được ?

Bà Ngọc còn định nói một điều gì đó thì ông Chư ơng đã nói trước :

- Cháu Thịnh bận thì để cháu nó đi kéo lỗ công việc của nó chị ạ.

Chuyện cơm nước thì lúc nào cũng được, ngày tháng còn dài mà – Quay sang Thịnh, ông tiếp – Cháu bận thì cứ đi đi.

Được lời ông Chư ơng Thịnh mừng quá. Anh không dám chần chừ sợ mẹ anh lại có ý thì lại mất công. Anh vội nói :

- Vậy cháu xin phép hai bác, anh về nha Dung, bữa khác anh sẽ đến gặp em nha. Nguyên này, nhờ cậu lát nữa đưa mẹ tôi về dùm nha. Miệng nói, chân bước. Vì thế, câu nói vừa dứt thì chân Thịnh đã

bước ra tới cửa.

Thịnh đi khỏi không khí trong phòng trầm hẳn xuống, mọi người nhìn nhau mà không biết phải nói gì.

Cuối cùng người lên tiếng trước là bà Ngọc. Với vẻ buồn buồn, bà nói với ông bà Chương :

- Thật là không phải với anh chị và cháu Dung, tôi thay mặt cháu . . .

Bà Ngọc chưa nói hết câu ông Chương đã ngắt lời :

- Chị đừng nói thế, chúng tôi hiểu mà. Bọn trẻ chúng lo công việc là tốt, từ từ rồi nói chuyện cũng được mà. Bây giờ chúng ta vào dùng cơm đi.

Ông Chương quay lưng đi vào trong, bà Chương nắm tay bà Ngọc :

- Mình vào đi chị.

Hai bà cùng nối gót theo ông Chương. Còn lại Nguyên và Vân Dung, cô quay sang nói với anh :

- Mời anh !

Nguyên lẳng lặng đi theo Vân Dung, trong lòng anh thấy giận Thịnh quá đỗi. Nếu như không thể tới được thì sao hẳn ta không từ trời hắt, lại còn bày ra chuyện trớ trêu này.. Để giờ đây, anh phải chịu trận thay cho hẳn.

Nhìn gương mặt buồn của Vân Dung, Nguyên càng thấy Thịnh đúng là một người vô tình vô nghĩa. Chỉ vì một cô gái – mà theo ý Nguyên, Thiên Hương thật không xứng đáng một chút nào – thế mà hẳn ta lại làm cho mấy người phải rơi vào tình trạng khó xử thế này.

Bữa ăn diễn ra trong lặng lẽ, Nguyên tìm cách khơi dậy một không khí vui vẻ hơn, anh bắt chuyện với Vân Dung :

- Dung còn đi học hay đã đi làm rồi ?

- Anh thử đoán xem !

Nhìn Vân Dung bằng ánh mắt thẳng thắn, Nguyên nói :

- Nếu nói là Dung còn đi học, thì Dung hơi chững chạc so với tuổi Sinh Viên. Nhưng nếu là Dung đã đi làm thì Dung lại quá trẻ - Nguyên cười nhẹ - Vì vậy mà anh chịu thua, không thể nào đoán nổi. Vân Dung cũng cười, tuy đang buồn nhưng thái độ tế nhị của Nguyên cũng làm cô vui đi đôi chút. Nghiêng nghiêng mái tóc, cô nói :

- Nếu nói là Dung đi làm thì không sai một chút nào cả. Nhưng nếu nói là Dung còn đi học thì cũng đúng, bởi vì Dung vẫn còn đang học thêm nữa đó.

Nguyên nhìn Vân Dung bằng ánh mắt than phục :

- Vân Dung giỏi vậy à, vừa đi làm vừa đi học. Vậy chứ Dung tốt nghiệp năm nào và đang làm việc ở đâu ?

Vân Dung hóm hỉnh mỉm cười :

- Dung có thể coi đây là một cuộc phỏng vấn bỏ túi không nhỉ ?

Nguyên cũng bật cười nho nhỏ :

- Dung coi như thế cũng được, mà Dung có thể coi đây là sự quan tâm của một người bạn đối với Dung cũng được.

Vân Dung cúi đầu, cô buồn bã :

- Thế ra Dung cũng đã được anh coi là bạn hay sao ?

Nguyên ngăn người ra, anh không ngờ Vân Dung lại nói với anh như thế. Nhưng rồi thật nhanh, Nguyên hiểu ra là vì Vân Dung đang mang nặng nỗi buồn do thái độ quá đáng của Thịnh gây ra. Anh xót xa nhìn cô :

- Dung đừng nói thế, anh thật long quý Dung mà.

Vân Dung cay đắng :

- Dung mà cũng có được cái điểm phúc ấy hay sao ?

- Sao Vân Dung lại nói như thế ?

- Anh không thấy sao, ngay cả anh Thịnh là bạn một thời thơ ấu với Dung, lại thêm hai gia đình thân thiết với nhau như thế. Vậy mà nay anh ấy còn không muốn giữ tình cảm tốt đẹp ngày nào với Dung.

Trong khi anh chỉ mới biết Dung qua một vài tiếng đồng hồ. Liệu Dung có thể tin vào tình cảm đó được hay không ?

Nguyên sững sờ nhìn Vân Dung, anh không ngờ cô thông minh và nhạy cảm đến như vậy. Chỉ với một hành động như thế của Thịnh, cô đã đoán biết được tình cảm hẩn ta dành cho mình. Một cô gái thật sâu sắc và dễ thương như thế này, vậy mà Thịnh lại coi nhẹ cô để chỉ biết đến Thiên Hương mà thôi. Thật là một sai lầm to lớn của Thịnh ! Nhưng Thịnh đã chọn, Nguyên biết chẳng có người nào có thể làm cho hẩn ta đổi ý được đâu. Chỉ tội nghiệp cho Vân Dung, bao ước mơ của cô đã tan biến mất rồi

Thật đột ngột, Nguyên nắm nhẹ bàn tay Vân Dung đang để trên bàn :

- Dung đừng hiểu lầm về Thịnh như vậy, chỉ là nó bận việc thôi mà.

Lời Nguyên bào chữa cho Thịnh thật ngây ngô, Vân Dung lắc đầu :

- Anh đừng bênh vực cho anh Thịnh nữa. Dung nghĩ là anh hiểu rõ mọi chuyện của anh Thịnh mà.

- Thế Dung đã biết được những gì về Thịnh ?

Một câu hỏi ngây ngô vừa được Nguyên thốt ra, để đến khi cậu nói buột ra khỏi miệng rồi, anh mới giật mình cho sự ngu ngốc của mình.

Với một cô gái thông minh như Vân Dung, anh hỏi như thế có khác gì anh tự khai với cô Thịnh có những điều đang giấu cô.

Vân Dung cười cười :

- Thật ra thì Dung không biết gì về anh Thịnh hết, Dung chỉ ngờ ngợ về việc làm hồi nãy của anh Thịnh thôi. Nhưng chính câu nói vừa rồi

của anh đặc nói cho Dung biết đấy.

Biết là không thể dối gạt Vân Dung được, nhưng cũng không thể nào nói sự thật cho cô biết, Nguyên đành cười chừ. Anh nói lảng sang chuyện khác :

- Dung chưa nói cho anh biết là Dung đang làm việc ở đâu đó nhé !
- Dung làm ở công ty dược phẩm.
- Vậy là Dung học dược à ? Nhưng sao đặc đi làm rồi mà Dung lại còn học gì nữa ?
- Dung học thêm ngoại ngữ và vi tính thôi mà.

Nguyên nhìn Vân Dung với vẻ thán phục :

- Công nhận là Dung chăm chỉ thật. Chứ còn anh, ngoài giờ đi làm về là anh chỉ thích giải trí thôi à.
- Anh Nguyên cũng làm cùng nghề với anh Thịnh hử ?

Nguyên lắc đầu :

- Không, anh không có khiếu về kinh doanh như nó. Anh học y, cũng đang làm việc trong một bệnh viện của thành phố này.

Một tia vui thích lướt qua mắt Vân Dung :

- Vậy là nghề nghiệp của anh Nguyên cũng gần giống với Vân Dung đó. Tất cả cũng đều là để phục vụ cho bệnh nhân, phải không ?

Nguyên và Vân Dung cùng cười vui vẻ, những người lớn đang chuyện trò bên kia cũng ngừng cuộc nói chuyện của mình để nhìn sang. Ông Chương vui vẻ hỏi con gái :

- Con nói chuyện gì với cậu Nguyên mà vui thế ?

Vân Dung cười với cha :

- Cũng chỉ nói chuyện bình thường thôi ba à. Mà ba biết không, anh Nguyên là một bác sĩ đó.
- Hèn chi mà con gái ba vui vậy – Quay sang bà Ngọc, ông nói – Chi

biết không, hễ cứ nói chuyện tới y học là con gái tôi thích lắm, có thể nói suốt ngày không dứt đó.

Vân Dung đỏ mặt. cô trách ông Chương :

- Ba à, có cần phải nói xấu con như vậy không ?

Ông Chương cười lớn :

- Vậy mà là nói xấu con à ? Nếu vậy thì tất cả mọi người nhận xét về người khác trên thế gian này không có gì là tốt cả con gái ạ.

Bà Ngọc để lộ ra nét buồn :

- Thằng Thịnh nhà tôi thật là không tốt một tí nào, chỉ biết chúi đầu vào công việc rồi biết sẽ ra sao đây ?

Bà Chương nắm tay bà Ngọc nhẹ nhàng nói :

- Đàn ông con trai thì phải coi trọng sự nghiệp chứ chị. Cháu Thịnh còn trẻ, biết lao mình vào công việc như thế là tốt, còn những chuyện khác cứ từ từ mà tính, chị đừng quá lo lắng không nên đâu.

- Chị nói vậy thì tôi yên tâm rồi, tôi chỉ sợ anh chị giận cháu nó và Vân Dung buồn thì tôi thật là áy náy đó.

- Chị lo xa quá rồi, chúng tôi nào có nghĩ gì đâu.

Bà Ngọc đứng lên :

- Giờ cũng muộn rồi, xin phép anh chị tôi về.

Nguyên cũng vội đứng lên :

- Để cháu đưa bác về. Cháu xin phép hai bác, cháu về ạ.

Bà Ngọc ngần ngại nói với Nguyên :

- Cháu có bận việc gì thì cứ lo việc của mình đi, bác gọi taxi về cũng được, không phiền đến công việc của cháu đâu.

Nguyên lắc đầu :

- Cháu cũng không có công việc gì đâu ạ, cũng thuận đường để cháu đưa bác về luôn chứ có phiền gì đâu ạ.

- Vậy thì nhờ cháu.

Bà Ngọc và Nguyên ra về, gia đình ông Chương hiếu khách tiễn hai người ra đến xe của Nguyên. Trước khi mở cửa xe, anh còn quay lại nói với Vân Dung :

- Anh về nghe Dung, hy vọng còn gặp lại em.

Vân Dung mỉm cười :

- Anh có thể đến đây chơi mà, cửa nhà Dung lúc nào cũng sẵn sàng mở rộng để đón anh.

Nắm tay Vân Dung , Nguyên lắc nhẹ :

- Cảm ơn em, Vân Dung ! Nhất định anh sẽ đến.

Trên đường về, Nguyên làm như tập trung vào việc lái xe để không bắt chuyện với bà Ngọc. Bà Ngọc cũng làm thinh như không để ý đến chuyện gì khiến Nguyên mừng thầm trong lòng. Vì nếu như bà Ngọc có gọi lên hỏi, chắc là anh không thể giấu bà được một điều gì. Quãng đường càng được rút ngắn lại, Nguyên càng mừng vì tưởng đâu đã yên than vì không bị bà Ngọc tra gạn, không ngờ mãi khi về đến cổng nhà, bà không bước xuống xe mà quay sang hỏi anh :

- Cái cô mà thằng Thịnh nhà bác đang quen đó là người như thế nào ?

Nguyên tá hoả vì câu hỏi của bà Ngọc. Anh sửng người nhìn bà mà cứng họng không nói được câu nào. Bà Ngọc lặp lại :

- Cháu nói đi, cô gái đó là ai ?

Nguyên ú ớ, anh tìm cách chối tội cho Thịnh :

- Có cô gái nào đâu ạ, cháu không hiểu bác muốn nói tới ai ?

Bà Ngọc lắc đầu :

- Cháu đừng che giấu cho thằng Thịnh nhà bác nữa, bác đã biết là nó quen với một cô gái, nhưng chỉ chưa biết được cô gái đó là ai mà

thôi – Thấy Nguyên ngồi im, bà lại tiếp – Bác biết, cháu vì bạn bè mà không chịu nói cho bác biết, nhưng mà như vậy không phải là giúp cho nó đâu cháu ạ.

Nguyên nhận thấy bà Ngọc thật nhạy bén, chỉ ở nhà thôi mà bà đã đoán ngay bong chuyện của Thịnh. Biết là có muốn giấu bà cũng không được, Nguyên đành phải tìm cách nói đỡ cho bạn :

- Cũng chỉ là chuyện giỡn chơi thôi bác ạ, Thịnh nó không có tình ý gì với cô gái đó đâu.

Bà Ngọc lắc đầu :

- Thế là cháu nhầm rồi, nếu chỉ là chuyện giỡn chơi thì thằng Thịnh nhà bác không lụy như thế đâu. Ngay cả hôm nay đến nhà ông Chương là một việc phải làm, thế mà nó cũng tìm cớ thoái thác thì cháu cũng đủ hiểu là nó đã say mê cô gái đó mất rồi.

Ngừng lại một chút, bà Ngọc lại tiếp. Lần này giọng bà trầm hẳn xuống, buồn bã :

- Vân Dung quen biết với Thịnh đã hai mươi năm rồi, chúng nó thương nhau từ khi còn bé. Hai gia đình cũng rất thân thiết nên đã có ý định kết thông gia với nhau. Ngày Thịnh đi du học, Vân Dung tuy còn bé nhưng cũng đã biết chuyện ước hẹn, nó đã thề với con trai bác là nhất định đợi thằng Thịnh trở về. Mười năm nay, nó một lòng một dạ đợi chờ, không để ý đến các chàng trai xung quanh ngáp ghé. Nó còn thường xuyên đến thăm và lo lắng cho bác nữa. Cả bác và gia đình Vân Dung đều mong mỗi ngày nó trở về và hai gia đình đã thân lại càng thêm thân. Không ngờ . . .

Bà Ngọc buông lửng câu nói, bà thở ra một hơi dài não ruột khiến Nguyên cũng áy náy. Nhưng rồi anh cũng chỉ biết ngồi im chứ không biết nói gì để trấn an bà.

Chạm những giọt nước mắt vừa ứa ra hai bên khoé mắt, bà Ngọc ngồi thẳng dậy. Bà nghiêm nghị hỏi Nguyên :

- Hồi nãy cháu chưa nói cho bác biết, cô gái đó là ai ?

Ngỡ là bà Ngọc than thở như thế rồi thôi, và bà đã quên đi chuyện của Thiên Hương, không ngờ bà lại hỏi thêm lần nữa khiến Nguyên biết là mình không thể tránh né được rồi. Nguyên than thầm trong bụng, chuyện này thì chắc chắn là kẻ bán đứng bạn bè rồi, bởi vì thà không nói thì thôi, chứ đã nói thì anh không thể nào nói dối được.

Thấy Nguyên còn ngần ngại, bà Ngọc thúc giục :

- Nào nói đi cháu. Mà không được che giấu cho thằng Thịnh đâu đấy nhé.

Biết là không thể giấu được bà Ngọc, Nguyên đành phải khai thật, nhưng anh cũng đã cố gắng nói bớt đi một chút :

- Cháu nghĩ là bác đã hiểu lầm rồi ạ, chứ Thịnh nó không mê cô ấy đâu. Chỉ là chuyện tự ái thôi.

- Sao lại là chuyện tự ái ? Bộ cô gái ấy xích mích với thằng Thịnh à ?

Bà Ngọc ngạc nhiên kêu lên, Nguyên lắc đầu :

- Không phải đâu bác ạ, chỉ tại vì cô gái này rất khó khăn, không phải ai làm quen cũng được. Nghe nói về cô gái như thế nên Thịnh nó quyết chinh phục cô ấy xem sao.

Bà Ngọc lắc đầu :

- Thế lúc đầu là chuyện giỡn chơi, nhưng dần dần rồi thành thật đúng không ? Nhưng mà cô ấy quen nó ở đâu ?

- Trong phòng trà bác ạ.

- Sao, trong phòng trà à ? Tại sao thằng Thịnh lại quen với cô ta ở đó ? Mà nó đến đó để làm gì ? Còn cô ta, sao con gái mà cũng vào phòng trà ?

Bà Ngọc dồn dập hỏi một hơi, Nguyên gãi đầu, anh “ đau khổ “ khai báo :

- Bọn cháu vào đó để giải trí, cô ấy hát ở đó. Thăng Hướng lại quen với bà chủ nên bọn cháu mới có cơ hội quen với cô ấy.

Bà Ngọc lắc đầu, thờ ra chán ngán :

- Bởi vậy mới nói, mấy đứa đi chơi thì cũng phải lựa chỗ mà chơi, chứ cứ đến mấy chỗ xô bồ như vậy thì thế nào cuộc đời mình cũng bị ảnh hưởng. Bác thật là rầu, rồi đây không biết làm sao mà nói thằng Thịnh cho được đây ? Cháu là bạn nó, cháu coi khuyên nó dùm bác với.

Nguyên vội gật đầu :

- Cháu biết rồi, thưa bác. Để cháu nói với nó coi sao.

Mở cửa xe, bà Ngọc bước xuống :

- Thôi, bác không dám làm phiền cháu nữa. Bác cảm ơn cháu !

- Bác đừng nói vậy, cháu cũng không đi chơi mà. Bác bấm chuông đi, cháu đợi bác vào nhà.

Bà Ngọc lắc đầu :

- Không cần đâu, cháu sứ đi đi.

Nguyên lại chào bà Ngọc một lần nữa rồi anh mới phóng xe đi. Chạy được một quãng xa rồi, vậy mà tâm trí Nguyên còn vương vীu mãi câu chuyện vừa nói với bà Ngọc. Theo anh thì tình hình Thịnh có vẻ khó khăn rồi, vì bà Ngọc rất thích Vân Dung. Mà theo nhận xét của Nguyên thì Vân Dung là một cô gái tốt, rất xứng đáng với Thịnh cả về tư gia lẫn con người. Vậy mà anh thấy đúng như lời bà Ngọc đã đoán, Thịnh đã có biểu hiện mê Thiên Hương rồi đó. Nếu như mà Thịnh đưa người con gái đó về ra mắt bà Ngọc thì bà sẽ có phản ứng ra sao nhỉ ?

Nguyên thấy nhức đầu khi cứ nghĩ mãi về chuyện của Thịnh. Thôi thì cứ mắc kệ nó đi, nó đã tự tạo ra rắc rối cho mình, nó phải biết cách giả quyết rắc rối đó. Anh chỉ là một người bạn, anh có thể làm gì để ngăn cản Thịnh bây giờ ?

Bà Ngọc ngồi lọt thỏm trong lòng chiếc ghế bành rộng, chiếc ghế đã cũ được kê bên cửa sổ trong phòng khách trông có vẻ lạc lõng giữa những đồ đạc mới và đắt tiền dùng trang trí trong phòng. Nhưng dù cho chiếc ghế này có cũn kĩ bao nhiêu, dù cho nó đối chọi với tất cả những đồ vật khác, bà Ngọc vẫn cương quyết không chịu dẹp bỏ, và chỗ của nó vẫn cứ là kê bên cửa sổ.

Mọi người không hiểu chuyện đều thấy lạ khi thấy bà Ngọc cứ khư khư giữ lại chiếc ghế cũ. Nhưng mọi người thân quen đều biết chiếc ghế đó của ông Ngọc, thỏn sinh tiền, ông rất thích và luôn luôn ngồi mỗi khi đi làm về.

Bây giờ, chiếc ghế ít khi được ngồi đến, chỉ khi nào tâm trạng bà Ngọc có điều gì không ổn, bà mới ngồi vào đó trong một thái độ hết sức trầm lặng.

Hôm nay, dưới bếp, chị bếp đang tất bật làm nốt những công việc cuối cùng cho một bữa ăn thịnh soạn. Ngay từ sáng sớm, chị đã phải đi chợ và lúi húi làm cho đến giờ này. Bốn tiếng đồng hồ đã trôi qua, thế mà công việc vẫn chưa xong hẳn. Nhưng chị có thể yên tâm vì những việc chính đã xong, chỉ còn những việc vặt không đáng kể, mà cậu chủ thì chưa về, có nhĩ không cần phải vội vàng.

Công việc thì bận rộn, thế mà bà chủ lại không phụ tĩ tí nào. Giá như mọi khi, thế nào bà cũng cùng chị ị việc. Nhưn hôm nay, bà cứ mãi ngồi trong chiếc ghế của ông chủ lại, trầm ngâm suy nghĩ.

Bà chủ không phụ, để một mình chị tất bật Nhưng chị bếp không hề

buồn, vì chị biết đây không phải ácchs của bà chủ. Chị biết rất rõ, chỉ vì hôm nay bà chủ của chị buồn đấy thôi. Không cần phải hỏi ai chỉ cần thấy bà ngồi trong chiếc ghế đó mãi là chị biết rồi.

Tiếng chuông reo vang ngoài cổng khiến chị bếp vội vã chạy lên. Chị vừa lên đến trước thềm thì bà Ngọc cũng vừa bước tới nơi. Bà nói với chị :

- Chị cứ làm đi, để tôi mở cổng cho.

Chị lắc đầu :

- Trong bếp xong rồi, thưa bà. Để con ra cổng, bà đừng ra kéo nắng. Noia xong, chị lại te tái chạy ra,. Bà Ngọc dừng lại trên bậc thềm, lắc đầu nhìn theo chị người giúp việc trung thành.

Khi thấy chị bếp mở rộng cánh cổng, bà Ngọc trông thấy một chiếc xe gắn máy chạy vào. Như vậy không phải Thịnh về rồi,. Thì ra là Phương Thảo con gái bà.

Ngay lúc đó, bà Ngọc lại nhìn thấy thêm một chiếc xe nữa chạy vào sân, chiếc xe không lạ gì đối với bà. Vì mỗi tuần, ít nhất bà phải trông thấy nó một lần. Người vừa chạy xe vào sân cũng không lạ gì với bà, vì đó chính là Vân Dung.

Dừng xe xong, Phương Thảo không vội vào nhà ngay mà cô đợi Vân Dung cùng vào. Thấy bà Ngọc đứng trước thềm, cả hai cô gái cùng chào :

- Mẹ !

- Thưa bác !

Trông thấy hai cô gái, nỗi buồn của bà Ngọc như bay mất. Bà cười thật tươi :

- Hai đứa hẹn nhau về thăm mẹ hả ?

Phương Thảo níu tay mẹ, cô vừa đi vừa nói :

- Đâu có, con gặp Vân Dung ở cổng đó chứ.

Vân Dung lẳng lặng đi theo chân hai mẹ con bà Ngọc vào nhà. Ngồi xuống chiếc ghế dài, bà Ngọc kéo luôn hai cô ngồi xuống. Mãi đến lúc này Vân Dung mới nói :

- Cháu đem thuốc trị đau nhức đến cho bác, thứ này công ty cháu mới nhập về, công hiệu lắm đó bác.

Vừa nói, Vân Dung vừa trao cho bà Ngọc chai thuốc. Bà cảm động nhìn cô :

- Cháu thật là chu đáo, Vân Dung à. Ngay cả con gái bác đây mà cũng không nhớ đến cái chứng bệnh đau nhức của bác như cháu vậy.

Phương Thảo cong môi :

- Thì con đã nói hoài rồi mà, con đâu có sánh được với Vân Dung đâu. Dung vừa đảm đang, vừa dịu dàng. Có bao nhiêu tốt đẹp đều tụ vào Vân Dung, con đành chịu thua thôi.

Vân Dung cười nhẹ :

- Cũng là nhân tiện thôi mà, chỉ vì công ty mới nhập hàng, cũng là một cách để Dung tiếp thị thôi.

Bà Ngọc mắng yêu con :

- Có thấy mình thua kém Vân Dung thì phải cố gắng lên chứ ở đó mà tự ti thì thôi, làm sao mà tiến bộ được ? Cũng may mà có thằng Hải nó chịu rước con, chứ không thì chắc là cũng ế mất thôi.

Phương Thảo trề môi :

- Anh ấy cưới được con là phước đức của anh ấy đó, ở đó mà chê. Nhưng mà không có anh ấy mẹ muốn nói sao cũng được, chứ có anh ấy thì mẹ đừng có nói như thế, anh ấy lại lên mặt với con đấy nhé.

Bà Ngọc cau mày :

- Con nói cái gì thế ? Vợ chồng mà phải đề phòng nhau như vậy hay sao ?

- Không phải là đề phòng , nhưng mà mẹ cũng đừng trê bai con trước mặt anh Hải như vậy, anh ấy lại có có mà chê con. Chứ còn bây giờ, đối với anh ấy, con là nhất rồi.

- Đừng tự cao thế con ạ, vợ chồng là phải tôn trọng lẫn nhau, dù có thế nào thì cũng không được đả kích nhau con ạ.

Phương Thảo ôm tay mẹ :

- Con biết rồi, mẹ ạ. Anh Hải và con hiểu nhau lắm, lại yêu nhau nữa. Chuyện gì thì chúng con cũng phải thương lượng với nhau chứ mẹ.

Bà Ngọc gật đầu :

- Các con biết vậy là được rồi, vợ chồng phải nhường nhịn nhau mới được.

Phương Thảo đứng lên, cô nói với Vân Dung :

- Dung ngồi chơi với mẹ nha, để Thảo xuống bếp coi có gì để ăn không. Thảo đói bụng quá hà.

Miệng nói, chân chạy. Câu nói vừa dứt thì Phương Thảo đã bước tới nhà trong. Bà Ngọc lắc đầu :

- Chồng con rồi mà cứ như con nít vậy, không nghiêm chỉnh một chút nào cả.

Vân Dung cười nhẹ :

- Thảo vô tư như vậy nên cuộc sống của Thảo nhẹ nhàng bác ạ, chứ cứ như con thì lúc nào cũng thấy buồn phiền hết.

Bà Ngọc cầm tay Vân Dung bà nói với vẻ yêu thương :

- Con phải cởi mở thì mới thấy dễ chịu con ạ, đừng thu mình vào chôn riêng của mình nữa, hãy cùng bè bạn vui chơi đi. Nhìn con còn

trẻ tuổi mà sống khép kín như vậy, bác thấy đau long quá.

Vân Dung nhì bà Ngọc, lòng cô tê tái buồn. Trước đây bà luôn bằng long với cuộc sống khép kín của cô, vì bà cho rằng như thế thì cô mới hoàn toàn là của Thịnh. Thế mà ngày nay, cũng cuộc sống ấy, bà lại cho rằng không nên. Chắc hẳn là bà đã ân hận là tuổi xuân của cô đã mất dần đi theo những tháng ngày chờ đợi. Vậy thì điều cô luôn lo nghĩ đã thành sự thực rồi hay sao ?

Vân Dung còn đang suy tư với ý nghĩ của riêng mình thì Phương Thảo từ trong nhà đi nhanh, miệng tíu tít :

- Mẹ ơi, hôm nay mẹ đãi khách nào mà làm nhiều thức ăn quá vậy ?
Đúng là con có lộc ăn rồi.

Bà Ngọc e ngại liếc qua Vân Dung :

- Hôm nay anh Thịnh con rể mấy người bạn về chơi nên mẹ phải cho làm cơm.

- Bộ bạn anh Thịnh đông lắm hay sao mà mẹ cho làm nhiều món quá vậy ? Mà sao mẹ không gọi con về phụ, có mỗi chị bếp làm nên tội chị ấy phải vất vả quá.

- Mẹ cũng định phụ với chị ấy nên không gọi con làm gì. Nhưng sáng nay mẹ thấy trong lòng nặng nề quá nên đành phải để chị ấy làm một mình vậy. Nhưng mà trông như thế chứ cũng không nhiều món lắm đâu, chị ấy cũng làm xong rồi.

Vân Dung cũng đã thấy ánh mắt của bà Ngọc liếc sang cô, điều đó đã cho cô biết bữa cơm trưa nay của bà không phải là một bữa cơm bình thường. Và người khách mà Thịnh mời về chắc hẳn không phải là người mà cô muốn gặp.

Nghĩ thế, Vân Dung khoác túi sách lên vai, cô cầm tay bà Ngọc :

- Cháu xin phép bác, cháu về đây ạ.

Bà Ngọc mừng thầm trong lòng. Thật tâm, bà không muốn cho Vân Dung ở lại, vì như thế, cô sẽ gặp người con gái mà Thịnh đưa về. Điều đó sẽ làm cho cô đau lòng. Vì vậy mà bà định lên tiếng đồng ý ngay.

Nhưng bà Ngọc chưa kịp nói thì Phương Thảo nhanh nhẩu lên tiếng :

- Ai cho Dung về mà về ? Phải ở lại ăn cơm với mẹ đã, với lại Dung cũng chưa có dịp nói chuyện với anh Thịnh mà, phải ở lại gặp anh ấy đã chứ.

Vân Dung vẫn cương quyết :

- Để cho Dung về kéo mẹ Dung mong, hồi sáng Dung không nói là sẽ ghé đây.

Phương Thảo khẳng khẳng :

- Điện Thoại kia, Dung chỉ cần nhắc máy lên gọi về báo tin cho bác biết là được rồi.

Vân Dung chưa kịp nói gì thêm thì ngoài cổng, tiếng còi xe lại vang lên. Phương thảo chạy ra :

- Chắc là anh Hai về đó :

Vân Dung đứng im, cô không biết mình sẽ phải có thái độ như thế nào khi lát nữa đây, Thịnh sẽ đưa người con gái khác vào nhà.

Nhưng chiếc xe đang từ từ chạy vào sân trông quen quá, không có lẽ

. . .

Điều thắc mắc của Vân Dung đã được giải đáp ngay. Từ trong chiếc xe mới chạy vào sân có hai thanh niên bước xuống mà trong hai người đó, Vân Dung nhận ra một người là Nguyên, còn một người nữa là ai thì cô không biết.

Vân Dung đang ôm một tâm tư nặng nề quá đổi khi nghe tin Thịnh sắp dẫn bạn về nhà. Vậy mà không hiểu tại sao, chỉ mới vừa trông

thấy Nguyên thì cô lại có được một cảm giác nhẹ nhõm trong lòng. Bước vào đến phòng khách nhà Thịnh, Nguyên cũng ngạc nhiên khi thấy Vân Dung, bởi vì anh biết rất rõ mục đích của bữa ăn hôm nay. Chẳng lẽ Thịnh lại điên đến nỗi đưa cả hai cô gái về nhà cùng một lúc.

Không thể nào hiểu được ý định của Thịnh, nhưng không hiểu sao Nguyên lại có ngay ý nghĩ là phải bảo vệ Vân Dung trong tình huống này. Anh bước đến bên cô, vui vẻ chào hỏi:

- Vân Dung cũng được mời à?

Vân Dung lắc đầu”

Dung đâu biết chuyện gì đâu, hôm nay Dung đi làm về, sẵn tiện có thuốc nên đưa tới cho bác Ngọc thôi mà. Dung đang định về thì anh tới đó.

Đang đứng bên cạnh Vân Dung, nghe cô nói thế, Phương Thảo lại la lên :

- Ai cho mà về, Dung phải ở lại chơi với Thảo. Anh Nguyên à, em gửi anh Vân Dung đó nha, anh mà để cho Vân Dung về là em bắt đền anh à.

Thịnh cũng đã về đến, đi cùng anh là một cô gái thật xinh đẹp, thật sang trọng mà mới chỉ nhìn thoáng qua, bà Ngọc đã đoán ngay là Thiên Hương.

Trông thấy Vân Dung, Thịnh hơi khựng lại. Nhưng rồi anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Anh cười với Vân Dung:

- Hôm nay Vân Dung cũng rảnh rồi tới đây chơi à?

Vân Dung lắc đầu:

- Không ạ, em ghé thăm bác có chút chuyện, em cũng đang định về đấy ạ.

Thịnh kêu lên:

- Đừng về, ở lại chơi với bọn anh. Để anh giới thiệu nhé, đây là Thiên Hương, bạn gái của anh. Còn đây là Vân Dung, con gái của bạn với ba mẹ anh.

Vân Dung nhỏ nhẹ chào:

- Chào chị!

Thiên Hương kiểu cách hơn, cô chìa tay ra:

- Hân hạnh được biết Vân Dung.

Không lẽ không bắt tay khi Thiên Hương đã chìa tay ra đợi, Vân Dung đành phải nắm nhẹ bàn tay Thiên Hương. Nhưng rồi cô mau chóng rút tay về, quay nhìn sang hướng khác. Nguyên đứng gần đó, anh không rời mắt khỏi Vân Dung một chút nào nên đã nhìn thấy hết những gì vừa diễn ra. Trong lòng anh thầm bất mãn với Thịnh, nhưng ở đây anh không thể nói được điều gì giúp Vân Dung. Anh đành bước lại bên Vân Dung, nắm nhẹ cánh tay cô:

- Dung này, em lại đây ngồi chơi đi.

Bà Ngọc đi ra, Thịnh đưa Thiên Hương đến trước mặt bà:

- Mẹ, Thiên Hương bạn con đây này.

- Chào bác!

Nhìn dáng vẻ kiểu cách của Thiên Hương, bà Ngọc thấy ghét quá. Nhưng trong phòng khách không chỉ có mẹ con bà với cô ta, vì vậy mà bà phải nén lòng giữ phép lịch sự:

- Cháu tớ chơi đó à, ngồi chơi đi cháu, Phương Thảo ơi!

Phương Thảo chạy đến:

- Mẹ gọi con ạ!

Bà Ngọc gật đầu:

- Con vào coi phụ chị bếp dọn cơm đi.

- Dạ - Đưa mắt một vòng tìm kiếm, Phương Thảo rủ - Dung ơi, tụi mình vào bếp đi.

Vân Dung đứng lên, cô nói với Nguyên :

- Anh Nguyên ngồi chơi nha, em vào phụ với Thảo.

Khi mọi người vào phòng ăn, Thịnh đợi cho mẹ ngồi xuống xong liền kéo chiếc ghế đối diện với bà và nói với Thiên Hương :

- Em ngồi xuống đây.

Bà Ngọc thấy bức mình quá khi Thịnh chỉ chú ý đến Thiên Hương.

Bà gọi :

- Vân Dung lại đây ngồi với bác nè cháu.

Đang đứng xớ rớ gần đó mà không biết phải làm gì, nghe bà Ngọc gọi, cô chậm rãi bước lại bên bà. Nguyên chu đáo kéo ghế cho cô. Bà Ngọc nhìn anh :

- Cảm ơn cháu, Nguyên à. Lẽ ra việc này phải là của Thịnh mới đúng chứ cháu đâu phải làm.

Nguyên cười nhẹ :

- Ai làm cũng vậy mà bác, Thịnh nó đang mắc bận, cháu giúp nó thôi mà.

Bên bàn kia, Thịnh nói to :

- Thăng Nguyên mà mẹ còn tính toán với nó làm gì, nó làm cũng đâu khác gì con làm đâu.

Bà Ngọc không nói gì với Thịnh, bà quay sang mọi người :

- Các cháu ngồi cả vào bàn đi, người nhà không mà.

Đợi cho Nguyên và Hương ngồi vào, bà Ngọc cầm đũa lên :

- Các cháu ăn đi, cứ tự nhiên nhé.

Thịnh cười với mẹ, anh nịnh :

- Hôm nay mẹ làm nhiều thứ quá, mà lại toàn là món ăn ngon.

Bà Ngọc lắc đầu :

- Hôm nay mẹ bệnh, có làm được gì đâu. Tất cả là do chị bếp làm đó.

Phương Thảo lách chách chen vào :

- Món chả giò này chị bếp làm không ngon lắm, món này Vân Dung làm ngon hơn.

- Hôm nay nhà đâu có làm chả giò, đó là mẹ nói chị bếp mua sẵn về chiên thôi đó.

Bà Ngọc lên tiếng, Phương Thảo gật gù :

- Hèn chi con ăn thấy khác mọi khi liền. Dung này, hôm nào Dung qua đây chơi, tụi mình làm món chả giò biểu diễn với anh Thịnh đi, anh ấy là chúa mê món chả giò đó.

Vân Dung lắc đầu :

- Lúc này Dung bận lắm, không tới làm với Thảo được đâu.

Phương Thảo la lên :

- Làm cái gì mà bận. chủ nhật mà cũng không có thì giờ à ?

Vân Dung chưa kịp trả lời thì Thịnh đã nói :

- Lúc này anh cũng không còn mê món chả giò như trước nữa rồi.

- Vậy hả ? Nhưng mà dẫu anh còn mê cũng không sao, đã có chị Hương làm cho anh ăn rồi mà.

Thiên Hương buông chén xuống bàn, cô mỉm cười duyên dáng :

- Gì chứ chuyện bếp núc thì mình chịu thôi, mình chưa bao giờ vào bếp hết.

Phương Thảo tròn mắt nhìn Thiên Hương, cô hỏi lại như không tin điều Thiên Hương vừa nói là sự thật :

- Cái gì, chị chưa bao giờ vào bếp à ? – Cô lắc đầu – Vậy thì không được rồi, anh Thịnh vốn rất kén ăn, làm thức ăn mà không đúng ý anh ấy thì không được rồi. Mà ăn ở ngoài quán thì anh ấy tối kỵ đó.

Thiên Hương vẫn ngây thơ như cô bé mười ba tuổi :

- Ủa, sao kỳ vậy. Máy lần đi với Hương, vào tiệm ăn anh ấy ăn ngon lắm mà ?

- Thì thỉnh thoảng mới vào tiệm thôi chứ mà ngày nào cũng vào đó ăn ba bữa thì tiền núi cũng hết.

Bà Ngọc cười nhẹ :

- Thật ra nấu ăn cũng đâu có gì khó, chỉ cần chú ý một vài lần là làm được ngay. Thịnh nó cũng không khó ăn lắm đâu, chỉ có điều là nó thích ăn những món ăn gia đình như cá thì phải kho kỹ, thịt thì không được kho nước dừa mà phải kho sao cho miếng thịt thật nhừ.

- Tức là những món ăn truyền thống trong một gia đình ngoài Bắc đó mà.

Phượng Thảo lại lách chách xen vào.

Thịnh vội gạt đi khi thấy Thiên Hương đã tắt nụ cười trên môi :

- Thôi đi, chưa gì đã lo tới những chuyện đó rồi. Ăn uống chỉ là chuyện nhỏ thôi, làm sao cho tiện là được rồi chứ cứ phải phục vụ cho nó thì mất thì giờ lắm, làm sao mà làm việc được.

Thiên Hương tươi ngay nét mặt, cô lại nói :

- Đúng đó, thời giờ làm việc của Hương còn thiếu nữa là, suốt ngày Hương cứ phải tất bật với cộng việc, còn giờ đâu mà nấu ăn. Vả lại Hương cứ nghĩ mình cứ làm cho nhiều tiền, cần gì đã có người làm, không có gì phải lo lắng cả.

Bà Ngọc bỗng thấy ghen lên tới cổ, bát cơm bà mới bắt đầu ăn mà bà đã thấy no ngang rồi. Đặt đĩa xuống bàn, bà đứng lên :

- Bác thấy hơi chóng mặt, phải vào nằm một chút. Các cháu cứ ăn tự nhiên nhé. Vân Dung này, cháu cho bác gửi lời hỏi thăm ba mẹ cháu nhé. Nói với ba mẹ hai hôm nữa bác qua.

Nói xong, bà Ngọc đi thẳng lên phòng riêng của mình. Phương Thảo vội đi theo :

- Mẹ ơi, mẹ không khỏe như thế nào ? Có cần gọi bác sĩ không ?

Bà Ngọc xua tay:

- Không cần đâu, chỉ tại chứng cao huyết áp thôi mà. Mẹ nằm nghỉ một chốc lát là được rồi, con xuống nhà ăn cho xong bữa đi.

Phương Thảo vâng dạ rồi đứng lên, mẹ đã vắng mặt rồi , cô cũng phải có mặt trong bàn ăn chứ cả hai mẹ con cùng vắng mặt thì coi sao được.

Phương Thảo ra khỏi phòng rồi, bà Ngọc nằm vật xuống giường. Thật là chán hết sức, mới chỉ trông thấy cô gái ấy thì bà đã không thích rồi. Nhìn bộ quần áo cô ta mặc trên người, bà cũng phải thán công nhận là đẹp, như chỉ đến nhà người yêu dùng cơm thì thật là không đáng và không phù hợp chút nào.

Lại còn gương mặt nữa chứ, cái cách cô ta trang điểm, bà Ngọc nghĩ là phải mất một tiếng đồng hồ là ít. Trên gương mặt hoàn hảo đó, bà không thấy một sơ xuất nhỏ nào khiến cho người khác có thể phê bình, nhưng liệu có cần phải như vậy không ? Nếu thế thì lời cô ta nói là không có thời giờ vào bếp quả là đúng thật đấy.

Trong bữa ăn, bà để ý đến Thiên Hương thật điều đáng, trong khi đó Thịnh thì chăm chú cô ta từng li từng tí, và cô ta nhận sự chăm chú đó như là một việc làm đương nhiên của Thịnh.vậy.

Tuy đã biết là Thịnh không bằng lòng về việc hôn nhân với Vân Dung , và bà Ngọc biết là mình không có cách nào để buộc anh phải thực hiện lời hứa với những người lớn được. Bà đành phải chịu lỗi với gia đình Vân Dung vậy, nhưng bà cũng muốn biết mặt người con gái đã làm cho Thịnh điên đảo thần hồn đến nỗi không còn biết gì đến

người thân của mình nữa..

Bà Ngọc cũng phải công nhận rằng Thiên Hương đẹp thật, nhưng cái hay cái đẹp của cô chỉ là cái hay cái đẹp hào nhoáng bên ngoài chứ hoàn toàn không có lợi cho thiên chức làm vợ, nếu như không nói là những cái hay cái đẹp đó có khi còn làm ảnh hưởng đến hạnh phúc gia đình. Vì nếu như cô ta cứ tiếp tục ca hát như vậy thì làm sao mà lo lắng cho gia đình được. Rồi còn chuyện con cái nữa, nếu như cô ta sợ hư vóc dáng , sẽ không đời nào cô ta chịu sinh con cho Thịnh đâu, và bà sẽ phải chờ đợi mãi mãi mà không thể có cháu nội.

Bà Ngọc thở dài náo nuột, bà đã trông thấy trước mắt cái viễn cảnh thê thảm của gia đình bà. Nhưng làm cách nào để cứu vãn đây, chuyện đó thì bà không thể biết được. Giá như chồng bà còn sống nhỉ, chắc chắn là ông sẽ có cách giải quyết thật dễ dàng.

Chiều nay vắng em

Chương 2

Bà Ngọc lần bước xuống bếp, Phương Thảo đang cùng với chị bếp thu dọn bát đĩa ăn lúc trưa. Cả hai đang nói gì đó với nhau, thế mà khi trông thấy bà, cả hai đều im như thóc.

Giả tảng như không thấy, bà Ngọc cất tiếng gọi :

- Thảo chưa về à con ?
- Chiều con mới về, mẹ ạ. Mẹ khỏe chưa mà không nằm nghỉ lại xuống đây ?

Bà Ngọc lắc đầu :

- Mẹ không sao, thế trưa không về lo cơm cho thằng Hào à ?
- Trưa nay anh Hải đi công tác, mẹ ạ. Anh ấy nói có sớm lắm thì cũng bốn giờ chiều mới về tới nhà. Vì vậy con nói là con về đây chơi, anh ấy bảo cứ ở đây, bao giờ về anh ấy sẽ ghé đón con luôn.

Ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn ăn, bà Ngọc lại hỏi :

- Mọi người đâu hết rồi ?

- Về hết rồi, mẹ ạ .

- Thế còn anh con đâu ?

Phương Thảo trề môi :

- Đưa “nàng” về rồi đi làm luôn - Rồi cô nhăn nhó nhìn mẹ - Mẹ à, bộ mẹ chấp nhận chị ta sao ?

Bà Ngọc buồn bã :

- Mẹ không chấp nhận mà được sao? Anh con lớn rồi, nó đã có thể sống độc lập chứ có còn phụ thuộc vào gia đình đâu mà mẹ có thể buộc nó được. Nó lại quen với lối sống tự do theo kiểu phương tây rồi, mẹ lại càng bắt lực hơn.

- Thế còn Vân Dung thì mẹ tính làm sao ?

Bà Ngọc thở dài nẫu ruột :

- Đành phải chịu lỗi với Vân Dung và bác Chương vậy chứ biết làm sao bây giờ nữa. Chắc là hai bác và Vân Dung hiểu biết cũng không nổi trách mình đâu. Chỉ tội cho Vân Dung, nó một lòng một dạ chờ đợi anh con mà bỏ qua đi bao nhiêu cơ hội tốt. Đến bây giờ thì lỡ dở cả rồi, không biết rồi nó có tìm được cơ hội nào nữa không ?

Phương Thảo thêm vào :

- Vân Dung buồn lắm mẹ ạ. Con thấy hai mắt Vân Dung đỏ hoe, và lúc nào cũng ươn ướt như sắp khóc vậy. Khi này, mẹ lên phòng là Vân Dung cũng đòi về ngay đó.

Bà Ngọc kêu lên :

- Nó đã ăn gì đâu mà đòi về ? Vậy rồi nó để bụng đói ra về à ?

Phương Thảo lắc đầu :

- Con đâu cho về , cũng may là có anh Nguyên giữ lại, vì vậy cuối cùng Vân Dung cũng phải chịu ở lại nhưng mà nó buồn lắm.

Bà Ngọc gật đầu :

- Đương nhiên là nó phải buồn rồi, còn đau lòng nữa ấy chứ. Vậy là từ nay gia đình mình mắc nợ nó rồi đấy.

Phương Thảo lau tay rồi kéo chiếc ghế lại bên mẹ, ngồi xuống. Cô chột xuống giọng, thì thầm ra vẻ quan trọng lắm :

- Mà mẹ ơi, lạ lắm nghe. Không biết anh Nguyên quen với Vân Dung bao giờ mà trông anh ấy có vẻ thích Vân Dung lắm mẹ ạ.

Bà Ngọc ngạc nhiên nhìn con gái :

- Sao con biết ? Bộ thằng Nguyên nói với con à ?

Phương Thảo lắc đầu :

- Đòi nào anh ấy nói, con nhận thấy như vậy ấy chứ. Suốt bữa ăn, anh Thịnh chăm sóc bà ca sĩ như thế nào thì anh Nguyên chăm sóc chị Vân Dung như vậy. đến khi Vân Dung về anh Nguyên nhất định chở về chứ không cho chạy xe hai bánh, nói là nắng .

- Thế xe Vân Dung còn ở lại đây à ?

- Không ạ, anh Hương chạy về nhà Vân Dung luôn .

Bà Ngọc gật đầu :

- Vậy cũng tốt , anh con đã không giúp mẹ giữ được lời hứa thì cũng mong Vân Dung gặp được người tử tế, như vậy thì mẹ mới đỡ áy náy – Bà ngừng lại , ánh mắt bà tối lại – Nhưng nói thật chứ, mẹ rất tiếc Vân Dung, nó là một đứa con gái tốt, lại hiền hậu đảm đang. so với nó thì Thiên Hương thật chẳng đáng giá được bao nhiêu . Nhưng anh con đã mù quáng thì mẹ có nói bao nhiêu cũng bằng không.

Phương Thảo góp ý :

- Hay là mẹ cố gắng khuyên anh con nữa xem sao ? Để rồi con nói với anh Hải hôm nào gặp anh Thịnh nói chuyện với anh ấy, phân tích cho anh ấy thấy đâu là phải coi anh ấy có nghe không .

Bà ngọc lắc đầu :

- Vô ích thôi con ạ, bao nhiêu năm nay, nó cũng không mặn mà lắm với Vân Dung. Mẹ cứ nghĩ là ở đó nó bận rộn mới thế. Nhưng mà con thấy không, về đến đây rồi nó cũng có nhắc tới Vân Dung đâu. Thậm chí hôm đến nhà bác Chương, nó cũng kiếm cớ để đi làm mẹ cũng không biết phải làm sao nữa. Cũng may mà gia đình bên ấy hiền và tốt nên mẹ cũng đỡ khó xử.

Tiếng còi xe vang lên ngoài cổng cho mẹ con bà Ngọc biết là Thịnh đã về, Phương Thảo ngạc nhiên nhìn mẹ :

- Ủa, sao lạ vậy kìa ? Anh ấy nói là đi làm luôn cơ mà, sao giờ này đã về rồi ?

Bà Ngọc đứng lên, bà bảo con gái :

- Mình ra phòng khách đi.

Hai mẹ con vừa ra đến phòng khách thì Thịnh cũng vừa vào đến.

Trông thấy em gái, anh quát lớn :

- Mày giỏi quá ha, chỉ lạnh chanh lách chách là giỏi thôi.

Phương Thảo ngó người ra, cô hỏi lại :

- Chu yện gì mà tự nhiên anh vừa về đến là gây với em liền vậy ? Bộ ai chọc giận anh ngoài đường rồi anh về gỡ hay sao đây ?

- Gỡ cái đầu mày đó, kiếm chuyện rồi còn nói tự nhiên hả ? Mày có tin tao đập cho mày một trận không ?

Thịnh ngồi phịch xuống ghế, mặt anh hầm hầm giận dữ. Phương Thảo hơi ớn, nhưng có bà Ngọc, cô cũng vững tâm. Thịnh có làm gì thì cũng còn có bà, bảo đảm là cô sẽ an toàn.

Nghĩ thế cô cũng ngồi xuống bên mẹ, nói tỉnh bơ :

- Nếu em có lỗi, anh đập em bao nhiêu cái cũng được. Nhưng nếu như em không làm sai thì anh đừng hòng đụng vào em đấy.

- Mà còn cái nữa hả ?

Bà Ngọc chen vào, giọng bà vẫn từ tốn như thường :

- Thảo không được cãi anh, còn Tịnh, có gì rồi từ từ nói. Đừng có quát tháo nên như vậy.

Thịnh vẫn còn tức, anh xả cơn giận của mình :

- Chứ mẹ coi, người ta mới đến đây lần đầu, nó không nói chuyện gì vui thì thôi. Tại sao nó lại đem chuyện bếp núc ra nói, bộ nó muốn hù chết người ta hay sao vậy ?

Bà Ngọc nhìn con trai với vẻ lạ lùng :

- Mẹ thấy chuyện đó đâu có gì là quá đáng đâu, tại sao con lại giận dữ như vậy ? Thảo nó có nói với Thiên Hương như vậy thì cũng là có ý tốt thôi mà, nó muốn cho bạn con biết tính ý của con, mai này có sống chung mới hòa hợp chứ.

Thịnh nhăn mặt :

- Mẹ lại còn bênh nó nữa, nó cũng là một ca sĩ kiêm người mẫu nổi tiếng như Thiên Hương thì thiếu gì người hầu. Tội gì cô ấy phải vào bếp cho vất vả. Rồi còn công việc nữa, cô ấy không đủ thời gian để làm việc, làm sao mà lo những việc lặt vặt trong nhà ?

Bà Ngọc kinh hoàng nhìn con trai, thằng con bà cứng như vàng như ngọc :

- Cái gì ? Cô ấy còn là người mẫu nữa à ? Làm người mẫu như những cô trên T.V hay chiếu đó phải không ? Thôi rồi con ơi, mẹ không hiểu đầu óc con nghĩ sao mà chọn người như vậy cưới làm vợ ? Vậy rồi gia đình con sẽ làm sao đây ?

Thịnh ngạc nhiên nhìn mẹ :

- Có sao đâu hở mẹ ? Chúng con cưới nhau rồi thì công việc của ai nấy làm, còn chuyện riêng tư thì chúng con vẫn là vợ chồng chứ có sao đâu ?

Bà Ngọc lắc đầu :

- Con nói sao dễ dàng quá, cứ như mọi người bình thường thì không sao nhưng mà với cô gái này thì làm sao con có được hạnh phúc gia đình. Này nhé, mẹ chỉ ví dụ cho con thấy vài cái thôi. Nếu như con muốn vợ con nấu cho con ăn một món gì đó thì sao, nó không vào bếp bao giờ thì làm sao biết nấu ? Chẳng lẽ bữa nào con cũng phải ra tiệm ăn hay sao ? Rồi còn chuyện con cái nữa, liệu nó có chịu sinh con cho con hay không hay là sợ người xấu xí đi nên không chịu sinh con ?

Thịnh cười :

- Ôi, mẹ sợ những chuyện ấy làm gì cho mệt tâm mệt trí. Chu yện cơm nước thì có gì đáng ngại hở mẹ, tui con sẽ mượn người làm.

Còn chuyện con cái thì không phải lo sớm như vậy đâu, tụi con còn trẻ mà. Năm năm nữa tụi con có con cũng đâu muộn.

Bà Ngọc lắc đầu, chuyện như vậy mà nó cũng nói được. Đúng là nó mê muội mất rồi, bà còn nói gì được nữa bây giờ ?

Buồn rầu, bà nói với con :

- Mẹ không biết nói với con sao nữa, Thịnh ạ. Hình như mọi chuyện con đều tính toán hết rồi, có nói với mẹ thì cũng chỉ là một cách thông báo thôi chứ đâu cần mẹ phải góp ý đâu, phải không ?

Thịnh đâu phải người đần độn mà không biết ý tứ trong câu nói của mẹ, anh cười gượng :

- Mẹ à, không phải như mẹ nghĩ vậy đâu, con lúc nào cũng tôn trọng mẹ. Chỉ vì con nghĩ là bây giờ mẹ cũng già yếu rồi, mẹ phải nghỉ ngơi chứ không phải lo lắng cho chúng con như hồi bé nữa.

Bà Ngọc mĩa mai :

- Con thương và lo cho mẹ như vậy sao ? Thật là mẹ không ngờ đấy Thịnh ạ. Nhưng nếu mà con biết là lo cho con cái mới là hạnh phúc của mẹ thì con không nghĩ như thế đâu.

Thịnh thấp giọng vuốt ve mẹ :

- Mẹ à, con biết là con làm không đúng ý mẹ. Nhưng mà lỡ rồi, mẹ cũng đừng giận con nha mẹ. Mai này, mẹ thấy tụi con sống hạnh phúc thì chắc là mẹ sẽ thấy là con nói là đúng.

- Có thật vậy không ? Mẹ sợ hạnh phúc của con sẽ là ảo ảnh mà thôi Thịnh à.

Thịnh lắc đầu mạnh mẽ, anh bảo vệ ý kiến của mình :

- KHÔNG đâu mẹ, con biết là mình sẽ hạnh phúc mà. Thiên Hương đẹp như thế, giỏi như thế, con còn tìm đâu được người hơn cô ấy nữa chứ ?

Bà Ngọc buồn rầu :

- Cái đẹp có mài ra mà ăn được đâu con, còn cái giỏi của cô ấy thì không biết là sẽ giúp gì cho con được nữa đây ? Nhưng mà thôi, mẹ chỉ góp ý với con như vậy thôi chứ mẹ biết là có nói thế nào chẳng nữa thì con cũng đâu có nghe bà già lảm cẩm, lạc hậu này đâu. Thôi, hai anh em ngồi nói chuyện với nhau, mẹ vào nghỉ đây.

Bà Ngọc cắt đứt câu chuyện, bà bước đi một cách dứt khoát.

Phượng Thảo nhìn anh, trách móc :

- Anh đó, làm mẹ buồn rồi đó.

Thịnh nhăn nhó :

- Chứ em bảo anh phải làm sao bây giờ ? Anh yêu Thiên Hương và cưới cô ấy thì có gì là sai ?

- Nhưng mà cô ấy đâu có hợp với gia đình của mình !

- Anh cưới vợ cho anh, chứ đâu có cưới vợ cho gia đình ? Miễn là anh và cô ấy hợp với nhau và yêu nhau là được rồi.

Phương Thảo lắc đầu :

- Anh nói vậy mà nghe được à, bộ chị ấy không phải là con dâu của mẹ hay sao ? Anh phải cưới một cô vợ làm sao mà mẹ ưng ý mới được chứ. Như vậy thì hai người mới có thể sống chung được.

- Anh đâu có định cưới vợ rồi thì sẽ ở đây đâu, tui anh sẽ mua nhà ở riêng mà.

Phương Thảo trợn mắt nhìn anh :

- Anh nói gì vậy ? Tại sao lại ở riêng ? Bao nhiêu năm nay mẹ đợi anh về để cưới vợ cho anh, khi đó mẹ sẽ có thêm một cô con dâu và một đàn cháu nội. Vậy mà anh lại nói vậy nghĩa là sao ? Anh lại định để cho mẹ ở một mình nữa à ?

Thịnh có vẻ khó nhĩ :

- Bộ mẹ định như vậy hay sao ? Thế thì lại rắc rối nữa rồi ! Anh đâu có định là cưới vợ rồi vẫn cứ ở với mẹ đâu. Hay là vợ chồng em dọn về ở với mẹ đi Thảo.

Phương Thảo lắc đầu :

- Anh lại sai nữa rồi, giá như mẹ chỉ có mình em thì nhất định là em sẽ không bao giờ đi đâu. Nhưng mà mẹ còn anh mà, con trai không ở với mẹ mà lại để con rể ở với mẹ là sao ?

- Em cũng lại nghĩ một cách phong kiến như vậy sao Thảo ? Con nào cũng là con, tại sao lại phải phân biệt con trai, con gái ?

Con nào thì cũng phải có trách nhiệm phụng dưỡng cha mẹ như nhau chứ.

Phương Thảo gật đầu :

- Anh biết nói như vậy là tốt rồi, em thì dù sao cũng vẫn là con gái, lấy chồng thì phải theo chồng là lẽ đương nhiên rồi. Còn anh thì lại khác, vừa là con trai, vừa là người mà mẹ trông đợi từ rất lâu rồi.

Không có lý do nào cho anh có thể cưới vợ rồi ở riêng đâu.

Thịnh lắc đầu :

- Nói gì thì nói, em cũng phải lái về chuyện đó mới được hay sao.

Nhưng mà thôi, chuyện cũng chưa tới đâu, cứ để sau rồi sẽ tính. Anh sẽ bàn chuyện này với Thiên Hương coi sao đã.

- Anh Thịnh nè . . .

Phương Thảo ngập ngừng khiến Thịnh ngạc nhiên, anh hỏi :

- Chuyện gì nữa đây ?

- Em nghĩ là anh cũng cần phải suy nghĩ kỹ đó.

- Suy nghĩ về chuyện gì ?

- Thì chuyện cưới vợ của anh đó. Anh nghĩ coi, Vân Dung đã đợi anh

bấy nhiêu năm, bây giờ anh về lại cưới người khác thì em thấy không được công bằng với Vân Dung cho lắm.

Thịnh trợn mắt nhìn em gái :

- Tại sao lại không công bằng, anh đâu có hứa hẹn gì với Vân Dung đâu nào ?

- Đúng là anh thì không hứa, nhưng mà ba mẹ hứa. Với lại trước kia anh không từ chối, lại thường hay viết thư và gửi quà cho Vân Dung. Vì vậy mà gia đình mình và gia đình bác Chư ơng đều đình ninh là anh đã bằng lòng nên cả hai gia đình đều mong đợi ngày vui. Thậm chí mẹ còn bàn bạc với hai bác về hôn lễ của anh và Vân Dung nữa đó.

Thịnh nhăn nhó :

- Tại sao mẹ lại vội vàng như vậy ? Đúng là trước kia anh có nghe chuyện hứa hẹn này, nhưng anh cũng nghĩ đó chỉ là chuyện nói chơi giữa hai gia đình thôi. Và lại, khi đó anh chưa có người yêu, Vân Dung lại xinh xắn dễ thương nên anh cũng có khi nghĩ tới việc sẽ cưới cô ấy cũng được. Nhưng tất cả cũng là trong ý nghĩ của anh thôi chứ tuyệt nhiên anh vẫn đối xử với Vân Dung như là đối với em gái mà. Tại sao mọi người lại có thể hiểu lầm như vậy được chứ ?

Phương Thảo lắc đầu :

- Đúng là chuyện của người thì sáng, chuyện của mình thì tối. Chính anh cũng đã mâu thuẫn với anh rồi đó. Lúc thì anh nói là anh chỉ con Vân Dung như em, lúc thì anh nói lạnh nghĩ là cưới Dung cũng được. Chính anh còn nghĩ như thế thì trách sao mọi người không nghĩ. Và khi anh vô tình, còn mọi người thì lại có ý, trách sao không hiểu lầm như thế được ?

Thịnh dờ người ra trước sự phân tích của em gái. Đúng là một sự hiểu lầm tai hại, nhưng trong đó cũng có một phần lỗi của anh mà. Nhưng không thể để cho chuyện hiểu lầm này thành sự thật được, anh phải giữ hạnh phúc của mình chứ.

Nghĩ thế, Thịnh thông thả nói với em gái :

- Thôi được rồi, anh thấy là mình cũng có một phần lỗi trong chuyện này. Nhưng nếu chỉ vì một lỗi nhỏ như thế mà lại phạm vào một lỗi lớn hơn thì càng sai trái. Anh yêu Thiên Hương chứ không yêu Vân Dung. Nếu như anh cứ ép lòng chiều theo ý mẹ mà cưới Vân Dung thì sẽ có ba người cùng khổ, mà cuộc sống anh và Vân Dung cũng không hạnh phúc gì. Vì vậy, chẳng thà bây giờ dứt khoát cho xong, Vân Dung có buồn thì cũng chie là một thời gian ngắn thôi.

- Nhưng mà em thấy thương cho Vân Dung lắm anh à. Bao nhiêu năm nay, nó một lòng một dạ đợi anh, mẹ cũng coi nó như con dâu

trong nhà. Vân Dung lại chăm sóc cho mẹ rất chu đáo. Bây giờ em sợ là nó không vượt qua được cú sốc này.

- Cũng đành phải chịu thôi, không lẽ vì những chuyện đó mà đem hạnh phúc của ba người ra mà đánh đổi. Thôi, anh phải tới văn phòng một chút đây, em nói mẹ là tối anh về muộn nhé.

Thịnh đi rồi Phương Thảo cứ ngồi tư lự. Cô thấy thương cho Vân Dung. Khi nãy cô đã trông thấy nỗi buồn của bạn. Nhưng cũng không thể trách Thịnh được, thà anh cương quyết ngay từ bây giờ, còn hơn cứ mãi dùng dằng để cả ba người cùng khổ.

Tình yêu và hạnh phúc của Phương Thảo đơn giản và êm đềm quá, cô không nghĩ có ngày mình phải chứng kiến chuyện khó khăn như thế này. Đúng là tình yêu thì không đơn giản chút nào.

Thu gọn hết giấy tờ xong, Thịnh đưa mắt nhìn đồng hồ. Mới có bốn rưỡi, còn quá sớm để đến đón Thiên Hương. Bởi vì giờ này, có khi cô mới thức dậy, chuẩn bị đi tắm rồi mới trang điểm.

Mà đợi Thiên Hương trang điểm thì Thịnh đã thấm thía lắm rồi. Khi đã ngồi vào bàn trang điểm, nếu chưa hoàn hảo, không bao giờ Thiên Hương chịu đứng lên. Mà như thế nào là hoàn hảo đối với Thiên Hương thì Thịnh chịu thua, anh không thể nào biết được. Đã có lần anh cố gắng ngắm nghía để tìm ra một chút khuyết điểm trên gương mặt Thiên Hương, nhưng lần nào trong mắt anh là một gương mặt đẹp tuyệt vời. Thế mà Thiên Hương vẫn chưa vừa ý, cô lại tẩy đi làm lại khiến Thịnh đành phải đầu hàng thời gian để mà chờ đợi tiếp.

Đã có kinh nghiệm “xương máu” như vậy nên hôm nay còn là sớm, Thịnh chẳng dại gì tìm đến nhà cô để rồi lại tiếp tục ca bài ca đợi chờ muôn thuở ấy. Mà nếu như về nhà lại càng khổ hơn, bởi vì khi đó, mẹ anh sẽ hạch hỏi lời thôi, đến khi mà anh có thể thoát ra được thì chắc chắn sẽ trễ mất khoảng mười năm phút đến nửa tiếng.

Thịnh đứng lên mở tủ, anh định lôi hồ sơ ra làm tiếp cho qua thì giờ, đợi đến khi nào Thiên Hương gọi điện thì anh bắt đầu đi cũng vừa. Nhưng mới cầm xấp giấy tờ lên, một chiếc phong bì nhỏ rơi ra khiến anh ngạc nhiên. Cái gì thế này nhỉ?

Sự thắc mắc của Thịnh được giải đáp ngay khi anh mở chiếc phong bì ra và nhìn thấy tấm thiệp mời. Thì ra tấm thiệp mời sinh nhật của Vân Dung, cô đã đến đây mời mà anh tiện tay bỏ trong xấp giấy tờ rồi quên mất.

Nhìn ngày tháng trong tấm thiệp, Thịnh giật mình khi thấy ngày tháng ghi trong đó chính là ngày hôm nay. Vậy mà suýt chút nữa anh lại bỏ quên mất, lại tỏ ra vô tình mất thôi.

Thịnh băn khoăn nhìn mãi tấm thiệp trên tay, anh không biết mình nên đến đó hay không ? Bởi vì nếu anh đến, có thể Vân Dung và gia đình cô lại hiểu lầm là anh có thành ý, mà anh thì lại không muốn họ hiểu lầm cũng như gây thêm nỗi đau cho Vân Dung. Nhưng nếu không đến thì cũng khó coi, anh không nghĩ là có lúc mình lại bất lịch sự như thế khi lờ đi một lời mời.

Nghĩ mãi, Thịnh không tìm được cách giải quyết sao cho toàn vẹn, lại còn chưa nói đến chuyện đi dự sinh nhật Vân Dung thì chắc chắn là không thể nào đưa Thiên Hương đi trình diện được.

Cuối cùng, Thịnh nghĩ ra được một cách mà anh cho là tốt đẹp cho cả ba người. Nhấc điện thoại lên, anh bấm số. Đợi một lúc, Thịnh mới nghe tiếng người ở đầu dây bên kia trả lời. Anh vội lên tiếng :

- Nguyên phải không ? Tối nay cậu có bận gì không ?

Tiếng Nguyên ở đầu dây bên kia vọng lại :

- Tối nay tôi không có ca trực, như vậy có thể coi là rảnh rang.

Thịnh nhăn mặt như đang có Nguyên trước mặt anh :

- Cậu nói gì lạ vậy, rảnh là rảnh mà không rảnh là không chứ sao lại có thể coi như.

Nguyên bật cười :

- Chứ sao, tuy là không đi trực nghĩa là tôi không bị làm một việc bắt buộc phải làm, nhưng tôi có những việc riêng của tôi nữa chứ. Cho nên nói là rảnh thì có đấy, nhưng không đi chơi được.

Thịnh gật đầu, anh nói một cách cương quyết :

- Tôi không rủ cậu đi chơi mà tôi có một việc khó khăn muốn nhờ cậu giúp đỡ. Cậu thay quần áo sẵn đi, tôi tới là mình đi ngay. Nhớ là mặc đẹp đấy nhé.

Tiếng Nguyên với sự ngạc nhiên vang lên :

- Này, nhưng mà đi đâu và làm gì thì cậu phải nói cho tôi biết đã chứ.

Trả lời cho sự ngạc nhiên của Nguyên chỉ còn lại tiếng o o trong ống nghe, nghĩa là Thịnh đã úp máy mất rồi, mà điều Nguyên thắc mắc chưa được Thịnh trả lời. Tức mình, Nguyên dằn mạnh ống nghe xuống và nhìn chăm chăm vào nó như nó chính là nguyên nhân gây ra cho anh sự bức mình vậy.

Trở ra phòng khách, Nguyên ngồi xuống ghế chứ không đi thay quần áo sẵn như lời Thịnh nói. Anh không biết Thịnh còn bày ra trò gì nữa đây.

Tiếng còi xe réo inh ỏi ngoài cổng cho Nguyên biết là Thịnh đã đến.

Không vội vàng, anh lững thững đi ra mở cổng.

Vừa trông thấy Nguyên vẫn còn mặc trên người bộ pyjama, Thịnh la lên :

- Sao cậu không thay quần áo sẵn, trễ rồi.

Né người cho Thịnh bước vào, Nguyên thùng thình nói :

- Tôi có đi đâu đâu mà trễ với sớm ?

- Sao lại không đi, tôi nói là có chuyện nhờ cậu mà.

Hai người đã vào tới phòng khách, đợi cho bạn ngồi xuống ghế hần hoi, Nguyên mới nghiêm mặt nhìn bạn :

- Cậu thôi cái lối ra lệnh ấy đi, tôi chứ có phải nhân viên của cậu đâu.

Thịnh nhìn Nguyên ngạc nhiên :

- Tôi có ra lệnh cho cậu bao giờ đâu nào, tôi nhờ cậu mà.

- Cậu nhờ mà nói cái kiểu không cần biết người ta có sẵn lòng giúp mình không tức là ra lệnh rồi chứ còn gì nữa.

Biết là Nguyên không bằng lòng với cách nói của mình, Thịnh xuống giọng :

- Thôi mà, cậu có muốn bắt lỗi tôi thì để lúc khác, khi đó cậu muốn phạt tôi thế nào cũng được. Chứ còn bây giờ thì chuyện gấp lắm rồi, cậu làm ơn lên thay quần áo đi giùm tôi một chút.

Thấy bạn biết lỗi, Nguyên cũng nguôi giận. Nhưng anh vẫn tỉnh bơ :

- Đi đâu thì cậu phải nói rõ ra xem tôi có giúp được cho cậu hay không chứ cậu cứ nói khơi khơi vậy thì tôi không làm đâu. Lỡ như cậu bảo tôi làm việc phi pháp thì sao ?

Thịnh nhăn nhó :

- Làm gì có chuyện phi pháp ở đây, bộ cậu coi tôi là xã hội đen hay sao vậy. Thôi để tôi nói thẳng cho cậu biết, hôm nay là sinh nhật Vân Dung, cô ấy gửi thiệp mời nhưng tôi không thể đi được, nhờ cậu đi thế tôi vậy.

Nghe nói đến sinh nhật Vân Dung, tự dưng Nguyên thấy xốn sang trong lòng. Nhưng ngoài mặt anh vẫn tỏ ra thản nhiên :

- Cô ấy mời cậu thì cậu đi chứ sao lại nhờ tôi ?

- Trời ơi, tôi không thể đi được nên mới nhờ đến cậu đó chứ.

- Tại sao cậu lại không đi ?

Thịnh nhìn Nguyên với vẻ ngạc nhiên :

- Cậu lại còn hỏi nữa, tôi đã không muốn cho cô ấy hiểu lầm tình cảm của tôi, vậy mà bây giờ tôi lại vác xác đến thì làm sao mà cời cho được sự hiểu lầm đó được ?

- Vậy thì cậu đừng đi.

Thịnh khổ sở lắc đầu :

- Thế cũng không được, hai gia đình rất thân thiết với nhau mà tôi lại không đến thì cạn tài ráo máng quá. Khi đó thì mẹ tôi không còn mặt mũi nào mà nhìn hai bác ấy được.

Nguyên nhìn Thịnh, anh nói thật nghiêm chỉnh :

- Thế thì tôi đến đó với tư cách nào đây ? Tôi đâu có được mời thì không lý do nào lại trơ mặt như thế được.

- Tôi đã nói là cậu đi dùm tôi mà, tôi thấy Vân Dung cũng quý cậu nên mới dám nhờ - Thịnh thấp giọng năn nỉ - Thôi mà Nguyên, cậu đừng làm khó tôi nữa, tôi cầu xin cậu mà.

Thật lòng, Nguyên cũng muốn đi. Nhưng ghét Thịnh vì Thiên Hương mà coi nhẹ tình cảm của Vân Dung nên anh mới đầy đoạ hấn cho bố ghét. Giờ nhận thấy làm khó Thịnh như thế cũng đã đủ, Nguyên mới tỏ thiện chí. Nhưng anh vẫn làm cao :

- Thế nếu như tôi đến đó mà Vân Dung hỏi tới cậu thì tôi phải trả lời thế nào ?

Thịnh mừng hóm, anh biết khi Nguyên nói thế là nó đã nhận lời giúp anh rồi. Anh vội vã nói :

- Thì cậu viện ra một lý do gì đó, thí dụ như tôi bận tiếp khách hàng chẳng hạn.

Nguyên thủng thảng lắc đầu :

- Tôi chẳng tội vạ gì mà nói dối cho cậu, tôi cứ sự thật mà nói.

- Thế cậu biết tôi đi đâu mà nói ?

Nguyên cười khẩy :

- Cả nước này ai còn lạ gì chuyện cậu mắc “ hầu ” nàng. Tôi sẽ nói với Vân Dung là cậu phải đưa rước nàng của cậu đi trình diện nên không đến với cô ấy được.

Thịnh không đến nổi ngu độn, anh biết là Nguyên chỉ dọa mình chứ không đời nào tàn nhẫn như thế. Anh tỉnh bơ nói :

- Thế thì tùy cậu. Nhưng tôi thấy là nếu cậu nói như thế thì chẳng có ảnh hưởng gì đến tôi và Thiên Hương, nhưng sẽ làm cho Vân Dung đau lòng đấy. Nếu cậu có thể nhẫn tâm nhìn Vân Dung buồn thì cứ việc.

Nguyên nhìn Thịnh bằng cái nhìn chê trách, đúng là thằng bạn anh chẳng hiền lành gì. Nó cũng biết cách để áp chế người khác lắm đấy chứ. Anh lắc đầu, nhưng chưa kịp nói gì thì điện thoại di động của Thịnh đã reo lên.

Áp sát điện thoại vào tai, Thịnh vừa nghe vừa nháy mắt với Nguyên :

- Ủ, anh biết rồi . . . Em chuẩn bị xong chưa ? . . . Ủ, anh tới ngay.

Chỉ cần nhìn cách nói chuyện của Thịnh, Nguyên đã biết ngay là ai gọi đến. Anh cười :

- Sung sướng nhỉ, nàng đã có lệnh triệu hồi rồi đấy.

Thịnh cười, anh đứng lên và trao cho Nguyên gói quà, vội vã nói :

- Thôi, cậu trao gói quà này cho Vân Dung giùm tôi. Giờ thì tôi phải đi đây, không nói với cậu nữa. Nhưng mà cậu cũng phải lo sửa soạn đi

chứ, muộn rồi.

Cầm gói quà của Thịnh trên tay, Nguyên thấy lòng mình nửa buồn nửa vui. Buồn vì anh biết tình cảm của Vân Dung vẫn còn dành cho Thịnh chứ cô chưa nghĩ đến anh đâu. Còn vui là vì anh lại có cơ hội tiếp cận với cô, như thế thì hi vọng là cô sẽ càng thân thiết hơn với anh.

Khi đến nhà Vân Dung thì đã có khá đông khách. Hình như cô không mời người lớn nên Nguyên thấy chỉ có những người trẻ tuổi trạc với Vân Dung mà anh đoán là bạn của cô.

Thấy Nguyên, Vân Dung ngạc nhiên nhưng cô tế nhị không hỏi gì mà chỉ nói với anh :

- Anh Nguyên đến hơi muộn rồi đấy, mau vào đi anh.

Trao cho Vân Dung gói quà của Thịnh, Nguyên nói :

- Thịnh nó bận không đến được nên nhờ anh trao cho Vân Dung gói quà này.

Cầm lấy gói quà, mắt Vân Dung tối lại, cô hồ hững đặt luôn xuống chiếc bàn đã có sẵn những món quà khác. Nguyên trông thấy những bóng nước đã long lanh. Giá như không thấy Vân Dung sắp khóc, Nguyên trao cho cô tiếp một món quà nữa, nhưng lần này là chiếc hộp nhỏ xíu :

- Còn đây là quà của anh, sinh nhật vui vẻ.

Cầm lấy gói quà của Nguyên, Vân Dung có vẻ cảm động :

- Cảm ơn anh, anh Nguyên. Anh đến là Dung rất vui rồi. Thôi mình vào đi anh Nguyên, các bạn Dung đang đợi kìa.

Vừa song vai Vân Dung đi vào nhà, Nguyên vừa hỏi :

- Hai bác đâu hở Dung, anh muốn chào hai bác.

Vân Dung lắc đầu :

- Ba mẹ Dung lên phòng rồi, hồi nãy ba mẹ xuống để mở đầu một chút rồi rút lui, nói là để cho bọn mình tự do.

Vừa trông thấy Nguyên, mấy cô bạn Vân Dung nhao nhao lên :

- Ai vậy Vân Dung, mau giới thiệu đi.

Quay sang Nguyên, Vân Dung cười nhẹ :

- Bọn bạn Dung “ dữ ” lắm đó, anh Nguyên có sợ không ?

Nguyên cũng cười :

- Mấy cô ấy có “ dữ ” đến nỗi ăn thịt anh không ?

Vân Dung cười thành tiếng :

- Chu yện ấy thì chắc là không đến nỗi đâu, nhưng mà tụi nó cũng sẵn sàng “ tùng xẻo ” anh Nguyên nếu như anh không đáp ứng được nhu cầu của tụi nó.

Nguyên rụt vai ra vẻ sợ hãi :

- Nếu như có giết thì giết cho chết ngay chứ vụ “ tùng xẻo ” này coi bộ hơi bị “ ớn ” đó nha Dung.

Một cô gái đang ngồi giữa đám bạn la lên :

- Nè, yêu cầu hai người đó có nói thì phải nói to lên cho mọi người cùng nghe chứ không được “ thì thầm ” đâu nghe. Có muốn “ thủ thỉ ” thì đợi lúc quan khách về hết mới được à.

Mấy cô khác nhao nhao lên :

- Đúng đó, không được thì thầm.

- Phải rồi, phải nói to lên cho mọi người cùng nghe mới được.

Vân Dung đưa mắt nhìn một vòng, cô giới thiệu :

- Đây là anh Nguyên, là . . . anh họ của mình.

Mấy cô lại xôn xao lên :

- Chà, nhỏ Dung có ông anh họ “ hết ý ” nha.

- Ở đâu mà nhỏ Dung có ông anh họ ngang xương vậy ta, hồi nào tới giờ tao có nghe nó nói bao giờ đâu ?

- Đúng rồi, sao giờ tự nhiên lại xuất hiện cái ông anh họ này vậy.

Một cô gái có vẻ hơi “ bẽ thế ” đứng lên, cô la to át hết tiếng mọi người :

- Các bạn im lặng để tôi có một đề nghị với Vân Dung coi – Mọi người ngạc nhiên nhìn cô, nhưng cô nàng vẫn tỉnh bơ – Dung ơi, tao . . . tao muốn làm “ chị họ ” mày quá.

Cả bọn cười lên cái rần, mọi ánh mắt đều chiếu vào Nguyên và Vân Dung. Cả hai cũng không thể nín cười được trước sự đùa giỡn của mọi người. Một cô gái khác lại la lên :

- Anh . . . “ gì ” ới, anh nghĩ sao về lời đề nghị của nhỏ Vân mập ?

Nguyên cố nín cười, anh trả lời trong sự chú ý của mọi người :

- Trước hết, tôi xin chào và rất hân hạnh được làm quen với các bạn. Tôi xin nói rõ với các bạn, tên tôi là Nguyên chứ không phải “ anh gì ” như bạn vừa gọi. Thứ hai, cô Vân đòi làm chị họ của Vân Dung chứ đâu phải là chị họ của tôi. Thế thì câu hỏi này tôi không trả lời được rồi.

Mọi người vỗ tay tán thưởng câu nói của Nguyên, một chàng trai nói to :

- Một - Không ! Hoan hô anh Nguyên, thế mới đáng mặt anh hào chứ.

Một cô gái đứng lên, chừa ra hai chiếc ghế trống. Vân Dung nói với Nguyên :

- Anh Nguyên ngồi xuống đi .

Vân quay nhìn sang Nguyên, cô không tỏ ra chịu thua câu nói của anh :

- Sao anh lại không trả lời được nhỉ ? Câu hỏi này là dành cho Vân Dung nhưng cũng liên quan đến anh cơ mà.

Nguyên lắc đầu :

- Không được, cô hỏi ai thì chỉ có người đó mới có thẩm quyền trả lời thôi, làm sao mà lại dẫm chân nhau như thế được ?

Một giọng nam cất lên :

- Thôi này, bà Vân mà cứ bắt nạt anh Nguyên như thế thì anh ấy chỉ dám dục một lần này thôi đấy. Lần sau mà có cho thêm tiền, anh ấy có xâm mình cũng không dám đi đâu.

Câu nói này làm cho những tiếng ồn xao trong phòng lặng hẳn xuống. Nhưng chỉ một giây thôi, một cô gái lại tinh nghịch cất tiếng :

- Mấy đứa tụi bay ỉ mình là ma cũ nên ăn hiếp ma mới hả ? Coi chừng Vân Dung đau lòng đó nha.

Hai má Vân Dung đỏ hồng, cô thực sự ngỡ ngàng trước những sự gán ghép của các bạn. Nhưng cô không có lý do gì để giận họ, vì đó là những lời trêu ghẹo đầy thiện ý và ngập tràn dễ thương.

Dù lòng đang buồn, tim đang đau vì sự từ chối khéo léo của Thịnh, nhưng trong không khí sôi động mà các bạn cô vô tình tạo nên. Và điều quan trọng hơn nữa là thỉnh thoảng, bắt gặp ánh mắt của Nguyên dành cho mình thật ấm nồng, Vân Dung cũng thấy nỗi buồn của mình vơi bớt. Và cô tạm cất dấu niềm đau của mình để hưởng những giây phút thư thái hiếm có này.

Dù bà Ngọc không bằng lòng, Thịnh vẫn cương quyết khước từ cuộc hôn nhân với Vân Dung và một mực đòi cưới cho được Thiên Hương. Bà Ngọc đã muộn phiền biết bao khi những lời khuyên của bà đối với Thịnh cứ như là không có.

Bà Ngọc đã hỏi Thịnh :

- Vân Dung có điểm gì không tốt mà con chê nó ?

Thịnh đã trả lời câu hỏi của mẹ thật nghiêm chỉnh :

- Con không chê Vân Dung, cô ấy là một cô gái rất tốt, rất hoàn hảo. Một tia hy vọng lóe lên trong mắt bà Ngọc, con trai bà đã khen Vân Dung như thế kia mà. Bà lại hỏi :

- Vậy thì tại sao con không chịu cưới nó ?

Thịnh nhìn mẹ chăm chú, anh kiên nhẫn giải thích với bà :

- Con đã thưa với mẹ rồi, con không yêu Vân Dung mà chỉ coi cô ấy như Phương Thảo, như một đứa em gái của con thôi.

- Thế sao trước kia con không phản đối ý kiến của gia đình ?

- Vì trước kia con nghĩ cuộc sống đơn giản, con chỉ nghĩ đến chuyện học hành sao cho thành đạt đã. Còn chuyện vợ con chỉ là chuyện phụ, nếu như cưới một người con gái như Vân Dung thì con sẽ có

một cuộc sống bình dị với hạnh phúc thật êm đềm. Nhưng giờ đây, con đã có người yêu, con biết là mình không thể sống thiếu cô ấy được. Vì vậy mà con nhất định phải cưới cho được người con yêu chứ không chọn người vợ để chỉ có cuộc sống êm ả thôi.

Bà Ngọc lắc đầu :

- Có cuộc sống bình yên, êm ả là một điều kiện tốt nhất cho con có điều kiện tập trung hết tinh thần vào công việc, thế là tốt hơn cho con chứ.

Thịnh lắc đầu :

- Đó là khi con chưa yêu ai. Chứ còn bây giờ, khi con đã có tình yêu rồi thì được sống chung với cô ấy mới mang lại cho con niềm vui và khi đó thì con mới hăng hái trong mọi việc. Chứ còn cứ có cuộc sống phẳng lặng thì đâu có gì thúc đẩy con làm việc đâu. Mẹ à, mẹ đừng cố gắng cái việc làm vô ích này nữa, con không thay đổi quyết định của mình đâu.

Bà Ngọc thở dài náo nuột:

- Thật ra thì con muốn cưới ai cũng được, mẹ không khó khăn gì chuyện ấy. Nhưng mẹ thật là khó ăn nói với gia đình Vân Dung.

Thịnh choàng tay ôm vai mẹ, anh nhỏ nhẹ:

- Mình đành phải chịu lỗi với họ thôi mẹ ạ, con không thể đem hạnh phúc của mình ra để đổi lấy một lời hứa đâu. Nhưng gia đình Vân Dung là những người hiểu biết, con nghĩ là họ sẽ không trách mình lâu đâu.

Bà Ngọc mệt mỏi gật đầu:

- Thôi thì cũng đành vậy thôi, để rồi mẹ sẽ tìm cách chuộc lỗi với họ vậy. Có điều mẹ đã quen với Vân Dung rồi, không có nó mẹ cũng thấy thiếu thiếu một thứ gì đó.

Thịnh bật cười:

- Đó là tại mẹ muốn có con dâu quá rồi. Mẹ yên chí đi, con sẽ mau chóng mang con dâu về cho mẹ.

Bà Ngọc cũng bật cười, dù lòng vẫn còn nặng nề phiền muộn, bà cũng không thể giận Thịnh mãi được, nó là đứa con cưng của bà cơ mà. Nhưng suy cho cùng thì nó cũng có lý, tại sao lại bắt nó từ bỏ tình yêu của nó để cưới một người nó không yêu. Ngay từ thời đại của bà, những cuộc hôn nhân đã có nền tảng là tình yêu chứ không còn quan trọng vấn đề môn đăng hộ đối nữa rồi, huống chi là ngày nay, tuổi trẻ còn tiến bộ hơn bà gấp mấy mươi lần?

Nghĩ thông được như thế, bà Ngọc cũng thấy lòng bớt phiền muộn. Bà nói với Thịnh:

- Biết như vậy thì mau mà lo đi. Nhưng mà này, con nên thường

xuyên đưa Thiên Hương về chơi cho nó quen với nếp sống nhà mình đã chứ. Nếu con cứ để đến khi cưới nó mới về đây ở thì nó sẽ cảm thấy xa lạ, khi đó thì sống chung sẽ vất vả đấy.

Thịnh ngần ngại:

- Con định cưới rồi chúng con sẽ mua nhà riêng.

Bà Ngọc sững người nhìn con, bà hoàn toàn bất ngờ về điều Thịnh vừa nói. Từ trước tới giờ, có khi nào nó nói rằng khi cưới vợ sẽ ở riêng đâu. Mà nó luôn nói đùa là khi đó bà sẽ vất vả vì phải chăm sóc lũ con của nó cơ mà. Thế mà bây giờ nó lại nói điều ngược lại. Vậy thì chắc hẳn là cô gái kia đã đòi hỏi nơi nó điều đó rồi. Mỗi thiện cảm dành cho Thiên Hương trong lòng bà Ngọc đã ít hời nay lại càng mất đi khiến bà không biết nói sao.

Im lặng mất một lúc, bà mới nói lên được :

- Mẹ không ngờ con lại có lại có ý định như thế. Thật là uổng công mẹ đã chờ đợi bao nhiêu năm nay. Nhưng mà thôi, mẹ cũng đã quen với cuộc sống một mình rồi, vốn dĩ số kiếp của mẹ nó là vậy mà. Tùy con đấy, con thấy làm sao mà hạnh phúc là được rồi.

Nét mặt bà Ngọc tối hẳn lại, nói xong câu đó, bà lặng thinh không nói gì thêm nhưng Thịnh đã nhận thấy cái sai của mình. Bao nhiêu năm nay, anh cũng biết là mẹ hằng mong mỗi mình trở về, cưới vợ để cho bà có cơ hội chăm sóc cháu nội, đó là niềm vui và cũng là mơ ước cuối cùng của bà. Thế mà anh lại nỡ cướp đi niềm vui của người mẹ đã suốt đời hi sinh vì anh hay sao ?

Ân hận, Thịnh ôm chặt vai mẹ. Anh trầm giọng :

- Con mới chỉ dự định như thế thôi, nhưng mà nay thì con lại đổi ý rồi. Bắt đầu từ hôm nay, con sẽ thường xuyên đưa Thiên Hương về chơi với mẹ. Chỉ mong mẹ tha thứ cho cô ấy những thiếu sót và chỉ dạy thêm những thói quen của gia đình mình.

Nghe con trai nói thế, bà Ngọc biết là nó đã nghĩ lại. Thôi thì mình cũng phải nhượng bộ nó cho xong. Lườm Thịnh một cái , bà hỏi :

- Bộ mẹ có tướng của bà mẹ chồng ác độc như bà Phán Lợi hay sao vậy ?

Thấy mẹ nói vui, Thịnh cười. Anh giơ hai tay lên ngoắc lia lịa :

- Không dám, con không dám có ý nghĩ như thế đâu. Nhưng mà trông mẹ cũng có tướng mẫu hậu lắm đó.

Hai mẹ con cùng bật cười, nhờ thế cái không khí nặng nề đã biến mất.

Từ hôm đó, thỉnh thoảng Thịnh cũng đưa Thiên Hương về nhà chơi, có ngày cũng ở lại ăn cơm với bà Ngọc. Thế nhưng không hiểu là Thiên Hương không để ý hay chỉ vì cô ta đã có thói quen lúc nào

cũng có người phục vụ nên cô ta chỉ biết nói chuyện với Thịnh là chính, còn thì chỉ biết trả lời cụt ngắn khi bà Ngọc hỏi chứ không biết tìm cách nói chuyện với bà.

Tuy đã cố nén lòng để chấp nhận cô gái này, thế nhưng bà Ngọc càng ngày càng thấy bà sai lầm. Lẽ ra bà không nên nhượng bộ Thịnh ngay từ đầu như vậy. Nhưng rồi thấy con trai mình rạng rỡ trong hạnh phúc, bà lại thôi và cứ u uất một mình.

Hôm nay, Thịnh đưa Thiên Hương về chơi từ sớm. Hai người về đến nhà khi bà Ngọc đang lui cui dưới bếp làm thức ăn. Nghe tiếng Thịnh, bà ngược lên nhìn và gật đầu :

- Mẹ đang dở tay, hai đứa lên nhà chơi.

Thịnh hỏi mẹ :

- Mẹ đang làm gì vậy ? Chị bếp đâu ?

Vừa rửa những con cá, bà Ngọc vừa trả lời :

- Chị ấy bị bệnh, mẹ cũng đang định hoie con coi thuốc cảm để ở đâu, con lấy cho chị ấy uống đó.

- Từ sáng đến giờ chị ấy đã ăn gì chưa hở mẹ ?

Bà Ngọc lắc đầu :

- Mẹ đã bắc soong cháo cho chị ấy đây, nhưng mà chị ấy chưa ăn.

Vừa lấy thuốc ra gói vào một tờ giấy trắng, Thịnh vừa nói với mẹ :

- Vậy một lát mẹ bảo chị ấy ăn cháo rồi mới uống thuốc được nha. Con để thuốc đây, mỗi thứ chị ấy uống một viên, ngày uống ba lần.

Tiếng chuông ngoài cổng lại reo lên, Thịnh vội nói :

- Để con mở cổng.

Thịnh chạy nhanh lên nhà trên, Thiên Hương cũng chạy theo. Bà Ngọc nhìn theo mà lắc đầu. Từ lúc vào đến tới giờ, ngoài câu chào hỏi, cô không nói gì với bà. Nhiều lúc, bà Ngọc tự hỏi không biết cô ta vô tâm hay cố tình coi bà không ra gì đây nữa.

Thịnh lại trở xuống, theo sau vẫn là Thiên Hương. Anh nói với mẹ :

- Dì Hà tới chơi với mẹ đó, mẹ lên đi.

Bà ngọc chân chừ :

- Để mẹ ướp mấy con cá này vào dĩa.

Thịnh thúc hối :

- Con thấy hình như dì ấy có chuyện gì gấp lắm đó, mẹ lên mau đi.

- Vậy à, nhưng còn mấy con cá này thì sao đây ? Dì Hà mà nói chuyện thì lâu lắm, ẹ sợ cá ươn mất – Bà Ngọc hỏi lại, trông bà cũng có vẻ nóng ruột muốn lên với bạn, nhưng lại lo mấy con cá bị ươn ra. Vì bà biết, bà Hà mà đến tìm bà thì nhất định có chuyện rồi.

- Thấy mẹ phân vân, Thịnh hỏi :

- Mấy con cá này mẹ định nấu món gì đây ?

- Mẹ chỉ định kho thôi/

- Vậy thì mẹ để đó đi, Thiên Hương sẽ làm cho mẹ.

Bà Ngọc mừng rỡ :

- Vậy thì tốt quá, nhờ cháu Hương vậy nhé. Cháu chỉ cần ướp vào một chút muối rồi đổ nước vào kho. Sau đó cháu nêm một ít đường, một chút tiêu, và kho cho cạn là được rồi.

- Vậy thì không có gì là khó, mẹ cứ lên nhà đi. Yên tâm, khi nào mẹ nói chuyện xong là có cơm ăn ngay thôi.

Bà Ngọc yên chí đi lên nhà tiếp bạn. Đúng như bà đã nghĩ. Bà Ngọc đến tìm bà vì hai vợ chồng lại gây gổ với nhau. Sau đó, chồng bà Hà bỏ đi suốt đêm không về.

Bà Hà sụt sùi nói với bạn :

- Tôi thật không ngờ, lần này ông ấy lại quá đáng như vậy. Chỉ là chuyện thằng con đòi mua xe thôi, mà ông ấy lại mắng tôi chiều con, rồi gây gổ với tôi. Đã vậy còn bỏ nhà đi suốt đêm không về nữa.

Bà ngọc an ủi :

- Không sao đâu chị đừng lo. Chắc là ông ấy đi chơi với bạn bè thôi mà, khi nào nguôi giận thì sẽ về thôi mà.

Bà Hà sụt sùi :

- Nếu chỉ có như vậy thì tôi không lo, tôi chỉ sợ ông ấy theo bạn bè la cà vào những nơi không nên vào, lỡ như có chuyện gì thì lại khổ.

Bà Ngọc rầy bạn để trấn an bà ta :

- Chị chỉ nghĩ nhằm không à, anhnhaf là người sống mực thước, nghiêm chỉnh từ hồi nào đến giờ, sao lại có chuyện gì xảy ra được.

Bà Hà có vẻ yên lòng với lời trấn an của bạn. Bà xách túi đứng lên :

- Chị nói như vậy làm tôi thấy yên tâm rồi. Thôi, tôi không dám làm phiền chị nữa, tôi về đây.

Bà Ngọc vội dũ tay bạn lại :

- Về bây giờ cũng đâu có anh ấy ở nhà, về làm gì cho buồn. Thôi ở đây dùng cơm trưa với tôi đi, chiều mát rồi hãy về.

Bà Hà lưỡng lự một lúc rồi gật đầu :

- Vậy cũng được. À, hồi nãy chị đang làm gì đó ?

Thấy bạn đã vui được nỗi buồn , bà Ngọc cũng vui theo. Bà nói :

- Tôi đang làm cơm, hôm nay chị bếp bệnh, tôi phải làm thay chị ấy.

Đã lâu rồi tôi không đi chợ, hôm nay đến chợ cũng thấy bỡ ngỡ. Bây giờ người mua kẻ bán cũng nhiều hơn trước đây.

Bà Hà chép miệng :

- Bởi vậy mới nói, cuộc sống ngày càng khó khăn. Vì vậy mà ông nhà tôi hay cáu gắt là vậy. Ông ấy phải làm việc vất vả quá mà lúc này ông ấy cũng không được khỏe cho lắm.

Bà Ngọc an ủi :

- Thôi đừng buồn nữa, để một lát tôi gửi cho anh ấy hộp thuốc bổ
thằng Thịnh nhà tôi mang từ bên kia về.

- Chị thì sướng quá rồi, gia cảnh thì sung túc. Có hai đứa con thì đều
nên người, nhất là cháu Thịnh học hành giỏi giang như vậy thì lại
càng hãnh diện.

Bà Hà khen bạn nhưng trong lời khen đó có pha một chút ganh tỵ
khiến bà Ngọc bật cười. Bà kéo tay bà Hà đứng lên :

- Thôi đi, trời cho ai nấy hưởng. Đừng có buồn rầu như vậy. Mai này
con chị lớn lên rồi cũng mang sung sướng đến cho chị mà. Chị còn
anh nhà an ủi chứ tôi bao nhiêu năm nay chỉ có một mình, nào tôi có
than thở với ai đâu. Thôi, mình xuống dọn cơm ăn đi.

Nhưng hai bà chưa kịp đi thì Thịnh và Thiên Hương đã lên tới. Thịnh
nhanh nhẩu nói :

- Mời mẹ và dì xuống dùng cơm ạ.

Bà Ngọc gật đầu, bà Hà hỏi nhỏ :

- Cô gái đó là ai vậy ?

Bà Ngọc cũng thì thầm :

Người yêu của thằng Thịnh đó.

- Cháu Thịnh có người yêu đẹp quá. Thật là trai tài gái sắc.

Bà Hà khen ngợi nhưng bà Ngọc nhẹ lắc đầu :

- Đẹp mà làm gì ? Có mãi ra được mà ăn đâu ? Nhưng mà thằng
Thịnh đã quyết định chọn con bé này, tôi cũng không ngăn cản được.
Hai bà xuống đến nhà bếp thì Thiên Hương cũng kho cá xong. Bà
Ngọc nói với bạn :

- Chị cứ ngồi đây, tôi dọn một loáng là xong. Mẹ con tôi cũng ăn đơn
giản lắm.

Bà Hà ngồi xuống ghế, Thiên Hương cũng tự nhiên kéo một chiếc
ghế khác ra ngồi. Bà Ngọc khẽ nhíu mày tỏ ý không bằng lòng nhưng
bà vẫn im lặng.

Thịnh tinh ý nhìn thấy cái nhíu mày của mẹ, anh lẳng lặng đi lấy chén
đũa bày ra bàn.

Đem cơm canh ra bàn xong, bà Ngọc nhìn đến soong cá. Một màu
trắng bột khiến bà nhăn mặt. Nhưng ngại có bạn ở đó lên bà nhẹ
nhàng hỏi :

- Cháu Hương không cho nước màu vào cá à ?

Thiên Hương tròn xoe hai mắt nhìn bà Ngọc :

- Nước màu gì ạ ? Hồi nãy bác đâu có dặn cháu !

Bà Ngọc lắc đầu :

- Bác tưởng là cháu biết nên không dặn. Mà thôi, cũng không sao, chỉ

là màu cá không được đẹp cho lắm thôi.

Thức ăn đã dọn ra hết, bà Ngọc cầm đũa lên :

- Chị ăn cơm đi, cháu Hương cũng cầm đũa lên đi chứ.

Bà Hà gỡ một miếng cá, vừa cho vào miệng, bà đã nhăn mặt lại, bà ngậm miệng lại mà không biết làm sao.

Thấy cử chỉ khác lạ của bà Hà, bà Ngọc cũng hơi ngạc nhiên. Bà cũng cho một miếng cá vào miệng, và ngay lập tức, bà cũng rơi vào tình trạng như bà Hà. Miếng cá trong miệng bà vừa tanh vừa ngọt như ướp đường khiến bà không sao nuốt xuống được. Nhả ra thì không được, nuốt vào cũng không xong, bà Ngọc tức đến điên người.

Kéo tay bà Hà, bà Ngọc ra dấu cho bạn đi theo mình, hai bà kéo nhau vào phòng tắm súc miệng. Trở ra, bà Ngọc mở tủ lạnh lấy ra hũ chà bông. Bà nói :

- Ăn tạm món này vậy, lâu quá chị mới tới nhà mà tôi không đãi chị được bữa cơm cho tử tế. Thật ngại quá !

Bà Hà đỡ lời :

- Không sao đâu chị, ở nhà tôi còn ăn uống đơn giản hơn thế này nhiều.

Biết lỗi của mình, Thiên Hương yên lặng ăn cơm chứ không dám nhõng nhẽo với Thịnh như mọi khi. Thịnh cũng im lặng ăn cho xong bát cơm, anh thật sự xấu hổ trước mặt hai người. Giá như chỉ có mình mẹ anh thì đỡ, vì dầu sao cũng là người trong nhà. Nhưng hôm nay lại có bà Hà, một người lạ đủ để cho anh không biết ăn nói như thế nào.

Bữa ăn trôi qua trong không khí nặng nề. Thiên Hương bỏ đũa xuống trước tiên, rồi đến Thịnh. Không kịp ăn trái cây tráng miệng, Thịnh đứng lên ngay sau khi buông đũa chén xuống bàn. Anh nói với mẹ :

- Con đưa Hương về, dì Hà ở chơi ạ.

Thiên Hương cũng lí nhí chào, cả hai thoát đi thật nhanh.

Còn lại hai người phụ nữ, bà Ngọc chán nản nhìn bạn :

- Chị còn nói tôi hạnh phúc hay không ? Chỉ có một đứa con dâu thôi mà cơm nước như thế này thì lỡ như mình có bệnh hoạn không biết có được miếng cháo mà ăn nữa không đây ?

Bà Hà thông cảm nhìn bạn, bà an ủi :

- Thôi thì để cưới về rồi mình tập dần chị ạ, có ai chưa làm mà biết bao giờ đâu !

Bà Ngọc lắc đầu chán nản :

- Tôi cũng mặc kệ cho chuyện muốn sao thì sao thôi chị ạ, nó không nghe lời tôi thì biết làm sao được bây giờ ?

Hai người nhìn nhau, cả hai cùng thông cảm với nhau những nỗi buồn. Đúng là mỗi gia đình đều có một nỗi buồn riêng, không ai có thể giống ai cả.

Ngồi sau lưng Thịnh, Thiên Hương im như thóc. Từ lúc ra khỏi nhà Thịnh tới giờ, cô không mở miệng nói một tiếng nào, khác hẳn với mọi khi, cô nói luôn miệng.

Biết là Thiên Hương đang buồn, Thịnh cũng không nói năng gì. Thật lòng, anh cũng rất buồn. Anh không ngờ trong chuyện bếp núc cô lại tệ như thế. Dù không giỏi giang thì người con gái lớn như thế cũng phải có được một chút hiểu biết. Đằng này, cô hoàn toàn không biết một tý gì. Thịnh thật thất vọng.

Dừng xe trước một quán café nhỏ, Thịnh quay lại nói với Thiên Hương :

- Vào đây uống nước đã em.

Thiên Hương lắc đầu :

- Em không khát, em muốn đi về.

Thịnh vẫn nhỏ nhẹ :

- Mình vào đây nói chuyện một lát đã, chút nữa rồi anh đưa em về.

Thiên Hương miễn cưỡng theo Thịnh vào quán, nhưng thật ra cô cũng muốn nói chuyện với anh chứ không thể để tình trạng như thế này xảy ra lần nữa.

Ngồi đối diện với Thịnh, Thiên Hương làm lì nét mặt. Cô không nhìn Thịnh mà cứ ngó mông ra cửa. Biết là Thiên Hương đang giận, nhưng trong lòng Thịnh cũng giận quá, nên anh cũng làm thinh.

Nước đã được mang ra nhưng cả hai đều không chú ý đến. Hình như cả hai người cùng thi gan với nhau xem ai là người phải chịu thua.

Cuối cùng Thiên Hương cũng phải cất tiếng nói trước. Với một giọng nói dăm dẳng, Thiên Hương hỏi Thịnh :

- Anh bảo là có chuyện muốn nói với em cơ mà, sao giờ này lại ngồi làm thinh đó ?

Thịnh nghiêm mặt nhìn Thiên Hương, anh chậm rãi :

- Hương à, anh không muốn có chuyện không vui giữa hai đứa mình đâu. Nhưng mà em cũng phải nhận thấy là hôm nay em cũng có lỗi chứ.

Thiên Hương trừng mắt nhìn Thịnh, cô gay gắt :

- Tới anh mà cũng nói em có lỗi hay sao ? Em có đòi làm đâu ?

- Đúng là em không đòi làm, nhưng mà một chuyện đơn giản như thế mà em cũng không làm được hay sao ? Anh thất vọng quá Hương à.

- Thế nào là thất vọng ? Em đã làm gì sai trái ? Em đã nói là em không biết làm bếp cơ mà.

Thịnh chán nản nhìn Thiên Hương, anh không ngờ là cô cứ mãi ngang ngạnh như vậy. Anh trầm giọng :

- Anh cũng biết là em không biết làm bếp, nhưng đó là để nấu một bữa ăn hoàn chỉnh kia. Chứ còn ở đây, mẹ đã làm sẵn hết rồi, chỉ còn việc nêm nếm thôi mà em cũng không làm được. Vậy mai mốt hai đứa cưới nhau thì làm sao ? Anh có muốn ăn một món gì cũng phải ra tiệm hay sao ?

Thiên Hương nhìn Thịnh trân trối như cô vừa nghe anh nói một điều thật lạ lung :

- Có gì đâu, mình có tiền thì cứ ra tiệm mà ăn, ngoài đó thiếu gì món ăn ngon mà anh phải lo trước như vậy. Còn nếu như anh muốn ăn ở nhà thì mình mượn người làm , có tiền thì thuê ai mà chẳng được.

Thịnh lắc đầu :

- Anh cũng hết biết nói với em rồi. Nhưng mà Hương à, nếu như em muốn cho mình hạnh phúc thì phải cố gắng một chút trong chuyện này em ạ.

Thiên Hương cũng lắc đầu :

- Em không muốn cố ắng trong chuyện này. Chẳng phải trước kia, khi mới quen em, anh đã nói là chuyện đó không qua trọng hay sao ? Thời giờ em còn phải tập trung vào công việc chứ không thể làm những công việc tầm thường như vậy được. Nói thật với anh nha Thịnh, anh nói với mẹ anh là đừng có trông mong em với việc bếp núc đâu nhé.

Thịnh giận dữ nhìn Thiên Hương, cô cũng tỏ ra không chịu thua, cũng chiếu thẳng ánh mắt vào Thịnh. Thiên Hương biết, Thịnh đã say mê cô lắm rồi, dù cô có thể nào chẳng nữa thì anh cũng phải chịu thua thôi. Mà xét cho cùng ra, cô có lỗi gì đâu. Cô như thế này mà phải vùi đầu vào những công việc bếp núc hay sao ? Cái việc bếp núc tầm thường đó thì bất cứ một người phụ nữ nào cũng làm được. Nhưng để trở thành một ngôi sao ca nhạc và là người mẫu thời trang nổi tiếng như cô thì mấy ai mà có được ?

Cuối cùng thì người chịu thua cũng vẫn là Thịnh. Anh đành phải xuống nước nhỏ với cô :

- Hương à, em phải nghĩ lại cho anh với chứ. Em nghĩ coi, một người phụ nữ thì cũng phải biết một ít về nội trợ chứ không biết tý gì như em thì coi sao được ?

Thiên Hương bướng bỉnh :

- Em đã nói là em không thể nào làm được cơ mà. Anh đừng có đòi hỏi em ở điều đó.

- Nhưng mà em cũng phải hiểu cho anh chứ Hương. Mẹ anh chỉ có

một mình anh, bà lúc nào cũng mong cho anh cưới được một người vợ hoàn hảo. Vậy mà nay thì ngay chuyện nhỏ nhặt như thế em cũng không làm được, thử hỏi làm sao mà mẹ anh chấp nhận em được ?

Thiên Hương tròn mắt nhìn Thịnh, rồi bỗng dưng cô bật khóc :

- À, thì ra bây giờ em mới biết là mẹ anh không bằng lòng em. Hèn chi mà hồi nãy bà không thêm nói gì tới em cả, đúng là bà coi thường em đây mà. Nếu vậy thì anh còn thương em làm gì, anh về nhà kiếm một cô nào theo ý mẹ anh mà cưới .

Thiên Hương vừa khóc vừa nói làm Thịnh hoảng quá, anh đưa mắt nhìn quanh. Cũng may là buổi trưa, quán vắng khách. Chỉ có vài người khách ngồi tít góc bàn bên kia và cô chủ quán đang ngồi trong quầy. Yên tâm, anh quay lại dỗ Thiên Hương :

- Em nói gì vậy Hương, anh chỉ góp ý với em như vậy thôi mà, em thấy không được thì từ từ mình tìm cách chứ sao lại nói như vậy.

Thấy Thịnh xuống nước, Thiên Hương làm già. Cô hiểu rất rõ uy thế những giọt nước mắt của mình :

- Em không biết tìm cách nào hết, nếu như anh yêu em thì phải chấp nhận con người em như vậy đó. Và anh cũng phải nói với mẹ anh đừng có đòi hỏi em những chuyện em không thể làm được. Nếu như anh thấy không được thì chúng mình chia tay nhau thôi.

Đúng như Thiên Hương tiên đoán, cô mới chỉ nói nhẹ một lời đòi chia tay thì Thịnh đã cuống lên ngay. Anh vội vã nói :

- Hương à, anh chỉ góp ý với em như vậy thôi mà, nếu như em không làm được thì thôi chứ tại sao lại đòi chia tay với anh – Rồi thấy Thiên Hương cứ mãi giọt ngắn giọt dài, anh dỗ dành – Thôi, thôi, anh không nói tới chuyện này nữa, em đừng khóc nữa có được không ?

Thiên Hương sụt sùi :

- Hôm nay anh không nói nữa nhưng rồi lúc khác anh lại nói, em không chịu được.

Nắm tay Thiên Hương, Thịnh thở dài.

- Thôi được, anh không nói nữa. Em nín đi ! – Anh đổi giọng, pha trò – Nè, cứ khóc mãi thì ngày mai trên báo lại có hình ngôi sao ca nhạc đang nhõng nhẽo đấy nhé.

Thiên Hương quay mặt đi, ngúng nguỵ :

- Hứ, không thèm nói với anh nữa.

Thịnh đổi ghế, anh bước sang ngồi sát bên Thiên Hương. Choàng tay qua vai cô, anh rút khăn mouchoir, âu yếm chạm nhẹ những giọt nước mắt cho cô :

- Coi này, em khóc làm mặt mũi tèm lem hết bây giờ. Không chịu nấu cơm thì thôi, anh chỉ nói thế chứ có bắt buộc em bao giờ đâu mà

phải khóc lóc.

Được Thịnh dỗ ngọt, Thiên Hương biết là cuối cùng anh cũng phải chịu thua cô mà thôi. Cô rất biết lợi dụng ưu thế của mình cơ mà.

Nghiêng đầu dựa vào vai Thịnh, cô nũng nịu :

- Thấy ghét anh quá hà, anh cứ bắt em phải thế này thế nọ, em đã nói là những việc đó em đâu có biết làm.

Thịnh gật đầu :

- Từ bây giờ anh không nói nữa, được chưa ? Nhưng mà em không được hờ một chút là đòi chia tay đó, biết chưa ?

- Tại em . . .

- Tại em nhõng nhẽo, phải không ?

Thiên Hương hất mặt :

- Nhưng mà cũng tại anh nữa chứ bộ. Hồi nãy, em đã biết là mình làm sai rồi nên làm thinh, lại thấy mẹ anh và bà khách đó nhìn em như coi thường, em đã khó chịu lắm rồi. Ai ngờ tới anh cũng làm mặt giận với em nữa, hỏi ai mà không tức.

Thịnh siết chặt vai Thiên Hương, anh cọ mũi vào mái tóc cô :

- Thôi chuyện qua rồi. Không nói tới nữa.

Thiên Hương được nước làm tới :

- Anh cũng phải nói với mẹ anh nữa đó, không được bắt em vào bếp nha.

Thịnh gật lia lịa :

- Được rồi, anh sẽ nói với mẹ.

Nụ cười thỏa mãn nở trên môi Thiên Hương, cô nhỏ nhẹ :

- Mình làm có tiền mà, chẳng lẽ anh không muốn được người làm hay sao, anh ha ?

Thịnh lại gật đầu. Bây giờ Thiên Hương nói gì anh cũng thấy hợp lý cả. Ngay cả việc cô đòi hỏi anh phải nói với mẹ anh, Thịnh cũng không từ chối cơ mà.

Đưa Thiên Hương về nhà cô xong, Thịnh mau chóng trở về nhà. Anh muốn ngủ một giấc để tối còn đưa Thiên Hương đi diễn. Từ mấy tháng nay, anh thêm những giấc ngủ trưa quá chùng, nhưng vào những ngày làm việc, Thịnh chỉ được nghỉ chùng nửa tiếng rồi lại phải vội vã tới công ty. Ấy là chưa kể những buổi tiếp đãi khách hàng, anh phải mất luôn cả thời gian nghỉ trưa là chuyện thất thường. Về đến nhà, Thịnh thấy mẹ đang ngồi trong phòng khách, dáng điệu bà như đang chờ đợi một điều gì .

Ngồi xuống cạnh bà Ngọc, Thịnh ân cần hỏi mẹ :

- Mẹ không ngủ trưa à ?

Bà Ngọc lắc đầu :

- Mẹ không ngủ được.

Thịnh lại hỏi :

- Dì Hà về rồi hờ mẹ ?

Bà Ngọc gật đầu chứ không đáp. Thịnh lại hỏi tiếp :

- Sao mẹ không giữ dì ấy ở lại chơi đến chiều ?

Bà Ngọc hờ hững đáp :

- Dì ấy còn phải lo cho gia đình chứ có rảnh đâu đi chơi suốt cả ngày.

Thái độ của bà Ngọc làm Thịnh hơi thót ruột. Có khi nào bà hờ hững với anh như vậy đâu, tại sao hôm nay bà lại lạ như thế nhỉ ? Thịnh tự hỏi và cũng tự mình có được câu trả lời. Anh nhìn mẹ một thoáng rồi e dè hỏi :

- Dì Hà có nói gì không hờ mẹ ?

Bà Ngọc nhúm mày, bà hỏi lại con trai :

- Ý con muốn hỏi về vấn đề gì ?

Thịnh gãi đầu :

- Thì . . . thì là . . . là Thiên Hương đó mẹ.

Bà Ngọc như không hiểu ý Thịnh, bà hỏi lại :

- Thiên Hương thì sao ?

Thịnh áp úng :

- Thì . . . dì ấy có nói gì về Thiên Hương không ạ ?

Bà Ngọc nhìn Thịnh, giọng nghiêm khắc :

- Mẹ nghĩ là con không cần phải hỏi cũng biết được dì ấy có nhận xét về cô ấy như thế nào rồi chứ.

Thịnh nhìn mẹ, ánh mắt bà nghiêm khắc nhìn anh đã cho anh hiểu là vấn đề không phải là đơn giản như anh và Thiên Hương đã nghĩ. Và anh cũng biết không thể tránh né được nữa rồi, thôi thì cũng nói một lần với mẹ cho xong đi.

Nghĩ thế, Thịnh bình tĩnh nói :

- Con cũng đã thưa với mẹ rồi, con yêu Thiên Hương. Và con chỉ có hạnh phúc khi có cô ấy làm vợ mà thôi. Từ trước tới nay, Thiên Hương chỉ biết có học hành, và khi lớn lên thì đi làm. Mọi công việc trong nhà cô ấy không phải làm gì hết. Bây giờ, con cưới cô ấy thì phải chấp nhận những thiếu sót của cô ấy, nhưng con nghĩ là khi về nhà mình rồi, Thiên Hương sẽ phải tập tành làm những chuyện đó.

- Thế liệu nó có tập tành làm được hay không ?

Bà Ngọc hỏi lại, Thịnh nhận thấy có một thoáng mỉa mai trong câu nói của bà, nhưng anh lờ đi như không biết. Anh gật đầu một cách mạnh mẽ :

- Con nghĩ là được, thưa mẹ. Bây giờ, Thiên Hương còn trẻ, lại đang bận rộn với công việc nên cô ấy không thể làm gì được. Nhưng một

khi đã làm vợ rồi lại làm mẹ nữa, con tin là cô ấy sẽ thay đổi.

Bà Ngọc không nhìn Thịnh nữa mà ánh mắt bà dỗi ra xa, giọng bà trầm xuống :

- Điều ấy thì tùy con, Thịnh ạ. Mẹ nghĩ là con đã lớn khôn rồi, con lại bôn ba nơi sứ người nhiều năm, chắc là con đã biết nhìn người. Mẹ không ngăn cản con được, mẹ biết điều đó chứ. Vì vậy mà mẹ chỉ mong con lựa chọn cho chắc chắn, đây là hạnh phúc một đời của con đó Thịnh à.

Thịnh choàng tay ôm mẹ, anh nói bằng một giọng chắc nịch :

- Con và Thiên Hương yêu nhau, chúng con sẽ hạnh phúc mẹ ạ.

Bà Ngọc mặt mũi xoa mặt, bà trầm giọng :

- Mẹ chỉ sợ là trong lúc nhất thời, con lầm lẫn thôi Thịnh ạ. Bởi vì theo mẹ, điều căn bản nhất của người phụ nữ là biết chăm sóc chồng con, mà điều ấy hình như Thiên Hương không có được. Chẳng nhẽ mẹ lại cứ phải theo lo cho con mãi hay sao, mà mẹ đâu có sống đời với các con mãi được đâu.

Thịnh cầm tay mẹ, anh cảm động :

- Chu yện ấy thì tự chúng con biết sắp xếp, mẹ ạ. Mẹ cũng già rồi, mẹ phải được nghỉ ngơi chứ. Chúng con phải chăm sóc mẹ chứ có đâu lại cứ bắt mẹ phải vất vả mãi vì chúng con như vậy.

Bà Ngọc gật đầu :

- Vậy thì tùy con, khi nào các con muốn tổ chức thì nói cho mẹ biết để mẹ còn lo liệu.

Thịnh mừng rỡ, mắt anh long lanh một ánh vui mừng :

- Con cảm ơn mẹ, mẹ thật là tuyệt vời.

Mặc dù không ưng ý cô con dâu này, Nhưng bà Ngọc vẫn tổ chức cho con trai một đám cưới thật rỡ rang. Tất cả họ hàng và mọi người thân quen với gia đình đều được bà mời đầy đủ, và dĩ nhiên là ông bà Chương và Vân Dung cũng nhận được thiệp mời.

Đã biết trước chuyện này nên ông bà Chương cũng không ngỡ ngàng gì khi nhận được tấm thiệp báo hỉ của Thịnh. Nhưng khi nhìn Vân Dung buồn rầu ra thì họ không khỏi xót xa cho con gái của mình. Trước đám cưới Thịnh một ngày, hai ông bà đã có một cuộc tranh luận. Ông Chương nói với vợ :

- Mình sửa soạn áo quần mai đi dự lễ cưới chưa ?

Bà Chương lắc đầu :

- Chưa, mà tôi cũng không có ý định dự đám cưới này đâu.

Ông chương ngạc nhiên nhìn vợ :

- Sao thế, mình đã nhận được thiệp mời kia mà.

Bà Chương gật đầu :

- Đúng là mình đã nhận được thiệp mời, nhưng mà nếu mình đi dự thì chẳng hóa ra mình thua cuộc họ hay sao ?
- Có gì mà thua với thắng ở đây ?
- Chứ còn gì nữa, ai mà không biết họ và mình đã hứa hẹn kết thông gia với nhau. Nay con trai họ cưới vợ mà cô dâu lại không phải là con gái mình, như vậy tức là họ đã bỏ rơi con gái mình rồi chứ còn gì nữa.

Ông Chương lắc đầu :

- Bà nói đi đâu vậy, chuyện này hôm trước chẳng phải chị Ngọc và mình đã nói với nhau xong rồi hay sao ? Con gái mình và thằng Thịnh không có duyên nợ với nhau, thôi thì đừng nhớ tới lời hứa ngày xưa nữa.

Bà Chương nổi giận nhìn chông, bà gay gắt :

- Chỉ có một lời xin lỗi mà mình có thể dễ dàng tha thứ như vậy hay sao ? Chỉ tại hôm ấy tôi không muốn làm cho to chuyện, vì như vậy chẳng hóa ra mình vì lời hứa năm xưa mà câu cạnh họ hay sao. Nhưng mà tôi tức lắm, cứ nghĩ con gái mình đã hao phí bao nhiêu năm tháng đợi chờ nó là tôi lại không sao chịu được.

Hiểu vợ giận dữ cũng chỉ vì thương con, vì ngay cả chính ông cũng thấy xót xa khi nhìn thấy Vân Dung cứ âm thầm lặng lẽ chịu đựng, ông Chương không trách sự nóng giận của vợ. Ông tìm cách khuyên can :

- Chu yện đã vậy rồi, mình cũng không nên nghĩ tới nữa, bà ạ. Cũng may là hai đứa nó chưa cưới nhau chứ nếu đã thành vợ thành chồng rồi mà chúng nó không yêu nhau, khi đó gia đình tan vỡ thì lại càng tội cho con gái mình. Vân Dung nó còn trẻ, lại xinh đẹp giỏi giang thế kia, tôi không tin là nó không tìm được một tấm chồng xứng đáng :

- Dĩ nhiên là con gái tôi phải có một tấm chồng đàng hoàng và thương yêu nó rồi, làm sao mà nó lại có thể khổ được.

- Nếu như bà biết nghĩ như vậy thì thôi đừng giận họ mà làm gì nữa bà ạ, cứ coi như không có chuyện gì đi. Mình cứ đến dự đám cưới như những người khách bình thường nhất, có sao đâu.

Bà Chương lắc đầu :

- Ông có đi thì đi, tôi không đi đâu. Cứ nhìn mặt cái thằng đó là tôi lại thấy ghét.

Ngay lúc đó, Vân Dung từ trong nhà đi ra, cô nói với cha mẹ :

- Ba nói đúng đó, mẹ ạ. Mình cứ đi dự bình thường như mọi người, có sao đâu.

Cả hai ông bà cùng ngạc nhiên nhìn Vân Dung, ông Chương hỏi :

- Con đã nghe hết những gì ba mẹ nói rồi à ?

Bà Chương thì nói :

- Con đừng nói là con cũng dự đám cưới đó nha Dung ?

Vân Dung thản nhiên gạt đầu :

- Sao con lại không đi ? Con cũng nhận được thiệp mời mà.

- Con . . . con . . . không nhớ những gì mà nó đã . . . đã . . .

Bà Chương ấp úng không nói được hết câu và sợ con gái đau lòng.

Nhưng Vân Dung lắc đầu :

- Con không sao đâu mẹ ạ, anh Thịnh cũng chưa nói gì với con bao giờ mà. Không có duyên nợ với nhau thì thôi, có sao lại làm ra vẻ không quen biết vậy ?

Ông Chương khoác vai con gái, khen ngợi :

- Con giỏi lắm, Vân Dung. Ba thật hãnh diện vì con.

Thấy hai cha con đã cùng một ý, bà Chương biết không thể nào chống lại được. bà dần dỗi :

- Đấy thì tôi để mặc cho hai cha con ông muốn làm gì thì làm, tôi không biết.

Ông Chương cười hà hà :

- Cha con tôi đã thống nhất với nhau rồi, bà không muốn cũng phải theo thôi.

Vân Dung định ninh mẹ mình chỉ giận dỗi như thế thôi, đến giờ thì bà cũng phải đi thôi. Không ngờ bà Chương quyết định không đi , và bà giữ vững ý định của mình. Vì vậy mà cuối cùng chỉ có hai cha con Vân Dung đến dự tiệc cưới của Thịnh và Thiên Hương.

Tuy nói cứng với cha mẹ như vậy, và với quyết tâm làm ra vẻ như chuyện không có gì, nhưng Vân Dung cũng đau xé lòng khi tận mắt chứng kiến cảnh Thiên Hương thật lộng lẫy và tươi như hoa sánh vai cùng Thịnh trong ngày vui của hai người. Phần chú rể, trông Thịnh thật rạng rỡ, nét mặt anh ngời ngời hạnh phúc càng làm cho Vân Dung hối hận khi đến đây.

Ông Chương thì không thể kề cận bên Vân Dung được, vì ông gặp người bạn trước kia cùng làm bạn của ông với cha Thịnh, lại thêm một số bạn làm ăn lồi kéo nên ông cũng không còn nhớ gì đến cô con gái cưng của mình.

Phượng Thảo tiếp đón Vân Dung được một lúc, nhưng rồi cô cũng phải có khách khứa, họ hàng của mình. Vì vậy, cuối cùng, Vân Dung hoàn toàn lạc long giữa căn phòng đầy những người xa lạ.

Ngồi nép mình ở chiếc ghế nằm trong góc, Vân Dung ngắm nhìn hạnh phúc của người khác mà khóc thầm, nước mắt cô không chảy ra ngoài mà dội ngược vào tim khiến cho tâm hồn cô càng thêm tan nát. Nỗi đau quá lớn khiến cho Vân Dung không còn đủ sức chịu

đứng được nữa, nhân lúc mọi người ai cũng vui cười mà không để ý đến mình, cô lén ra ngoài và lẳng lặng bước ra đường.

Vân Dung lững thững bước , cô như người mất hồn không để ý gì đến một điều gì xung quanh nên không nhận thấy một người đang chậm bước theo cô.

Đang ngồi cùng Hường, Nguyên đã tình cờ nhìn thấy Vân Dung len lỏi đi ra ngoài. Nhìn cô đi như người không hồn, Nguyên chợt cảm nhận một nỗi bất an. CHỉ kịp trao cho Hường món quà mừng Thịnh và nói nhỏ với anh vài câu, Nguyên vội vã theo bước chân Vân Dung ra ngoài

Không muốn để Vân Dung biết là mình đang bám theo cô. Nguyên giữ một khoảng cách nhất định đủ để theo dõi được mà Vân Dung không biết.

Vân Dung cứ đi, Nguyên cứ bước theo. Trời càng lúc càng vào khuya, thế mà hai người cứ lặng lẽ bước đi như những người nhàn tản nhất trên đời. Đã có những lúc Nguyên định dần bước lên gọi Vân Dung , nhưng rồi anh lại ngập ngừng không muốn cô biết sự có mặt của mình. Mãi đến khi Nguyên thấy những bước chân của Vân Dung loạng choạng, anh hiểu là cô đã đuối sức lắm rồi. Nguyên sai dài bước chân, anh nhào tới vừa lúc đỡ Vân Dung đang từ từ khụy xuống.

Ánh đèn đường không sáng lắm nhưng cũng đủ để cho Nguyên nhìn thấy gương mặt của Vân Dung đang xanh ngắt và người cô thì nóng rực. Nguyên hoảng hốt gọi to :

- Vân Dung, em sao vậy ? Vân Dung !

Mặc kệ cho Nguyên gọi Vân Dung cứ nhắm nghiền hai mắt, hơi thở cô yếu ớt. Biết là cô đã ngã bệnh, Nguyên nhanh chóng gọi taxi đưa cô về nhà.

Bà Chương hoảng hốt khi nhìn thấy con gái trong tình trạng mê man như vậy. Bà khóc òa lên khiến Nguyên vội vã trấn an bà :

- Dung không sao đâu bác, em chỉ bị cảm thôi.

Ông Chương bình tĩnh hơn, ông hỏi :

- Cậu gặp con gái tôi ở đâu vậy ?

Vừa đặt Vân Dung nằm xuống chiếc ghế dài. Nguyên vừa trả lời :

- Cháu đi theo Vân Dung từ lúc cô ấy rời nhà hàng đấy bác ạ.

- Thế Vân Dung đi đâu vậy ?

Nguyên lắc đầu :

- Cô ấy cứ đi mãi trên đường chứ không ghé vào đâu cả bác ạ. Cháu sợ cô ấy biết là cháu đi theo thì không bằng lòng nên cws đi xa xa phía sau thôi.

Bà Chương sờ tay chân con gái rồi mếu máo :

- Nó có sao không mà cứ nằm thiêm thiếp vậy cậu.

Nguyên lắc đầu :

- Không sao đâu ạ, để cháu chích cho Dung một mũi thuốc hạ sốt là được rồi. Bây giờ bác để cháu đưa cô ấy lên phòng.

Bà Chương vội vã lên trước dẫn đường, Nguyên ẵm Vân Dung theo sau. Đợi anh đặt Vân Dung lên giường hẳn hoi, ông Chương lại hỏi :

- Thế có cần đưa em nó vào bệnh viện không hở cháu ?

Nguyên lắc đầu :

- Không cần đâu, bác ạ. Gần đây có tiệm thuốc tây nào không hở bác ?

Ông Chương gật đầu :

- Có đấy, nhưng mà bây giờ không biết họ có còn mở cửa không ?

- Cháu biết cách gọi họ, bác ạ. Bây giờ bác gái thay quần áo cho Dung đi, lấy thứ nào rộng rãi và hơi mỏng một chút cho nhẹ, rồi bác dùng khăn ướt lau người cho cô ấy để mau hạ sốt. Cháu đi mua thuốc một chút sẽ về ngay.

Nguyên đi thật nhanh, cũng may mà tiệm thuốc tây gần đó vẫn còn đang mở cửa. Khi anh trở về, bà Chương đã làm đủ những điều anh dặn.

Nguyên chích cho Vân Dung một mũi thuốc, rồi anh chia thuốc ra từng gói nhỏ và dặn bà Chương cách uống. Bà Chương ngồi sát bên con gái, than thở :

- Tôi đã nói là đừng có đi dự cái đám cưới chết tiệt này mà cha con ông ấy không nghe, cứ đi để đến nỗi con nhỏ phát bệnh luôn.

Hơi ngại vì có mặt của Nguyên, ông Chương rầy vợ :

- Bà cứ nói những chuyện gì đâu không à, lúc con nó yếu người thì ngã bệnh chứ đâu phải vì dự đám cưới mà bệnh đâu.

Nguyên cũng góp ý :

- Dạo này cháu thấy Dung cũng không được khỏe đấy bác ạ, Dung gầy hơn hồi cháu mới biết Dung đấy.

Bà Chương lại được dịp kể lể :

- Thì cậu nghĩ coi, nó cứ buồn phiền mãi thì làm sao mà khỏe được. Cũng tại nó không may, đặt tình cảm không đúng chỗ nên giờ nó mới phải khổ như vậy.

Thấy vợ cứ mãi đề cập đến chuyện không vui đó, ông Chương nói át đi :

- Bà sao cứ lôi thôi, chuyện đã qua rồi mà sao cứ nhắc lại hoài. Tôi đã nói bà bỏ đi rồi, không được nhắc tới nữa càng làm con nó buồn chứ được ích gì đâu.

Mặc kệ cho vợ chồng ông Chương muốn nói gì thì nói, Nguyên cứ chăm chú theo dõi Vân Dung. Thấy cô đã thở đều hơn, và người cô bớt nóng hơn, Nguyên biết là thuốc đã có tác dụng. Anh nói với ông bà Chương :

- Vân Dung đã bớt rồi đấy, hai bác cứ yên tâm. Đêm nay bác chịu khó theo dõi cô ấy, nếu bớt hơn hoặc cứ như thế này thì thôi, nhưng nếu có gì khác lạ thì bác gọi điện ngay cho cháu.

Miệng nói, tay Nguyên ghi nhanh số điện thoại của mình vào góc tờ giấy gói thuốc và đưa cho ông Chương. Anh lại tiếp :

- Giờ cháu xin phép về, hai bác nghỉ ạ.

Nguyên bước ra đường, làn gió đêm mát rượi thổi qua làm anh thấy dễ chịu hẳn,. Trong đêm tối, một mình đi trên con đường vắng, Nguyên thả bước đi, và anh có dịp để soi dọi lại lòng mình.

Nguyên đã hiểu vì sao anh lại có đủ kiên nhẫn để đi theo Vân Dung cả một buổi tối như thế này. Và anh cũng hireeut tại sao anh lại thấy lòng mình cũng đau nỗi đau của cô. Vì Nguyên biết, trái tim của anh đã bị cô nắm giữ mất rồi. Người con gái dịu dàng đó đã làm anh quyến luyến ngay từ phút đầu tiên gặp mặt, nhưng Nguyên vẫn cứ chối bỏ trái tim mình. Để đến hôm nay, anh mới thấy tình yêu của mình đã dành cho người con gái đó.

Nhưng Nguyên biết, anh không thể vội vã. Hãy để cho nỗi đau của cô lắng xuống đã, hãy để cho trái tim của cô bình tĩnh lại. Khi đó anh hãy đến với cô bằng tình yêu chân thành, bằng cả trái tim nồng nàn nhất. Thì khi đó, Nguyên sẽ có Vân Dung.

Chiều nay vắng em

Chương 3

Khe khẽ rời khỏi giường để khỏi làm Thiên Hương thức giấc, Thịnh bước đến bên cửa sổ. Đưa mắt nhìn ra đồi thông xa xa còn chìm trong màn sương mù trắng xóa. Nắng chưa lên, những ngọn đồi thông cao vút mờ mờ ẩn hiện trong sương vẫn cho anh thấy cái đáng thật khỏe của chúng. Trời Dalat cuối năm se lạnh, cái lạnh thật dễ chịu đối với người đã quen sống nơi xứ lạnh như Thịnh.

Đã mười ngày rồi Thịnh và Thiên Hương rong chơi khắp núi đồi Dalat. Không còn chỗ nào trong cái thành phố sương mù nhỏ bé này mà hai người chưa đặt chân đến. Ban ngày, họ cùng ngắm cảnh và

vui đùa với nhau với cảnh núi đồi. Buổi tối Thịnh đưa Thiên Hương vào các tiệm café, nhưng phần lớn là tới các vũ trường. Họ cùng quay cuồng với âm thanh, với khung cảnh nhộn nhịp, sôi động. Để rồi quá nửa đêm, cả hai mới trở về khách sạn, mệt nhoài nhưng thật vui.

Thịnh quay nhìn trở lại giường, nơi đó Thiên Hương vẫn chìm trong giấc ngủ mê mết. Tối hôm qua hứng chí, cô đã uống khá nhiều rượu, và giờ đây, có lẽ men rượu sẽ làm cho cô không thể nào thức dậy trước buổi trưa đầu

Ngắm nhìn Thiên Hương ngủ say dưới ánh sáng màu vàng của ngọn đèn ngủ, Thịnh vẫn thấy cô đẹp như bao giờ. Trong giấc ngủ, với gương mặt không son phấn, Thiên Hương vẫn là một nhan sắc hoàn hảo. Thế nhưng giờ đây, khi chìm đắm trong một thế giới ấm áp chỉ có hai người, Thịnh mới thấy trong lòng mình có một chút hụt hững nào đó.

Thịnh vẫn yêu Thiên Hương, cả hai đã có những giây phút tuyệt vời bên nhau, thế nhưng anh vẫn thấy có một khoảng trống trong tâm hồn mình. Thịnh tự hỏi mình tại sao lại như thế ? Nhưng rồi anh lại không thể nào tìm ra lời giải đáp cho mình.

Ngay đêm tân hôn, Thịnh đã ngỡ ngàng khi nhận ra Thiên Hương không còn toàn vẹn khi làm vợ anh. Anh nín lặng không nói gì với cô, và Thiên Hương cũng làm như không có chuyện gì khác thường.

Thịnh không nói, bởi vì anh đã chịu ảnh hưởng khá nhiều của lối sống tự do. Vì thế anh cũng không coi chuyện đó là quan trọng. Anh không cần biết Thiên Hương đã yêu ai trước anh mà chỉ cần biết khi làm vợ anh, cô là của anh tất cả từ tâm hồn cho đến thể xác. Nhưng sự im lặng coi như không có gì của Thiên Hương làm anh khó chịu. Để rồi những giây phút mê muội trong vòng tay quyến rũ của Thiên Hương trôi qua, Thịnh lại thấy lòng mình có những giây phút muộn phiền.

Lắc mạnh đầu để xua đi những rối rắm trong hồn, Thịnh bước lại bên giường. Anh ghé ngồi bên mép giường, ngắm nhìn Thiên Hương trong giấc ngủ. Vợ anh đó, cô vẫn làm anh say đắm mỗi khi ngắm nhìn. Và tình yêu trong lòng Thịnh vẫn tràn đầy như ngày nào mới quen nhau.

Cúi xuống, Thịnh hôn nhẹ lên môi vợ. Thiên Hương khẽ trở mình, rồi không mở mắt, cô vòng cả hai tay lên cổ Thịnh, kéo anh ngã nhào xuống giường. Kéo mép chăn lên, Thịnh chuôi người vào và ôm thân thể ấm nóng của Thiên Hương vào lòng. Làn da mát lạnh của Thịnh làm cho Thiên Hương khẽ rùng mình cô nũng nịu:

- Người anh lạnh quá hà, sao trời lạnh mà đã cởi trần ra ngoài đứng như vậy. Lỡ như anh bị cảm thì sao?

Thịnh cười nhỏ:

- Trời vậy mà lạnh cái nỗi gì ? Ở bên kia trời còn lạnh gấp mấy lần nữa à. Nào dậy đi em, trời sáng rồi.

Rúc sâu vào trong lòng Thịnh,.Thiên Hương lắc đầu:

- Em buồn ngủ quá hà, em không dậy đâu.

Thịnh dỗ dành:

- Dậy anh đưa đi ăn sáng rồi còn đi chơi nữa chứ em.

- Còn chỗ nào đâu mà đi chơi, thành phố Dalat nhỏ xíu này mình đã đi hết trơn rồi.

Thịnh chợt đề nghị:

- Hay là mình về nha em?

Thiên Hương giãy nảy trong lòng Thịnh:

- Cái gì mà đi về, mình mới đi chơi có mấy bữa mà.

- Mười bữa rồi đó cô nương,ở đó mà mấy bữa.

Thiên Hương ngược lên, cô công môi:

- Thì là mười bữa, như vậy đâu có gọi là nhiều. Em còn nghỉ tới năm ngày nữa, về nhà cũng đâu làm gì.

Hôn nhẹ trên mắt vợ, Thịnh trầm giọng:

- Mình đi như thế này cũng là khá lâu rồi, chắc là mẹ mong lắm đó.

Thiên Hương trề môi:

- Mong gì mà mong, bộ mẹ không biết chúng ta đi hưởng tuần trăng mật sao chứ.

Thịnh lập lại:

- Nhưng mà tại mình cũng đi khá lâu rồi.

- Sao là lâu, người ta đi những một, hai tháng. Còn mình mới mười ngày mà anh đã nói là lâu. Thôi đi, em không chịu đâu, anh phải đưa em đi hết mấy ngày em còn nghỉ em mới chịu.

Thịnh chống tay ngóc đầu lên, anh nhìn Thiên Hương:

- Anh cũng thấy nóng ruột với công ty đó Hương, không biết là có chuyện gì xảy ra không nữa.

- Anh là giám đốc mà sợ gì, muốn đi mấy mà chẳng được, ai dám nói gì anh chứ.

Thịnh gật đầu:

- Em biết nói anh là giám đốc là được rồi, chi nhánh bên này chỉ có một mình anh trông coi, đi lâu quá cũng không được đó em.

- Nhưng mà anh đã xin nghỉ phép, nhân viên của anh phải biết điều đó mà lo làm việc chứ,cứ đợi anh thì đâu có được. Người ta còn nghỉ lâu hơn mình nữa là khác, em coi phim thấy nước ngoài người ta đi

hưởng tuần trăng mật tới một tháng lận chứ bộ.

Thịnh vẫn kiên nhẫn dỗ Thiên Hương:

- Em nghĩ dùm anh một chút đi Hương, biết là người ta đi chơi lâu, nhưng mà ngoài công ty ra anh còn gia đình nữa. Gia đình người ta đông người, đằng này nhà mình chỉ có mỗi mình mẹ. Bao nhiêu năm nay mẹ đợi anh về, vì vậy mà đi lâu anh cũng thấy ngại lắm. Bây giờ mình về sớm rồi mai mốt anh lại đưa em đi chơi nữa.

Nghe Thịnh dỗ mãi, Thiên Hương cũng thấy xiêu lòng. Cô gật đầu:

- Anh hứa rồi đó nha, mai mốt em muốn đi chơi là phải đưa em đi đó.

- Thịnh gật đầu, anh cúi xuống hôn vợ, nụ hôn vẫn nồng như nụ hôn đầu tiên. Hạnh phúc phủ phùng lên hai vợ chồng.

Mãi đến trưa, vợ chồng Thịnh mới rời khỏi phòng. Khi Thịnh gọi điện thoại ra phi trường đặt vé máy bay thì chỉ còn chuyến bay tối, tất cả những chuyến bay khác trong ngày đều không còn chỗ. Thịnh không còn cách lựa chọn nên đành phải chấp nhận.

Khi Thịnh và Thiên Hương về đến nhà thì đã chín giờ tối, Thịnh nhón người lên nhìn vào trong nhà, đèn đóm đã tắt hết. Anh nói với Thiên Hương:

- Chắc là mẹ ngủ rồi em ạ!

Sau mười ngày tắm mình trong không khí mát lạnh của Dalat, trở về Sai gon lại ngay một buổi tối oi nồng, Thiên Hương khó chịu. Cô cau kỉnh:

- Mẹ ngủ thì kệ mẹ, anh bấm chuông gọi chị bếp đi.

Thịnh bấm hai tiếng chuông ngán, anh dừng lại chờ đợi. Một lát sau anh nghe thấy tiếng chân bước trên sỏi rào rào rồi tiếng chị bếp hỏi :

- Ai đó?

Thịnh mừng rỡ lên tiếng :

- Tôi đây, chị mở cửa mau lên.

Cánh cổng sắt nặng nề vừa mở ra, Thịnh đã hỏi ngay :

- Sao hôm nay mẹ tôi đi ngủ sớm thế ?

Chỉ bếp vừa nép người cho chủ vào vừa trả lời :

- Hôm nay bà không được khỏe, hồi chiều bà không ăn cơm.

Thịnh lo lắng hỏi ngay :

- Vậy hả? Vậy chị có mời bác sĩ tới khám cho mẹ tôi chưa ?

Khóa cổng xong, chị bếp lắc đầu :

- Bà không cho, bà nói bà chỉ mệt chút thôi, không cần phải mời bác sĩ cho tốn tiền.

- Vậy được rồi, để tôi lên thăm mẹ tôi. Chị coi khóa cửa cẩn thận rồi rửa trái cây cho vào tủ lạnh đi. Mình lên thăm mẹ đi em.

Thịnh kéo tay Thiên Hương đi vội lên lầu. Đến trước cửa phòng bà

Ngọc, anh gõ nhẹ mấy tiếng vào cửa, nhưng trong phòng vẫn lặng yên như tờ. Thiên Hương kéo tay Thịnh:

- Chắc là mẹ đã ngủ rồi đó, mai hãy gọi mẹ đi anh.

Thịnh lưỡng lự:

- Nhưng mà mẹ không được khỏe, anh muốn biết mẹ có làm sao không ?

Thiên Hương sáng giọng:

- Hồi nãy chị bếp đã nói là mẹ chỉ mệt chứ không sao mà. Em mệt muốn chết đây mà cứ đứng gọi hoài.

Chiều ý vợ. Thịnh đành phải quay về phòng của mình mà trong lòng thấy áy náy.

Vào đến phòng riêng, việc đầu tiên của Thiên Hương là mở máy lạnh tối đa. Cô thay quần áo rồi vắt bừa dưới nê nhà rồi đi ngay vào phòng tắm. Thịnh lắc đầu nhìn một thoáng rồi nhặt nhanh từng thứ của vợ gom vào một chỗ. Nhớ đến chiếc valise còn để dưới phòng khách, anh lại đi trở xuống dưới.

Khi Thịnh trở lên với chiếc valise trên tay thì Thiên Hương đã tắm xong, cô đang hong tóc trước bàn phấn. Thịnh nhẹ nhàng nói với vợ:

- Em coi soạn quần áo dơ bỏ ra để giặt em ạ.

Đặt chiếc máy sấy tóc xuống bàn, Thiên Hương tiến lại bên giường. Cô nằm dài ra đó và lười biếng nói :

- Để ngày mai kêu chị bếp soạn cũng được mà anh, bây giờ em mệt tới nỗi không thể nhấc nổi tay chân lên rồi đây này.

Thịnh lắc đầu nhìn vợ, Thiên Hương đã quay mặt vào trong, ôm chiếc gối dài vào lòng và nhắm chặt mắt lại. Suy nghĩ một thoáng, Thịnh ngồi xuống. Anh mở valise và nhặt những chiếc quần áo và bỏ vào chiếc giỏ lớn. Xong xuôi, anh mới mở tủ tìm cho mình bộ quần áo sạch và đi vào phòng tắm.

Khi Thịnh tắm xong trở ra thì Thiên Hương đã ngủ say, anh nằm xuống bên vợ thả cho người thư giãn hoàn toàn. Trời cũng đã vào khuya, Thịnh cũng nhắm mắt tìm cho mình một giấc ngủ. Bất ngờ, Thiên Hương lăn người sang, cô choàng tay qua người anh, quần chặt lấy. Thịnh hỏi nhỏ :

- Em chưa ngủ à ?

Thiên Hương nũng nịu :

- Em đang thiu thiu ngủ thì anh nằm xuống làm em thức giấc đây chứ. Bắt đền em đi !

Hôn nhẹ lên môi vợ, Thịnh thì thầm :

- Đền cái gì bây giờ ? Hay là anh ru cho em ngủ nha ?

Đôi môi mềm của Thiên Hương nín giữ bờ môi chồng, cô dìu anh

vào với cơn mê đắm. Thịnh hỏi nhỏ :

- Sao hồi nãy em kêu mệt, bây giờ lại tỉnh như sáo thế này ?

Thiên Hương tỉnh tứ :

- Nhưng mà bây em hết mệt rồi. Bây giờ em chỉ muốn anh yêu em thôi.

Đôi môi hồng của Thiên Hương tỉnh tứ gọi mời, tấm thân nóng ẩm trong vòng tay Thịnh quyến rũ quá. Anh lại yêu cô bằng cả trái tim nóng bỏng của mình thì làm sao anh có thể từ chối những phút giây thăng hoa cô mang đến cho anh.

Thế là Thịnh quên hết, những gì là boăn khoăn, là áy náy đều được Thịnh vất bỏ khi trong tay anh là tình yêu của anh

Buổi sáng, Thịnh thức dậy khi ánh mặt trời đã lên hết ô cửa sổ. Ánh sáng tràn vào phòng đã giúp anh nhận thấy rõ mọi điều. Thì ra anh đã trở về nhà của mình !

Khẽ rút cánh tay đang tê cứng vì Thiên Hương gối đầu lên đó. Thịnh khẽ ngồi dậy. Anh quay nhìn lại, giữa đống gối mền hỗn độn, Thiên Hương vẫn đang say sưa trong giấc ngủ nồng.

Lay nhẹ vai Thiên Hương, Thịnh gọi :

- Em à, dậy thôi !

Phải gọi tới lần thứ ba, Thịnh mới thấy Thiên Hương hé mi. Anh luồn tay xuống dưới cổ vợ, xốc cô dậy :

- Thôi nào ,dậy đi cưng.Sáng quá rồi kìa.

- Em còn buồn ngủ quá, cho em ngủ thêm một chút nữa đi.

- Mình đã về rồi chứ không còn ở Dalat nữa đâu Hương à. Em mở mắt ra coi kìa, nắng đã lên cao rồi, ngủ gì nữa mà ngủ. Thôi mau thức dậy làm vệ sinh rồi đi với anh xuống chào mẹ đi.

Biết không thể nào ngủ được nữa, Thiên Hương vịn vẹo người một lúc rồi miễn cưỡng đi vào phòng tắm. Lắc đầu nhìn theo vợ, Thịnh đứng lên thu dọn lại giường.

Mãi tới cả tiếng đồng hồ sau với tiếng thúc hối của Thịnh bên tai, Thiên Hương mới rời khỏi phòng. Xuống đến dưới nhà, Thịnh không thấy mẹ trong phòng khách. Anh đi vào bếp hỏi:

- Mẹ tôi đâu rồi?

Đang cúi húi trước bếp, chị bếp không quay lại :

- Hình như bà ra đằng trước mà, cậu Hai. Cậu có cần tôi đi tìm bà cho cậu không ?

- Ờ, được rồi. Để tôi tự đi được rồi. À, à tối qua chị đã cắt mấy thứ trái cây tôi mang về chưa ?

- Dạ rồi, cậu Hai.

Trở ra phòng khách, Thịnh kéo tay Thiên Hương:

- Mình ra đằng trước tìm mẹ đi em.

Bà Ngọc đang đứng trước chậu mai chiếu thủy, ngắm soi những chiếc nụ trắng ngần. Bước đến bên bà Thịnh khẽ hỏi :

- Mẹ đang mệt mà ra đây làm gì ?

Bà Ngọc quay lại, gật đầu với tiếng chào của Thiên Hương rồi nói :

- Mẹ mệt một chút thôi mà, có sao đâu. Các con về lúc nào ?

Thịnh âu yếm ôm vai mẹ :

- Chúng con về từ tối, nhưng lúc đó cũng khuya rồi lại nghe chị bếp nói là mẹ mệt nên chúng con không gọi.

Bà Ngọc cười hiền :

- Các con vào ăn sáng đi.

- Mẹ cũng vào chứ ?

Bà Ngọc gật đầu, Thịnh ôm vai mẹ dìu bà đi trước, Thiên Hương phải đi một mình phía sau.

Ăn sáng gần xong, Thiên Hương kéo tay Thịnh :

- Anh Thịnh nè, còn mấy ngày nữa em mới đi làm, tụi mình đi Vũng Tàu chơi đi.

Thịnh nhăn mặt:

- Mới vừa về tối qua, chưa kịp nghỉ ngơi em đã lại đòi đi nữa rồi.

Thiên Hương nũng nịu:

- Chứ em biết ở nhà làm gì bây giờ ? Em chưa đi làm mà !

Thịnh lắc đầu :

- Nhưng mà anh không được nghỉ nữa, ngày mai anh phải đến văn phòng xem công việc ra sao đã. Anh nghỉ nhiều cũng ngại lắm.

Thiên Hương xụ mặt:

- Vậy rồi em làm gì đây ?

Thịnh cười cười:

- Em ở nhà tập làm vợ chứ làm gì ? Bắt đầu em hãy tận dụng những ngày nghỉ của mình để học làm bếp đi.

Thiên Hương đẩy mạnh chiếc đĩa hột gà ra, cô cáu kỉnh :

Em đã nói rồi, em không làm bếp mà.

Bà Ngọc ngồi lặng thinh, trong lòng bà trước đây đã thấy không hài lòng chút nào với đứa con dâu này, giờ đây bà lại càng thêm ghét.

Đã lấy chồng rồi, việc nội trợ trong nhà không biết một tí gì, thế mà nói chuyện tập làm thì lại giầy nảy lên như đĩa phải vôi. Chỉ nghĩ tới chuyện rong chơi, lại còn rủ rê con trai bà bỏ bê công việc để cùng vui chơi nữa.

Thế nhưng bà Ngọc cứ lặng thinh, bà chỉ để ý xem Thịnh cư xử thế nào. Nội chuyện hai vợ chồng về tối hôm qua mà không vào chào bà cũng đã làm cho bà bức mình lắm rồi. Cũng may là sáng nay chúng

nó cũng biết dậy sớm chào bà, cơn bực mình cũng vơi bớt đi một phần. Giờ lại thêm chuyện Thiên Hương đòi đi chơi nữa, sự bực dọc lại tràn ngập trong tâm trí của bà.

Thiên Hương đứng lên, cô gọi to:

- Chị bếp ơi, trên phòng tôi có một đồng quần áo dơ, một lát chị lên lấy xuống giặt cho tôi nhé.

Chị bếp ngừng tay dọn dẹp, chị quay lại nhìn bà Ngọc như dò hỏi.

Hiểu ý chị, bà Ngọc lên tiến :

- Chị bếp không phải giặt quần áo cho ai đâu, con phải tập cho quen đi Hương à, ở nhà này quần áo của ai thì người đó tự giặt.

Thiên Hương tròn mắt nhìn bà Ngọc, cô tỏ ra ngạc nhiên như vừa mới nghe một chuyện lạ nhất trên đời.

- Thế chị ấy làm gì ạ ?

Bà Ngọc vẫn điềm đạm:

- Mỗi việc đi chợ nấu ăn và dọn dẹp lặt vặt trong nhà cũng là quá nhiều đối với chị ấy rồi. Mẹ không có thói quen bắt người giúp việc cho mình làm việc quá sức họ đâu.

Thiên Hương nhìn bà Ngọc trân trối, cô âm ức :

- Cả anh Thịnh cũng phải tự giặt ạ ?

Bà Ngọc điềm nhiên gạt đầu :

- Dĩ nhiên rồi, Thịnh mạnh khỏe thế kia, chuyện giặt quần áo thì có gì là vất vả đâu? Vả lại nhà mình có máy giặt mà, chuyện đó cũng đâu có gì là khó ?

Thiên Hương vùng vằng :

- Nhưng mà ở nhà con đâu phải giặt quần áo bao giờ đâu ? Bây giờ mẹ bảo chị ấy làm cho con rồi con trả thêm tiền cho chị ấy.

Bà Ngọc nghiêm nghị nhìn con dâu:

- Hương à, con đừng bao giờ lấy đồng tiền ra mà sai khiến người khác. Nếu như con bận rộn quá, con có thể nhờ chị bếp. Hoặc nếu như con có ốm đau gì thì ngay mẹ đây cũng có thể giúp con. Nhưng con đang mạnh khỏe thế này thì con phải tự làm lấy những việc của cá nhân mình. Bây giờ con đã có chồng, không còn nhõng nhẽo như những ngày ở với cha mẹ được đâu – Quay sang Thịnh, bà tiếp – mẹ nghĩ là chuyện này con có thể hướng dẫn vợ con được, phải không ? Con tự thu xếp đi nhé.

Nói xong, bà Ngọc đứng lên đi ra phòng khách mà trong lòng ngập đầy một nỗi buồn phiền. Bà không nghĩ là Thiên Hương lại tệ đến mức ấy.

Thở ra một hơi dài não ruột, bà Ngọc dõi mắt nhìn ra sân. Ánh nắng tỏa khắp sân nhà, nhưng trong lòng bà u ám quá. Bà không biết rồi

đây, những ngày tháng sắp tới, bà sẽ phải cư xử với con dâu như thế nào nữa đây?

*Cho tôi nửa đoạn tình buồn,
Để tôi lấp kín, đáy hồn của tôi,
Hồn đã vỡ đôi.*

*Yêu người mà người chẳng có yêu tôi,
Thế thôi, thôi nhé,
Đành thôi, nhé người,
Đành thôi, nhé người !*

*Chiều nay, trăng sao rơi rớt trên đời,
Chiều nay, mưa giăng giá buốt tim rồi*

Vân Dung nhìn mông lung ra đường, giọng nam người nam ca sĩ cô vẫn thích nghe sao hôm nay nghe buồn quá. Vân Dung không hiểu tại bài hát buồn hay tại lòng cô đang trống vắng.

Từ ngày Thịnh cưới vợ, dù đã cố nhủ lòng là hãy cố quên đi tình yêu đơn phương ngày đó, thế mà Vân Dung cũng không làm sao quên được. Sau cơn bệnh ngày ngày đám cưới của Thịnh, Vân Dung như người ngủ mê vừa thức dậy. Cô bàng hoàng nhận ra thực tại để thấy tình yêu của mình chỉ là vô nghĩa với người.

Vân Dung đã cố tìm quên, nhưng rồi có những giây phút, cô lại để hồn mình chìm đắm vào những hồi nhớ xa xăm. Để rồi lại buồn bã riêng mình.

*Cho tôi nửa đoạn tình buồn,
Để tôi lấp kín, đáy hồn của tôi,
Hồn đã vỡ đôi.*

*Yêu người mà người chẳng có yêu tôi,
Thế thôi, thôi nhé,
Đành thôi, nhé người,
Đành thôi, nhé người !*

Bài hát vẫn cứ vang lên trong đầu Vân Dung. Nhưng sao giờ đây hồn cô không còn vương bận mà chỉ còn lại một khoảng trống mênh mang. Vân Dung lơ đãng nhìn lại ly nước, đá đã tan hết và chảy thành một vòng tròn dưới ly. Cô bỗng dưng liên tưởng tới cuộc đời, tất cả rồi cũng như một cái vòng luẩn quẩn mà thôi. Dù cho có làm gì đi nữa, rồi cũng trở về với khởi điểm ban đầu.

Nâng ly nước lên, Vân Dung chưa kịp uống thì trước mặt cô bỗng có một bóng người án ngữ. Ngạc nhiên, Vân Dung đặt ly nước xuống bàn và chậm chạp ngước lên. Nguyên đang chăm chú nhìn cô. Thấy cô nhìn lên anh mỉm cười :

- Nhìn qua cửa kiếng, thấy ai giống Vân Dung quá, anh vào thử.

Không ngờ lại đúng là em. Vân Dung cười nhẹ :

- Anh ngồi đi !

Gọi cho mình một ly café, Nguyên nhìn Vân Dung:

- Dung có thường đến đây không ?

Vân Dung lắc đầu :

- Không đâu ạ, đây là lần đầu tiên đó

Nguyên tròn mắt nhìn Vân Dung, dường như anh quá ngạc nhiên với điều cô vừa nói:

- Thế tại sao hôm nay Dung lại có ngẫu hứng vào đây vậy ?

Vân Dung mỉm cười :

- Cũng là tình cờ thôi chứ tính Dung ghét vào quán. Nhưng mà hôm nay đi bộ qua đây, em nghe thấy tiếng nhạc từ trong tiệm văng ra hay quá, em mới bạo gan vào thử.

Nguyên cười thật vui:

- Thật là tình cờ. Mọi khi anh cũng không đi trên con đường này, hoặc có đi thì cũng phóng xe thật nhanh. Nếu cứ như mọi ngày thì anh cũng không làm sao trông thấy Dung được. Nhưng hôm nay, anh lại thấy thích đi dạo một lúc, sẵn dịp mua một ít văn phòng phẩm. Thế là mới có cơ hội đi ngang qua đây. Như thế thì em có nói là hai đứa mình có duyên không nhỉ ?

- Em cũng không biết đó có phải là duyên hay không, chỉ biết là anh Nguyên vào đây làm em thấy vui lắm.

- Có thật là Dung thấy vui không ?

Nguyên hỏi lại, Vân Dung nghiêng đầu nhìn anh :

- Sao anh Nguyên lại hỏi thế ? Nghi ngờ em nói không thật hay sao?

Nguyên lắc đầu:

- Không phải là anh không tin Dung, nhưng mà anh và Dung gặp nhau ở đây chỉ là chuyện tình cờ, anh không nghĩ là mình sẽ đem được niềm vui đến cho Dung.

Vân Dung nhìn Nguyên, ánh mắt cô long lanh :

- Tình cờ mới vui chứ, anh Nguyên. Nhất là trong buổi chiều em đang cô đơn như thế này, có một người bạn để cùng chia sẻ, em thấy nỗi buồn của mình vơi đi nhiều lắm.

Hiểu tâm trạng Vân Dung, Nguyên thầm cảm thông với cô. Nhưng anh không đành lòng nhìn người con gái anh thương yêu cứ mãi đắm chìm trong buồn bã như vậy. Nắm nhẹ tay Vân Dung, Nguyên khẽ nói :

- Hãy quên đi, Dung ạ. Chung quanh ta có biết bao điều đáng để ta trân trọng, hãy quên đi những điều không đáng nhớ.

Vân Dung cúi mặt, cô buồn rầu:

- Em đã cố tìm quên, anh Nguyên ạ. Nhưng mà không hiểu sao em vẫn không quên được nỗi đau này – Thấp giọng cô nói như tâm sự- Anh biết không, em đã nhận ra một điều là anh Thịnh là một phần trong quá khứ của em. Khi đó anh ấy luôn thương yêu, chăm sóc cho em. Có lẽ vì thế em tự coi mình là của anh ấy. Suốt bao nhiêu năm nay, em khép kín lòng mình, tự nhủ mình là phải chờ anh ấy. Vì thế khi anh Thịnh trở về, em đã nghĩ là hạnh phúc đã đến. Em vẫn không nhận ra thực tại là anh Thịnh không hề nhớ đến em. Mà ngược lại, em vẫn xây mộng với hình ảnh người con trai thưở còn thơ ấu. Khi anh Thịnh cố tình không muốn kết mối dây thâm tình, em vẫn tự lừa dối mình là anh ấy quá bận rộn. Trong khi đó thì bác Ngọc cùng ba mẹ vẫn cứ bàn tính chuyện hai đứa, vì thế nên em lại càng ảo tưởng. Mãi đến khi nhận được tấm thiệp cưới của anh Thịnh ...

Nắm chặt bàn tay Vân Dung, Nguyên trầm ngâm :

- Anh hiểu cảm giác của em, nhưng tất cả điều đó đã qua rồi, Dung ạ. Anh nghĩ là em nên quên hết những buồn đau đó đi, cuộc đời còn rất đẹp trước mắt ta, em thấy không ?

Vân Dung gật đầu :

- Anh Nguyên biết không, khi em nằm trên giường bệnh, em mới có thời gian suy ngẫm lại mọi điều. Em nhận ra một điều rất quan trọng là hình như em chỉ ảo tưởng về tình cảm của mình. Cái mà em tưởng là tình yêu dành cho anh Thịnh chẳng qua chỉ là tình cảm thân thiết thuở ấu thơ, là những thói quen mà mình muốn níu giữ. Để rồi khi gặp một sự cản trở, mình thấy như mọi điều đều đã chấm dứt. Sau cơn bệnh đó, mà thật ra em bệnh cũng không phải vì tuyệt vọng như mọi người thường nghĩ, chỉ vì em quá mệt mỏi trong người, lại thêm cảm lạnh vì gió đêm, em đã hiểu được vấn đề. Và em chỉ còn một niềm hối tiếc là những ngày tháng qua, mình đã phí phạm thời gian trong những ảo tưởng của mình.

Nguyên nhìn Vân Dung như muốn tìm hiểu xem những lời nói của cô có thật sự xuất phát từ trái tim cô hay không. Và anh thấy ánh mắt cô nhìn lại anh trong veo như chưa hề vướng bận những ưu phiền. Anh khẽ hỏi :

- Thế bây giờ, em có thấy hồn mình thanh thản hay không ?

Vân Dung gật đầu :

- Rất thanh thản, em đã nhận ra đâu là sự thật rồi mà - Vân Dung mỉm cười, giọng cô cất cao như reo vui – Mà anh Nguyên biết em nhận ra điều đó lúc nào không ? - Ngừng lại một chút để chờ câu trả lời của Nguyên, thấy anh im lặng lắc đầu, cô lại tiếp.- Mới đây nè, trước khi anh Nguyên vào một chút thôi. Anh biết nhờ đâu không?-

Hỏi rồi Vân Dung lại tự trả lời - Khi em nghe bài hát lúc nãy, một bài hát nói về nỗi tuyệt vọng của một người mang tình yêu đơn phương, chẳng những em không thấy đau buồn vì giống tâm trạng của mình. Mà ngược lại, em còn thấy tội nghiệp cho nhân vật trong bài hát đó. Và cũng ngay trong lúc đó, em thấy nhẹ nhõm vô cùng. Như thế là có phải em đã thoát ra khỏi cái áp lực vẫn đè nặng lên tâm lí của em, có phải không anh Nguyên ?

Nguyên gật đầu, anh cũng thấy lòng mình vui quá, và anh hiểu rõ niềm vui của mình đã đến từ đâu.

Không muốn Vân Dung nhớ lại những điều không vui đã qua, Nguyên hỏi sang chuyện khác :

- Hồi nãy em nói là hôm nay em đi bộ à ? Sao thế ? Xe em đâu ?

- Hồi sáng, khi em dắt xe ra thì thấy bánh xe xẹp lép à. Sợ trễ giờ làm nên em quá giang xe ba em. Chiều nay thì ba em không đón được, ba phải đi gặp một người khách.

- Thế tại sao em lại ngồi đây ?

- Lúc đầu em cũng định đón taxi về đấy chứ, nhưng thấy buổi chiều đẹp quá, em thấy thích đi bộ. Không ngờ mới tới đây đã nghe được bài “ Dòng sông xanh ”, mà cô ca sĩ hát hay quá nên em mới bạo gan ghé vào.

Nguyên gật gù:

- Công nhận em cũng bạo gan thật, con gái ít có ai dám vào quán một mình lắm đó.

Vân Dung cười khúc khích:

- Lúc đầu em cũng sợ lắm khi thấy mọi người có vẻ chú ý đến mình. Nhưng rồi sau đó, họ như quên đi sự có mặt của em nên em cũng thấy bình thường. Vì thế là em vững tâm ngồi nghe nhạc luôn.

Nguyên tìm hiểu:

- Dung thích loại nhạc nào ?

- Em thích loại nhạc êm dịu anh ạ, nhất là những bài hơi xưa một chút. Có những bài thật buồn, nhưng nó lại làm cho tâm hồn ta thanh thản hơn - Cô nhả mặt - Em không hiểu sao có những người thích những ca khúc thật sôi động, những khi nghe loại nhạc âm ỉ ấy em thấy nhức đầu lắm.

Nguyên nhìn Vân Dung không nói. Càng lúc, anh càng thấy mến cô gái này hơn. Nguyên nhận thấy trong cô là một tâm hồn đa cảm, nhưng cô lại hết sức thành thật, giản dị.

Nguyên đột ngột đề nghị :

- Cũng muộn rồi, Dung đi ăn tối với anh đi.

Vân Dung ngần ngại:

- Em sợ ở nhà mẹ em mong anh Nguyên ạ.

Nguyên chỉ tay về phía quầy thu ngân :

- Có gì khó khăn đâu, em cứ gọi điện thoại về báo cho biết. Thế là bác không lo nữa rồi

Vân Dung vẫn còn ngần ngại, Nguyên “dụ dỗ” thêm:

- Đi nha Dung, anh biết một chỗ có nhạc tuyệt vời lắm, đúng những loại nhạc mà Dung thích.

Lời rủ rê của Nguyên đã có tác dụng, Vân Dung gật đầu đồng ý.

Nhưng cô giao hẹn thêm :

- Nhưng mà bữa ăn này do em trả tiền.

Nguyên ngạc nhiên nhìn Vân Dung rồi anh phản đối :

- Không được là do anh mời mà.

Vân Dung lắc đầu :

- Nhưng mà em vẫn còn nợ anh Nguyên, hôm nay em muốn cám ơn anh.

Nguyên ngăn người ra, anh không hiểu ý Vân Dung muốn nói gì:

- Dung nói vậy nghĩa là sao ? Em nợ anh điều gì đâu nào ?

Vân Dung giải thích:

- Bữa em bệnh đó, cũng nhờ anh Nguyên tận tình chăm sóc mà em mới mau khỏi bệnh như vậy. Thế mà từ hôm đó tới nay, em chưa có dịp nào để cám ơn anh cả. Hôm nay nhất định em phải đãi anh mới được.

Nguyên nhìn Vân Dung, ánh mắt anh thoáng buồn :

- Có cần phải khách sáo với anh như vậy không hở Dung ? Lo cho em là một việc anh phải làm mà.

Vân Dung nắm nhẹ tay Nguyên, ánh mắt cô nhìn anh ấm áp :

- Anh đừng nói như vậy, anh Nguyên ạ. Dù bệnh nhưng em đâu phải là không biết. Những khi anh chăm sóc cho em, em đã cảm nhận được sự thân thiết anh dành cho em. Em đã thấy rằng không phải mình không còn gì, mà thật ra mình đã có tất cả đấy chứ.

Nguyên sững sờ nhìn Vân Dung, thì ra cô không vô tâm với anh như anh như anh đã tưởng. Để yên tay mình trong tay Vân Dung, Nguyên nói cảm động:

- Dung à, anh không muốn chỉ lo lắng cho em như thế thôi đâu, mà anh còn muốn lo lắng cho em nhiều hơn thế nữa kia.

Ánh mắt Vân Dung long lanh cô nói nhỏ :

- Tại sao lại tốt với em như vậy hở Nguyên ? Em có đáng gì đâu ?

Nguyên lật bàn tay trở lại để nắm tay Vân Dung. Soi mắt mình trong mắt cô, Nguyên thì thầm:

- Em không biết tại sao ư, Vân Dung ? Tại vì anh yêu em. Em có biết

điều đó không ?

Lời tỏ tình đột ngột của Nguyên làm Vân Dung sửng sò nhìn anh. Dù đã cảm nhận được là anh đối với mình quá tốt, nhưng Vân Dung không ngờ là anh lại yêu mình. Sự bất ngờ đã làm cho cô như tê liệt, để rồi Vân Dung chỉ còn biết im lặng nhìn anh.

Nguyên hiểu thái độ của Vân Dung như một lời khước từ, anh buồn buồn :

- Thôi bỏ đi, Vân Dung ! Coi như anh chưa nói.

Nhìn Nguyên buồn rầu, Vân Dung biết là anh hiểu lầm. Tự nhiên trong lòng cô dưng lên một cảm giác lạ lùng. Nhưng chỉ chừng đó thôi cũng đủ cho Vân Dung biết rằng mình không thờ ơ đối với Nguyên, nhưng tình yêu thì ... thật là cô chưa nghĩ đến.

Vân Dung gọi nhỏ:

- Anh Nguyên này...

- Gì hử Dung ?

Vân Dung đáp ứng:

- Em ... em không ... không có nòi là từ chối với anh Nguyên mà.

Câu nói của Vân Dung vừa dứt, Nguyên đã mừng rỡ chụp lấy bàn tay của cô mà anh vừa bỏ ra:

- Dung à, em nói thật hử ? Nghĩa là em cũng yêu anh ?

Vân Dung lắc đầu:

- Không phải như vậy.

Nguyên ỉu xiu :

- Vậy có nghĩa là sao ?

Vân Dung dịu dàng:

- Anh Nguyên à, không phải là em từ chối anh đâu. Thật lòng, em cũng rất quý mến anh. Nhưng còn tình yêu có hay không thì em chưa biết. Em muốn anh cho em có thời gian để em có thể nhận rõ được lòng mình ra sao. Còn bây giờ, anh hãy coi em như một người bạn thân thiết của anh, có được không ?

Trong Nguyên lại cháy lên niềm hy vọng khi nghe Vân Dung nói thế.

Bởi vì anh biết, chuyện tình cảm thì làm sao mà gấp gáp được.

Trong khi Vân Dung vừa mới qua một nỗi buồn, làm sao cô có thể chấp nhận được ngay.

Tươi nét mặt, Nguyên gật đầu ngay lập tức:

- Chỉ cần em không từ chối anh thôi, Vân Dung à. Nếu như em chấp nhận chúng mình cần có thời gian, nhất định anh sẽ làm cho em yêu anh.

Vân Dung cảm động:

Em cũng rất mong là như thế, anh Nguyên.

Dần tờ giấy bạc trên bàn, Nguyên kéo tay Vân Dung đứng lên:

- Chúng mình đi ăn đi, Vân Dung. Hôm nay mình phải ăn mừng mới được.

Nguyên kéo tay Vân Dung chạy ra cửa, mặc kệ những ánh mắt tò mò của những người trong tiệm nhìn theo. Ra gần tới cửa, Vân Dung sức nhớ. Cô trì tay lại:

- Anh Nguyên à!

Nguyên vẫn kéo cô đi:

- Gì nữa đây, cô nương?

- Em chưa gọi điện thoại cho mẹ.

Nguyên dừng chân lại, anh gật đầu:

Vậy thì em gọi điện thoại đi, để anh đi lấy xe đã.

Bước ra ngoài, Nguyên hít một hơi thật dài. Buổi chiều đẹp quá, và hồn anh cũng đang rộn ràng với niềm vui ngập tràn.

Quăng mạnh chiếc áo ra giường, Thiên Hương gọi to :

- Anh Thịnh, anh coi nè:

Đang cúi đầu vào vi tính, Thịnh hỏi mà không quay lại:

- Gì vậy em ?

Thiên Hương gất lên:

- Anh phải quay lại mới biết là em muốn nói gì chứ.

Miễn cưỡng rời khỏi màn hình, Thịnh quay lại :

- Sao, có chuyện gì?

Thiên Hương chỉ tay vào chiếc áo, cô nói lớn :

- Anh coi nè, em nói chị bếp ủi chiếc áo này cho em. Vậy mà bây giờ mở tủ ra vẫn thấy nó như thế đó.

Thịnh nhỏ nhẹ:

- Chắc là chị ấy quên đấy thôi. Bây giờ em nói chị ấy làm cho em cũng được mà.

Thiên Hương cau mắt :

- Bộ anh không biết bây giờ là giờ chị ấy làm cơm chiều sao ? Bảo chị ấy làm chẳng khác nào anh bảo em tự đưa đầu nghe chửi.

Vừa trở lại với công việc, Thịnh phải quay lại :

- Em nói gì khó nghe vậy, Thiên Hương ? Có chuyện gì thì mẹ cũng chỉ góp ý với em chứ sao lại nói là chửi ?

- Sao lại không phải là chửi, góp ý gì mà cứ như là mắng vào mặt em vậy. Anh Thịnh à, anh làm ơn nhìn lại đi, em là vợ anh mà.

Thịnh bực mình đứng phắt dậy, anh bước lại gần Thiên Hương, gần giọng :

- Ai lại không biết em là vợ anh, và anh cũng có phũ nhận điều đó đâu. Tại sao em lại phải nhắc anh điều đó làm gì ?

Chống hai tay lên hông, Thiên Hương nhìn Thịnh :

- Anh muốn biết em nhắc anh điều đó để làm gì à ? Để anh nhớ rằng em cũng là một trong những người chủ của căn nhà này đó.

Thịnh cau mặt:

- Em nói như thế nghĩa là sao?

- Nghĩa là tại sao em cũng là chủ trong nhà mà tại sao lại không được quyền tự do sai bảo người làm ? Tại sao hể mà em cứ nói động đến chị bếp là mẹ lại bênh vực ?

Thịnh lắc đầu :

- Như thế đâu phải là bênh vực ? Anh đã nói với em nhiều lần rồi, chị bếp không phải là một người xa lạ với gia đình anh. Tuy chị ấy là người làm thật đấy, nhưng mà chị ấy đã giúp việc cho cha mẹ anh đã hơn hai mươi năm rồi. Vì vậy mẹ anh coi chị ấy như con cháu trong nhà. Em đừng sai bảo chị ấy quá đáng.

Thiên Hương quắc mắt lên :

- Như thế nào gọi là quá đáng ? Bộ em nhờ người làm giặt ủi quần áo cũng không được sao ?

Thịnh ngồi phịch xuống ghế, anh thở ra :

- Lại cũng là chuyện quần áo ! Nếu như mỗi ngày em chỉ mặc một hay hai bộ thôi thì có thể nhờ chị ấy cũng được. Đằng này mỗi ngày em quăng ra ba, bốn bộ để giặt, rồi lại ủi nữa. Như thế thì làm sao mà chị ấy giặt ủi cho kịp. Trong khi ngay cả mẹ cũng phải tự giặt lấy quần áo cho mình cơ mà.

Đang cơn giận giữ, Thiên Hương hét lên :

- Mẹ tự làm vì mẹ muốn như thế. Nhưng còn em, chẳng phải là anh đã biết là từ hồi nào tới giờ em không hề giặt quần áo hay sao ?

Thịnh lắc đầu ?

- Hương ơi là Hương, biết là như vậy. Nhưng đó là khi em còn độc thân, bây giờ em đã có chồng rồi, em đâu có thể cứ sống như hồi trước được nữa. Em thấy không, dù anh là chồng em, anh cũng đâu bắt em phải làm gì cho anh đâu, anh cũng tự mình làm lấy cơ mà. Em chỉ có mỗi một việc là tự mình làm lấy những việc của mình mà thôi, sao em cứ rắc rối như vậy ?

Thiên Hương cũng ngồi xuống giường, mặt cô hất lên, thái độ đầy ngang ngạnh:

- Phải em rắc rối như vậy đó, chỉ tại em không có thì giờ để lo những chuyện đó mà thôi. Em đã nói với anh rồi, để em thuê thêm một người phục vụ cho em thì anh lại không chịu, mà người làm trong nhà thì lại không làm cho em. Anh bảo em phải làm sao đây ?

Thiên Hương bật khóc làm Thịnh cuống lên. Đã nói là anh rất sợ

nước mắt phụ nữ mà, nhất là nước mắt của người vợ yêu thì lại càng sợ dữ hơn nữa. Thiên Hương không lạ gì điều này, vì vậy muốn Thịnh chiều ý mình điều gì, cô chỉ việc khóc lóc là mọi chuyện lại đâu vào đấy.

Quả nhiên chỉ cần thấy Thiên Hương khóc là Thịnh xiu xuống ngay. Anh chàng vội vàng đến ngồi cạnh Thiên Hương, choàng tay qua vai vợ, dỗ dành :

- Em à, có gì mà phải khóc lóc. Từ từ rồi mình tính mà.

Được Thịnh xuống nước dỗ dành, Thiên Hương càng khóc dữ :

- Từ từ cái gì ? Anh đã hứa biết bao nhiêu lần rồi, thế mà anh có làm được gì cho em đâu. Bây giờ em không chịu như thế này nữa đâu, anh phải thu xếp để chúng mình ra riêng đi.

Thịnh nhăn nhó:

- Anh đã nói rồi, nhà thì rộng thênh thang, mà người thì ít. Chả lẽ mình để mẹ ở một mình ?

Trong khi đó mình mà mua nhà thì mất một số tiền lớn, để đó mai mốt anh lập công ty có phải sướng hơn không ? Nhà này rồi cũng là của mình, mua nhà khác có phải là phí không ?

Thịnh nói hợp lí quá khiến Thiên Hương không thể chối cãi được, nhưng cô vẫn cố gắng :

- Nhưng mà hồi đó anh nói với em là sau này mình sẽ mua nhà ở riêng cơ mà.

- Thì biết là vậy, nhưng sau đó mẹ không cho ở riêng, anh nói với em thì em cũng chịu rồi mà.

Thiên Hương cứng họng không nói thêm được. Đúng như lời Thịnh nói, trước ngày cưới, anh đã nói với cô những điều đó. Thiên Hương cũng đã bằng lòng. Cô nghĩ rằng như vậy cô sẽ không phải lo toan mọi thứ. Nhưng Thiên Hương không ngờ, cuộc sống chung lại phức tạp như thế này, cô không được làm những điều cô muốn, và lại bị bó buộc những điều khiến cho cô bức mình quá đỗi.

Thiên Hương nghĩ thầm, nếu cứ sống mãi cuộc sống như thế này chắc là cô sẽ không chịu nổi, một ngày nào đó cô sẽ phát điên lên mất. Tuy Thịnh rất yêu và chiều ý cô đấy, nhưng anh còn mẹ. Và đối với bà mẹ chồng mà Thiên Hương chẳng có lấy một chút cảm tình nào, Thịnh lại quá nể nang. Vì vậy mà trong cuộc sống vợ chồng, đã không ít lần cô và Thịnh cãi nhau vì những chuyện không đâu.

Biết là không thể nào làm cho Thịnh thay đổi được ý kiến, Thiên Hương đành xoay cách khác. Cô lau nước mắt rồi ngả vào người Thịnh, nũng nịu:

- Anh Thịnh à !

Thấy vợ đột nhiên dịu lại, Thịnh ngỡ cô đã hiểu ra vấn đề, anh choàng tay qua người cô, âu yếm:

- Gì hở em ?

- Anh còn bao lâu nữa mới hết hợp đồng ở đây ?

- Thịnh ngỡ ngác nhìn vợ, anh không hiểu cô muốn nói gì:

- Em nói vậy nghĩa là sao ?

- Là thời gian công tác của anh ở đây còn bao lâu nữa thì hết ? Hình như còn một năm nữa phải không ?

Thịnh đã hiểu ra Thiên Hương muốn hỏi anh điều gì. Anh gật:

- Phải rồi, nhưng em hỏi anh điều đó làm gì ?

Nằm hẳn trong lòng Thịnh, Thiên Hương vòng tay qua cổ anh kéo xuống. Cô thủ thỉ:

Vậy hết hợp đồng rồi anh có kí nữa hay không ?

- Anh cũng chưa biết, phải gần tới thời hạn đó mới biết được. Nhưng có lẽ nếu không có gì trở ngại, anh sẽ kí thêm. Lần này thì anh sẽ kí với thời hạn dài hơn, khoảng từ ba tới năm năm

Thiên Hương hôn nhẹ lên môi chồng:

- Đừng kí nữa , có được không anh ?

Thịnh hiểu lầm ý vợ:

- Cũng được, nhưng khi đó anh lại phải làm thủ tục xin định cư tại đây, lòi thôi lắm. Em muốn mình thành lập công ty chứ gì ?

Thiên Hương lắc đầu:

- Không phải như vậy, anh không phải xin định cư làm gì, và cũng không phải lập công ty chi cho vất vả. Mà em muốn nói là khi nào hết thời hạn thì anh trở về bên đó.

Thịnh ngạc nhiên nhìn vợ:

- Em nói như vậy nghĩa là sao ? Anh trở về đó làm việc ? Còn em thì sao ?

Thiên Hương cười thật ngọt ngào:

- Thì em cũng theo anh, chẳng phải anh đã nói là khi nào anh hết thời gian công tác ở đây và trở về bên đó thì vợ cũng được đi theo hay sao?

Hiểu ra ý Thiên Hương, Thịnh ngần ngại:

- Đúng là như vậy, nhưng anh không có ý trở về bên đó. Anh thấy làm việc ở đây thoải mái hơn.

Thiên Hương cong môi:

- Làm sao mà thoải mái hơn được ? Bên đó có đầy đủ hơn bên đây nhiều chứ.

Thịnh lắc đầu:

- Em lầm rồi. Ở bên đó, anh phải mất tiền thuê nhà, phải tự lo lấy mọi

thứ. Mà bên đó thứ gì cũng mắc, chứ đâu có rẻ như ở đây. Trong khi ở đây, lương anh cũng lãnh y như bên đó, lại có thêm công tác phí. Mà tiền thuê nhà thì không mất, mọi thứ trong sinh hoạt thì lại rẻ hơn rất nhiều. Như vậy thì ở đây sướng hơn nhiều chứ.

Thiên Hương ngúng nguẩy:

- Anh nói như vậy nghĩa là ở đây anh dư tiền phải không ?- Thấy Thịnh gật đầu, cô trề môi –Vậy mà em là vợ anh mà có bao giờ trông thấy đồng tiền nào của anh đâu?

Thịnh nhìn vợ lạ lùng :

- Em cần biết tiền của anh để làm gì ?Có bao giờ anh thắc mắc đến thu nhập của em đâu ?

Thiên Hương hất mặt lên:

- Anh đừng có Tây quá như vậy đi, chỉ tại anh không hỏi thôi, chứ em đâu có dấu diếm như anh. Anh không bao giờ đưa tiền của anh cho em, vậy chứ anh đưa cho mẹ giữ ha ?

Thịnh lắc đầu:

- Không, anh chỉ đưa cho mẹ một ít để chi tiêu trong nhà thôi. Còn tất cả anh gửi hết vào ngân hàng để mai mốt, khi nào đủ thì anh sẽ mở một công ty riêng cho mình.

Thiên Hương hôn Thịnh thật nồng nàn, anh cũng chủ động tìn cho mình cảm giác đắm say. Thiên Hương thì thầm:

- Đừng mở công ty nữa anh ạ.

Thịnh ngạc nhiên:

- Sao thế ? Em không muốn mình làm chủ lấy mình sao ? Hay là em sợ anh không làm được ? Đừng lo em ạ, anh đã quen công việc rồi, những mối liên hệ anh cũng nắm rất vững. Chỉ cần đủ vốn là anh làm được thôi.

Thiên Hương lắc đầu:

- Không phải là em sợ anh không làm được, vì em biết khả năng của anh mà. Nhưng em không muốn ở mãi đây.

- Không ở đây thì ở đâu ?

- Em muốn được sang được sang Mỹ, anh hết hợp đồng thì trở về bên đó sống anh ạ. Khi đó em cũng đi theo anh luôn.

Thịnh buông Thiên Hương ra, anh chống tay ngồi lên:

- Không được đâu em, ở đây mình có tiền thì thì sống an nhàn sung sướng chứ ở bên đó thì không được đâu em ạ. Đúng là ở bên đó thì đầy đủ mọi thứ, nhưng để có tiền mà tiêu xài thì phải làm việc vất vả lắm. Hơn nữa, bên đó mình lại không có anh em họ hàng, buồn lắm.

Thiên Hương xụ mặt:

- Em chưa được biết bên đó như thế nào, bây giờ muốn qua đó sống

cho biết với người ta cũng không được nữa hay sao ? Chẳng lẽ mình có cơ hội như thế này mà lại không tận dụng cơ hội của mình, trong khi người khác mong cũng không được.

Thịnh dỗ dành:

- Hương à, tại em không biết đó thôi. Hồi anh còn ở bên đó, anh phải làm việc vất vả lắm. Đó là anh đã tốt nghiệp Đại học và sống ở đó mười năm có dư nên mới có thể được như thế. Chứ còn em, em không có nghề chuyên môn, lại không biết tiếng nước họ, làm sao em có thể giao thiệp với họ được mà đòi đi làm. Như vậy thì làm sao mà sống được ?

Thiên Hương bướng bỉnh:

- Không biết thì học, có gì khó đâu mà. Em đã ước ao bao lâu nay rồi, giá như em được sống bên đó, em sẽ tha hồ đi shopping, khi đó muốn mua sắm đồ hiệu gì mà chẳng được. Có đâu như ở đây muốn mua món gì cũng sợ đồ giả hết.

- Nhưng mà muốn mua sắm thì phải có tiền, em có chịu làm việc vất vả để có tiền hay không ?

- Chịu chứ sao không ?

- Ngay cả việc đi làm bồi bàn hay là đi rửa chén cho người ta em cũng chịu ?

- Có gì đâu ? Ở bên đó ai biết em là ai, làm gì mà chẳng được. Miễn sao có tiền thì thôi chứ. Khi nào có nhiều tiền, mình về đây chơi thì mọi người sẽ tha hồ mà khâm phục mình, bọn bạn em sẽ phải thêm thường cái địa vị mà em có.

Thịnh hỏi gằn lại, Thiên Hương cũng gật đầu luôn, cô còn huyên hoang thêm một hồi. Thịnh lắc đầu ngán ngẩm cho cái đầu rỗng tuếch của vợ. Cô ấy cứ tưởng như là kiếm tiền dễ lắm vậy !

Mãi cho tới giờ, Thịnh mới nhận thấy Thiên Hương là một cô gái hời hợt, chỉ biết đua đòi và nhất là, bản tính Thiên Hương lại ích kỷ. Có lẽ từ trước tới nay, với nhan sắc của cô, Thiên Hương đã được mọi người xung quanh quá chiều chuộng và nâng niu nên lối sống của cô càng lúc càng thực dụng và ỷ lại quá chằng ?

Thịnh giật mình khi nghĩ tới điều đó. Vậy thì hóa ra cuộc hôn nhân của anh là một sai lầm hay sao ? Anh đã vì nhất thời mê muội bóng sắc mà cưới một cô vợ không có chiều sâu tâm hồn.

Không được, dù sao Thiên Hương cũng đã là vợ anh, và anh lại yêu vợ. Thế thì không thể để cô tiếp tục cách nghĩ như vậy được. Phải chỉ ra cho cô thấy được những điều phải trái. Nhưng Thịnh biết tính khí Thiên Hương, không thể một sớm một chiều mà anh có thể làm thay đổi một cách sống, một nếp nghĩ đã ăn sâu vào trong con người

cô như vậy được. Phải từ từ, và phải tìm cách thích hợp nhất.

Nghĩ thế, anh điềm tính nói :

- Chuyện anh về bên đó thì còn cả năm nữa cơ, và anh phải trao đổi với ông chủ bụi đất. Vậy em đừng có hỏi anh, để từ từ rồi anh tính.

Thiên Hương tươi ngay nét mặt, cô ôm choàng lấy anh, hôn khắp mặt mày:

- Thì đương nhiên rồi, em làm sao mà hỏi anh được. Phải đợi đúng kì hạn đã chứ. Nhưng mà em chỉ nhắc anh như vậy thôi, rồi khi nào thuận tiện thì anh biết ý em như vậy mà tính toán.

Thịnh lợi dụng ngay cơ hội, anh giao hẹn:

- Nhưng mà em không được đòi ra riêng nữa đó, vì mua nhà thì sẽ lại phí đi một món tiền khá to.

Thiên Hương ngoan ngoãn gật đầu:

- Dạ !

Thịnh lại tiến thêm một bước:

- Và em phải chịu khó làm lấy những việc của mình, đừng đòi hỏi mọi người phải phục vụ em nữa.

Thiên Hương nhăn mặt:

- Nhưng mà nhiều cái em đau biết làm.

- Thì em phải tập, cái không biết thì hỏi –Thịnh thấp giọng dỗ dành - Em phải thay đổi như thế cho mẹ vui, khi mình qua đó thì mẹ mới không ngăn cản chứ.

Suy nghĩ một chút Thiên Hương gật đầu:

- Thôi được, em sẽ cố gắng. Nhưng mà anh phải phụ em đó nha.

Thịnh gật đầu, Thiên Hương vui thích rúc đầu vào ngực Thịnh. Cái viễn cảnh sẽ đạt được mục đích làm cô vui sướng.

Hai vợ chồng đang tay trong tay, nhưng mỗi người đều có một ý nghĩ riêng của mình. Thịnh biết điều đó, và anh băng khuông tự hỏi, liệu mình có thành công hay không.

Phương Thảo ùa vào nhà, cô hớn hờ ôm mẹ :

- Mẹ ơi, con có tin vui nè.

Bà Ngọc cười hiền:

- Chuyện gì mà trông con có vẻ hớn hờ như vậy ? Còn Hải đâu, sao nó không về với con ?

- Anh Hải mắc đi làm, anh ấy chở con về đây rồi đi luôn rồi.

Bà Ngọc ngạc nhiên:

- Ủ, mà tại sao hôm nay con không đi làm mà lại có thời gian ghé thăm mẹ đây ?

- Con được nghỉ hai ngày, mẹ ạ. Mà nè, mẹ có biết con có tin mừng gì không ?

Bà Ngọc lắc đầu:

- Con không nói thì làm sao mẹ đoán được.

Phương Thảo nũng nịu:

- Thì mẹ cứ đoán xem. Hồi trước con có điều gì vui mà mẹ không đoán ra đâu ?

Bà Ngọc mừng yêu con gái:

- Cha cô, có chồng rồi mà về cứ nhõng nhẽo với mẹ, coi chừng mẹ đánh đòn bây giờ- Đẩy con gái ra xa một chút, bà Ngọc ngắm nghía Trông Phương Thảo hôm nay vui quá, hai má cô đỏ hồng và hai mắt sáng long lanh. Đúng là con bé có chuyện gì thật vui rồi, cũng như lần đầu tiên nó nói về người yêu của nó với bà, nó cũng vui như thế này.

Một tia sáng lóe lên trong đầu bà Ngọc, bà cũng mừng thầm. Bà hỏi hộp hỏi:

- Con có thai phải không?

Phương Thảo ôm tay ẹ, cô chúm chím :

- Đúng là con không thể giấu mẹ điều gì cả.

Bà Ngọc cười thật tươi :

- Được mấy tháng rồi ?

- Hai tháng rồi đó mẹ. Con cũng đâu có biết là mình có thai đâu, chỉ tại mấy tháng nay con không bị, thế là anh Hải bảo con đi khám bệnh coi có trục trặc gì không. Khi đó con mới biết đó chứ.

Bà Ngọc gạt đầu:

- Vây là con khỏe đó, không bị thai hành là sướng nhất rồi. Nhớ hồi đó mẹ mang thai các con, đứa nào cũng hành mẹ mấy tháng trời không ăn không uống được. T hậm chí mẹ còn phải đi bệnh viện truyền dịch mới có thể vượt qua được. Thế nhưng khi đã qua rồi mẹ lại thấy bình thường, chỉ có điều là mỗi ngày mỗi thấy nặng nề hơn thôi

Phương Thảo nghiêng đầu nhìn mẹ:

- Vì vậy mà mẹ sinh có hai anh em con rồi kiên cứ để thôi không sinh nữa hở mẹ ?

- Cũng khôngg phải là như thế, lúc đầu thì ba mẹ cũng không kiên cứ gì, nhưng cũng không mong sinh thêm nữa. Ai dè, càng ngày các con càng lớn, mà mẹ thì không mang thai thêm lần nào nữa cả. Lúc đó có muốn thêm con cũng không được, cho đến khi ba con mất đi. Lúc đó con mới năm tuổi.

Nhắc đến chồng, bà Ngọc thoáng buồn. Phương Thảo vội khóa lấp:

- Vây là con không có thêm em, uống quá ha mẹ.

Bà Ngọc hỏi:

- Chồng con biết tin này chưa ?

Phương Thảo gật đầu:

- Hồi sáng, anh ấy đưa con đi bác sĩ khám mà mẹ. Mẹ biết không, anh Hải mừng quá trời luôn.

- Vợ chồng con cũng lớn rồi, sinh con là vừa .Nó mừng là phải chứ còn gì nữa. Thế còn gia đình nó thì sao ?

- Ai cũng mừng hết đó mẹ. Mẹ anh Hải còn nói là tưởng tụi con chưa chịu sinh con nữa đó chứ.

Bà Ngọc thoáng buồn:

- Có vợ có chồng thì phải sinh con chứ có gì mà phải kiêng cử. Mẹ không hiểu tuổi trẻ bây giờ ra sao nữa, cứ thích thanh thoi mà không chịu có con cái. Đó, con coi ! Như anh Thịnh con đó, cưới nhau cả năm rồi mà cũng không chịu sinh con.

Phương Thảo an ủi mẹ:

- Anh chị ấy cũng mới cưới nhau mà mẹ, chị ấy còn trẻ, mẹ cũng nên thông cảm để chị ấy thông thả thêm một thời gian nữa.

Nghe con gái nói khác ý mình, bà Ngọc có sắc giận :

- Muốn thông thả thì đừng lập gia đình, cứ sống độc thân thì tha hồ mà bay nhảy. Năm nay anh con cũng ngoài ba mươi rồi, không sinh con thì bao giờ mới sinh?

Thấy mẹ giận, Phương Thảo ngồi im. Cô không muốn nói thêm bởi điều mẹ cô nói thật hợp lý, cô làm sao có thể bênh vực được chị dâu bây giờ. Thật lòng mà nói cô cũng không thích bà chị dâu này.

Đã bao nhiêu bao năm nay, trong đầu Phương Thảo chỉ nghĩ vợ Thịnh sẽ là Vân Dung, điều đó làm cô rất vui. Vì cô thấy Vân Dung là một cô gái rất xứng với anh cô, lại thêm một điều là cô và Vân Dung rất hợp tính với nhau. Nào ngờ khi Thịnh trở về, tất cả đều đảo lộn.

Trong mắt Phương Thảo, chỉ đáng là con búp bê để người ta chưng trong tủ kính mà ngắm nhìn. Chứ nếu cưới về làm vợ như anh cô thì thật là không đúng. Nhưng ngay cả mẹ cô còn không cản được việc Thịnh cưới Thiên Hương thì cô là em dâu có nghĩa gì.

Nắm tay bà Ngọc ,cô nhỏ nhẹ hỏi:

- Sao mẹ không nói chuyện với anh Thịnh, nói anh chị ấy đừng kiêng cử nữa ?

Bà Ngọc phì cười:

- Mẹ cũng nói với nó mấy lần rồi, nhưng anh con chỉ ậm à ậm ừ rồi thôi, theo mẹ biết thì nó cũng mong con lắm đó, nhưng chỉ tại con kia không chịu mà thôi.

- Chị Hương vẫn đi trình diễn như vậy hở mẹ ?

Bà Ngọc chán nản gật đầu:

- Thì cũng thế, nhưng lúc này nghe đâu lại còn tham gia đóng phim nữa. Thật mẹ chán quá mà không biết phải làm sao ?
- Thế anh Thịnh nói sao hở mẹ ?
- Mẹ không biết là với vợ nó nó có nói gì không chứ còn mẹ có nói thì nó cũng gạt đi thôi. Nó nói để cho vợ nó phát triển năng khiếu năng khiếu gì đó.
- Mà anh ấy vẫn cứ đưa đón chị Hương như trước đây hở mẹ?
- Thì cũng đưa đón, nhưng dạo này nó bận việc quá nên cũng nhiều khi vợ nó phải đi xe ngoài. Mẹ cứ tưởng là cưới vợ cho anh con là để thêm người, nào ngờ đã không bớt vắng vẻ mà lại còn thêm những điều bức mình nữa. Lâu lâu lại nghe nó mắng mỗ chị bếp, mẹ nghe mà bức mình. Vậy mà mẹ có nói thì nó lại kêu ca là mẹ xử ép nó.
- Sao mẹ không nói thẳng là chị bếp chỉ lo mọi chuyện trong nhà chứ không hầu riêng ai ?
- Ấy là mẹ mới chỉ nói qua thôi mà nó đã làm mình làm mẩy với anh con rồi. Nếu mà mẹ nói thẳng ra chắc là có chuyện lớn quá. Thôi bỏ chuyện đó đi, nói mãi cũng không hết đâu. Con ở đây ăn cơm với mẹ nhé.

Phương Thảo gạt đầu:

- Con ở đây chơi tới tối, anh Hải đi làm về cũng ghé đây chơi rồi chở con về luôn.

- Vậy mẹ bảo chị bếp mua thêm cái gì về ăn.

Suốt cả buổi chiều, hai mẹ con bà Ngọc cứ thì thầm nói chuyện. Bà chỉ dạy con gái những điều mà một người mẹ cần phải giữ gìn.

Phương Thảo lắng nghe mẹ với tất cả lòng tin tưởng của mình. Cô thấy mình thật may mắn, tuy cha chết sớm nhưng bù lại, cô có một bà mẹ thật tuyệt vời. Bà đã hy sinh cả cuộc đời còn lại của mình để lo cho hai anh em cô nên người. Giờ đây, cô lại có một người chồng tốt, hết lòng yêu cô. Thử hỏi cô có còn điều gì thiếu thốn nữa đâu ?

Mân mê bàn tay mẹ, Phương Thảo thủ thỉ:

- Sao hồi ba mất, mẹ còn trẻ vậy mà lại không lấy chồng nữa hở mẹ ?

Bà Ngọc cười nhẹ, ánh mắt bà băng khuôn :

- Lấy chồng nữa làm gì hở con ? Mẹ đã có hai con, thế là quá đủ rồi. Nếu như mẹ lại lấy chồng, gặp được người tốt thì không nói. Nhưng nếu gặp người chẳng ra gì, chỉ khổ cho các con mà thôi

Phương Thảo ôm mẹ, cô cảm động nói:

- Bởi vậy người ta nói thương yêu con không ai bằng cha mẹ, thật đúng mà. Vì chúng con mà mẹ đã phí bỏ tuổi xuân của mẹ, con thương mẹ quá.

Bà Ngọc cũng cảm động, bà dí ngón tay vào trán con gái:

- Biết thương mẹ thì phải nhớ những lời mẹ dạy, phải biết cư xử sao cho gia đình chồng và mọi người xung quanh thấy là mẹ cũng đã giáo dục con nên người.

- Con biết rồi mẹ, gia đình anh Hải thương con lắm, chưa bao giờ phải phiền trách con một điều gì hết.

- Vậy là mẹ vui rồi.

Hai mẹ con cứ tỉ tê trò chuyện mà buổi chiều đến lúc nào chẳng biết. Mãi đến khi tiếng còi xe vang lên ngoài cổng, cả hai mới giật mình thức nhớ. Phương Thảo vội vã đứng lên:

- Anh Thịnh về rồi kìa mẹ, để con ra mở cổng.

Bà Ngọc gật đầu:

- Ừ, mẹ cũng xuống xem chị bếp nấu nướng ra sao.

Phương Thảo chạy nhanh ra cổng, bà Ngọc vội gọi lại:

- Thảo à, con không được chạy. Phải đi từ từ chứ.

Trong bữa ăn, Thịnh trêu em gái:

- Hôm nay bị mẹ chồng đuổi hay sao mà về kiếm cơm của mẹ đây ?

Phương Thảo ngênh mặt lên:

- Không dám mẹ chồng đuổi đâu ! Mẹ chồng em cưng em nhất nhà đó.

Bà Ngọc cười:

- Cầu cho mẹ chồng đuổi đi, mẹ rước về đây mẹ nuôi

Hải cũng cười:

- Anh yên tâm đi, lúc này mẹ em cưng Thảo như trứng mỏng ấy chứ làm gì có chuyện đuổi đi. Mẹ em còn khuyến cáo em không được làm bất cứ điều gì cho cô ấy buồn nữa đó.

Đang và miếng cơm, Thiên Hương chen vào:

- Công nhận mẹ chú Hải thật là tốt ha, biết "Con gái là con người ta, con dâu là con mẹ cha mua về " nên cưng quá trời. Vậy mới là mẹ chồng tốt chứ, phải không anh Thịnh ?

Câu nói của Thiên Hương là mọi người khựng lại, không khí trong bàn ăn chợt trở nên nặng nề khó chịu.

Nhìn mọi người trong bàn thấy ai nấy đều trầm hẳn, Hải vội lên tiếng:

- Không phải mẹ cưng Thảo vô lý đâu chị, cũng phải có lý do hết đó.

Tại vì cô ý sắp sinh cháu nội cho bà nên bà mới cưng như vậy đó chứ.

Hải không nói ra điều đó thì thôi, câu nói của anh lại càng gây thêm tai họa. Chưa ai kịp nói gì Thiên Hương đã xì một tiếng:

- Sinh con thôi mà, có gì là khó đâu ? Ai làm mà chả được. Bất cứ người phụ nữ tầm thường nào mà chả sinh được con, làm được

những điều tài giỏi khác mới là đáng nể chứ.

Thịnh khó chịu nhìn vợ, anh không ngờ Thiên Hương lại tỏ ra thô thiển như vậy. Đối với mẹ và em gái còn đỡ, dẫu sao họ cũng là ruột thịt của mình, tất cả rồi cũng có thể bỏ qua. Nhưng ở đây lại có mặt Hải, dù đã là em út trong nhà nhưng Hải cũng chỉ là rể, tại sao lại để cho người ngoài biết được những vướng mắc trong nhà.

Không chịu được nữa, Thịnh đành phải nói:

- Mỗi người có một quan niệm khác nhau em đừng nói như vậy. Không biếu là Thiên Hương không hiểu ý chồng, hay là cô cố tình nói cho hả sự tức tối trong lòng, mà Thiên Hương giả như không biết đến điều gì hết. Cô thản nhiên cãi lại:

- Theo em thì chẳng phải là quan niệm gì hết, chỉ là sự ganh ghét thôi. Ai cũng thế, cứ thấy phụ nữ thành công ngoài xã hội thì lại không chịu chấp nhận sự thật, lại cứ muốn chôn vùi tài năng của người ta bằng cách bắt người ta phải vùi đầu vào với công việc bếp núc, với những đứa con để không còn thì giờ làm được chuyện gì khác.

Mọi người sững sờ, không ai có thể ngờ cái miệng xinh đẹp kia lại có thể thốt ra những lời lẽ như thế. Và không ai cũng có thể ngờ được cái đầu của Thiên Hương lại rỗng tuếch như vậy. Thì ra cô chỉ có cái nhan sắc mặn mà, và cô đã tận dụng các vốn trời cho ấy mà không có một chút gì là trí tuệ.

Tái mặt lại vì giận, thế mà Thịnh không thể làm gì được. Vì trong bàn ăn ngoài mẹ anh ra, còn có em rể. Nhưng ngượng quá đổi, Thịnh không biết nói sao, anh dằn mạnh chén cơm đang ăn dở dang xuống bàn và đứng bật dậy:

- Thật là quá đáng.

Nói xong, Thịnh bỏ đi một mạch lên phòng. Bà Ngọc gọi với theo:

- Thịnh !

Nhưng Thịnh làm như không nghe, anh cứ bước những bước thật dài. Mọi người còn đang ngẩn ngơ thì anh đã lại bước xuống, trên tay là chùm chìa khóa. Bà Ngọc lại gọi:

- Thịnh, mẹ nói đã.

Nhưng Thịnh vẫn không quay lại, anh nói vọng ra sau:

- Con ra ngoài một lát. Câu nói vừa xong thì Thịnh cũng bước ra tới cửa. Bà Ngọc cũng vội đứng lên nhưng Phương Thảo đã ngăn bà lại:

- Kệ anh ấy đi mẹ, cứ để anh ấy yên tĩnh một lát.

Bà Ngọc lo lắng:

- Mẹ chỉ sợ...

Hải trấn an bà:

- Không sao đâu mẹ, anh Thịnh biết suy nghĩ mà.

Bà Ngọc thở ra chán nản

- Đang tự nhiên cũng xảy ra chuyện, thật là không hay chút nào.

Thiên Hương đứng lên, cô nhìn mọi người bằng ánh mắt khiêu khích rồi không nói không rằng, cô đi một mạch lên lầu. Bà Ngọc lắc đầu:

- Mẹ cũng không biết phải làm sao cho vừa bụng nó bây giờ nữa ?

Phượng Thảo ôm vai mẹ, cô an ủi:

- Bỏ đi mẹ, đừng thêm buồn làm gì. Con nghĩ là sau này anh Thịnh biết phải làm gì mà.

Bà Ngọc thương yêu nhìn con gái :

- Phải chi chị dâu con mà được như con thì mẹ yên tâm mà hưởng phúc rồi. Đằng này nó cứ khiến cho mẹ phải lo lắng mãi không thôi.

Phượng Thảo nhìn chồng:

- Đó, anh nghe chưa, mẹ khen em thấy không ? Anh phải đối xử tốt với em đó, không được bạc đãi em đó nha. Coi chừng mẹ bắt em lại thì anh mất vợ à.

Hải nhìn mẹ vợ cười:

- Mẹ nghe không ? Thảo cứ dọa con như vậy đó mẹ. Cô ấy cứ làm như con tệ lắm không bằng.

Bà Ngọc rầy con gái:

- Không được nói giỡn như vậy, lỡ tới tai cha mẹ Hải thì không ra gì đâu. Thôi hai đứa về đi kéo anh chị bên nhà mong.

Hải đứng lên:

- Ba mẹ con cũng biết tội con qua bên này nên cũng không mong đâu. Nhưng mà thôi tội con cũng xin phép về để mẹ nghỉ.

Vợ chồng Phượng Thảo về rồi, bà Ngọc ngồi thờ người ra với nỗi bức mình lại tràn về đầy ắp trong lòng. Bữa cơm đang ngon lành lại bị phá vỡ khiến bà càng lúc càng thấy không thể ưa được cô con dâu.

Bà Ngọc thở dài, bà tự hỏi mình, rồi đây không biết còn chuyện gì xảy ra nữa không đây.

Đưa li nước lên uống một hớp thấm giọng, bà Ngọc nói với bà Hà :

- Mình đi sang bên kia đường đi chị, tôi thấy có một siêu thị mới mở đó.

Bà Hà hỏi lại:

Chị muốn mua gì mà vào siêu thị ? Mua hàng trong đó mắc thấy mồ.

Đúng là trong siêu thị giá cả có cao hơn bên ngoài một chút, nhưng hàng hóa trong đó không sợ hàng giả chị ạ.

Bà Hà gật đầu:

- Thì cũng biết là như vậy, nhưng tôi không có nhiều tiền nên muốn

mua thứ gì cũng phải cân nhắc, cứ chỗ đâu rẻ thì mua.

Bà Ngọc chép miệng:

- Thì tiền nào của nấy mà, mua ở ngoài chợ nếu không làm lần thì mới rẻ. Nhưng mà tôi ngại mua lắm lắm. Mà này, chuyện chị nhà sao rồi?

Bà Ngọc chuyển hướng câu chuyện, bà quay sang hỏi thăm chuyện nhà của bạn. Bà Hà vui vẻ khoe:

- Ổn hết rồi chị ơi, thằng con trai tôi không đòi mua xe mới nữa, nó cũng biết hoàn cảnh gia đình nên khi tôi mua lại cho chiếc xe cũ, nó mừng lắm. Lúc này lại còn chịu khó làm thêm để đỡ tiền học phí cho tôi nữa.

- Còn anh ấy sao rồi ?

- Ông nhà tôi thì cũng không còn gay gắt với vợ con nữa, lại thấy được là mình không đúng nên lúc này ông ấy vui vẻ với vợ con lắm. Nói chung là gia đình tôi bây giờ thật là hạnh phúc.

Bà Ngọc cười:

- Vậy cũng mừng cho chị, tôi đã nói rồi, chuyện gì cũng phải từ từ, vội vàng quá đâu có được.

Bà Hà cũng cười vui bà hỏi thăm:

- Thế còn chị ? lúc này con dâu sao rồi ? Đã biết làm gì chưa ?

Đang cười vui với bạn, bà Ngọc chợt thở dài:

- Thôi, chị đừng nhắc đến chúng nó nữa. Càng nhắc đến tôi càng thấy buồn.

- Sao vậy ? Chẳng lẽ nó không tiến bộ một chút nào hết à ?

- Chẳng những không tiến bộ mà lại còn tệ hơn nữa ấy chứ. Không có nó thì thôi, cưới nó về chị bếp lại phải hầu thêm cho nó. Khi nào bận quá mà làm không kịp thì lại bị nó rầy rà.

- Thế con trai chị đâu, nó để yên cho vợ nó muốn làm gì thì làm à ?

Bà Ngọc chép miệng:

- Chuyện, chị tính đàn ông thì họ nào có để ý gì đến những chuyện lật vật đó. Khi nào bức quá thì nó cũng cần nhân vợ nó. Chừng đó hai vợ chồng nó lại cãi nhau làm cho mình lại suy nghĩ, không biết phải tại mình mà hai đứa nó cãi nhau không ?

Bà Hà gạt đi:

- Ôi chị áy náy làm chi cho mệt, vợ chồng trẻ cãi nhau thì là thường, nào phải tại mình đâu mà cứ mãi lo không biết.

- Nói như chị vậy đâu được, con cái nó không hạnh phúc mà do mình thì mình cũng phải tự xét coi mình sai chỗ nào để mà sửa nữa chứ.

Tuy là chúng nó đã lớn nhưng cũng đâu có thể nói là đủ chín chắn để suy nghĩ thông suốt hết mọi điều được. Mình làm cha làm mẹ mà

thấy tụi nó lũng củng thì cũng phải tìm cách mà khuyên can chứ. Vậy mà nếu như mình là nguyên nhân gây ra đổ vỡ của chúng nó thì ân hận biết mấy cho vừa.

- Nhưng tôi nghĩ chị chỉ lo xa thế thôi chứ con chị là người hiểu biết thì làm sao mà gây đổ được.

Bà Ngọc dăm chiêu:

- Không thể nói trước điều gì được đâu chị, có những chuyện xảy ra mà mình không thể ngờ được đâu. Mà thôi, chuyện chúng nó mà nói thì đến mai cũng không hết chuyện. Có điều dạo này nó cứ đi làm suốt nên cũng không có chuyện gì xảy ra. Mình sang siêu thị đi, tôi muốn mua cho con trai tôi một ít quần áo lót.

Bà Hà ngạc nhiên:

- Sao chị lại phải mua những thứ đồ đó, lẽ ra vợ nó phải lo cho chồng chứ ?

Bà Ngọc lắc đầu:

- Đã nói là nó bận việc suốt ngày mà, còn thì giờ rảnh đâu mà lo cho chồng nó những chuyện lật vật đó. Mình không muốn con mình thiếu thốn thì mình phải lo thôi.

Hai bà dắt tay nhau rời khỏi quán nước, tình cờ gặp nhau tại chợ, họ cùng vui mừng như nhau và cùng rủ nhau đi chợ.

Bà Ngọc nắm tay bạn, rồi rít:

- Kìa, đèn đỏ rồi, mau sang đường đi.

Hai bà dắt nhau đi, gần đến giữa tim đường, một chiếc xe hơi chạy khá nhanh chợt dừng chạy ào rồi thẳng đến lết bánh trước mặt hai bà làm bà Ngọc hết hồn đứng sững lại. Cả bà Hà cũng thế, hai bà cùng níu tay nhau đứng lại giữa đường mà không dám bước thêm một bước nào nữa. Tuy vậy, bà Ngọc cũng nhìn thấy trong xe, một người phụ nữ đang ôm cổ người lái xe và chồm sang hôn lên má anh ta.

Người đàn ông lái xe thò đầu ra cửa quát hai bà :

- Hai bà muốn chết ha, qua đường mà không nhìn ngó gì hết vậy ?

Người phụ nữ cũng chồm sang cất giọng đánh đá :

- Mấy bà có muốn chết thì tìm cách nào đó chứ đừng gây tai họa cho người khác chứ.

Giọng nói thật quen khiến bà Ngọc vội nhìn vào trong xe. Ngay khi đó người phụ nữ trong xe cũng nhìn thấy bà Ngọc, cô ta chợt đầu lại nói nhanh:

- Thôi, đừng gây sự nữa anh. Mau cho xe chạy đi

Người đàn ông cộc cằn :

- Gì mà phải vội, để anh mắng cho mấy bà lằm cẩm này một trận đã.

Thiên Hương – Phải, bà Ngọc đã nhận ra người phụ nữ trên xe chính

là Thiên Hương – càng rối rít giục :

- Đã nói là thôi đi mà, mau cho xe chạy đi, đèn đỏ rồi kìa. Người đàn ông đành phải quay vào sau khi ném ra thêm một câu nữa

- Lần sau thì nhớ phải cẩn thận nha hai bà già.

Bà Ngọc đứng chết chân giữa đường, cuộc đối mặt vừa rồi xảy ra bất ngờ quá khiến cho bà như tê liệt hết mọi cảm giác. Bà Hà lay tay bạn:

- Thôi đi chị à, xe hết rồi kìa.

Như người mất hồn, bà Ngọc bước đi theo tay dắt của bạn. Đến trước cổng siêu thị bà bỗng nói với bạn:

- Tự nhiên sao tôi chóng mặt quá, chắc là tôi không đi mua sắm được nữa đâu. Tôi về nhà đây.

Bà Hà lo lắng nhìn bạn:

- Chị không khỏe thì thôi, đừng mua sắm nữa. Để tôi gọi xe đưa chị về.

Bà Ngọc vội từ chối:

- Không cần đâu, tôi tự về một mình được mà.

Bà Hà không yên tâm:

- Chị đừng ngại, để tôi đưa chị về cho yên tâm. Chị về một mình lỡ như có chuyện thì sao ?

Bà Ngọc cương quyết:

- Tôi đã nói là không sao đâu mà, tôi biết tự lượng sức mình mà.

Thấy bạn cương quyết bà Hà đành nhượng bộ:

- Vậy thì chị về đi, một lát tôi sẽ gọi điện cho chị.

- Được rồi, chị không phải lo cho tôi. Tôi không sao đâu mà.

Gọi một chiếc taxi gần đó, bà Ngọc nói địa chỉ của mình. Ngồi trên xe mà lòng bà vẫn cứ rối tung lên. Con dâu bà đi đâu mà kại cận kề thân mật với người đàn ông khác không phải là chồng nó như vậy ? Không biết con trai bà có biết không nhỉ ? Bà Ngọc tự hỏi rồi lại tự trả lời, chắc là Thịnh không biết, vì nếu nó biết mà cứ để yên cho vợ nó tự tung tự tác thì thật là ngu không gì bằng.

Nhưng có lẽ Thịnh không biết thật, vì khi trông thấy bà, Thiên Hương đã có vẻ hoảng sợ, vậy thì nó giấu chồng nó chuyện làm sai trái này thì mới như thế chứ.

Về đến nhà, bà Ngọc đi thẳng lên phòng sau khi dặn chị bếp khi nào Thịnh về, nhớ nói anh lên ngay gặp bà. Cũng như mọi ngày, Thịnh về ăn cơm trưa với bà. Nghe chị bếp nói lại lời dặn của mẹ, anh chạy lên ngay với một câu hỏi trong đầu. Chuyện gì mà mẹ anh có vẻ quan trọng như vậy nhỉ ?

Thịnh gõ nhẹ lên cánh cửa, bà Ngọc hỏi vọng ra :

- Ai đấy ?
- Thừa mẹ, con đây ạ !
- Vào đi !

Thịnh xoay nhẹ nắm cửa, anh vừa lách vào thì bà Ngọc đã nói ngay :

- Khóa cửa lại luôn. Thịnh lấy làm lạ với việc mẹ anh nói, nhưng anh vẫn làm theo lời bà bảo. Bà Ngọc lại nói tiếp:

- Con lại ngồi đây.

Bà Ngọc đang ngồi gần bên cửa sổ, Thịnh cũng nhắc một cái ghế khác ngồi bên mẹ. Anh ngồi xong rồi bắn khoăn hỏi bà:

- Có chuyện gì vậy mẹ ?

Không trả lời ngay câu hỏi của Thịnh, bà Ngọc hỏi lại.

- Những việc vợ con làm , con có biết không ?

Thịnh ngơ ngác nhìn mẹ, tại sao bà lại hỏi như vậy nhỉ ? Nhưng Thịnh biết, phải có chuyện gì mẹ anh mới hỏi như thế, vì bà vốn rất chín chắn từ xưa đến giờ, chưa bao giờ bà làm một việc gì hồ đồ cả. Thật thận trọng, Thịnh trả lời mẹ:

- Thừa mẹ, những việc mà vợ con làm thì cả nhà ta đều biết chứ đâu phải riêng gì con đâu ạ ?

Bà Ngọc lắc đầu:

- Nhưng ngoài việc đó ra thì vợ con còn làm những việc gì nữa ? Con có biết hay không ?

Thịnh lắc đầu:

- Thừa mẹ, con thật không biết. Mẹ đã biết hay nghe người ta nói gì về vợ con, thưa mẹ ?

Bà Ngọc nhìn con, ánh mắt bà thật buồn :

- Thịnh à, chuyện của vợ chồng con, lẽ ra mẹ để tự các con tự giải quyết với nhau. Mẹ đã tự hứa với mình là sẽ không xen vào chuyện của các con làm gì. Vì mẹ nghĩ là các con đã lớn, đã có thể tự đứng vững và chịu trách nhiệm về việc làm của mình rồi. Nhưng hôm nay mẹ đã chứng kiến một việc mà nếu như mẹ im lặng thì mẹ sẽ có lỗi với con, Thịnh ạ.

Thịnh im lặng nhìn mẹ, hôm nay bà làm anh thật hoang mang, không biết có chuyện gì mà bà lại tỏ ra nghiêm trọng như thế ?

Không để cho Thịnh hỏi gì, bà Ngọc lại tiếp :

- Vợ con đi hát và làm người mẫu thời trang, thực mẹ đã không bằng lòng một chút nào. Nhưng con nói đó cũng là một công việc, và con cương quyết cưới cho được nó, mẹ không còn cách nào hơn là chấp nhận. Nhưng hôm nay mẹ đã tận mắt chứng kiến một việc làm của vợ con, mà không riêng gì mẹ, dẫu là ai khác thì cũng không thể chấp nhận được. Con có biết chuyện gì không ? –Ngừng lại chút,

hấy Thịnh vẫn lắng tai nghe, bà Ngọc lại tiếp - Hôm nay, mẹ với dì Hà đang băng qua đường thì xuýt bị một chiếc xe hơi đụng phải... Mới nghe bà Ngọc nói thế, Thịnh đã hoảng hốt kêu lên :

- Vậy mẹ có sao không ?

Bà Ngọc xua tay:

- Mẹ không sao nên giờ này mới bình tĩnh ngồi đây nói chuyện với con được chứ. Nhưng quan trọng là không phải chỗ đó, mà cái chính là mẹ muốn nói đến người tài xế đó vì không nhìn đường nên mới chạy xe như vậy. Con có biết tại sao không ? Vì hắn ta còn bận quay lại hôn một người phụ nữ, mà người phụ nữ đó chính là vợ con đó. Thịnh tái mặt nhìn mẹ, cái tin bà vừa nói thật bất ngờ đối với anh.

Anh run giọng hỏi lại:

- Mẹ thấy đúng là vợ con à ?

Bà Ngọc gật đầu thật mạnh :

- Mẹ không nhìn lầm, vả lại khi đó nó cũng thấy mẹ. Vì vậy mà nó đang định mắng mẹ thì đã vội ngừng lại và hỏi người đàn ông đó lái xe đó đi ngay.

Thịnh ngồi thừ người ra, cái tin mẹ anh vừa nói với anh thật là khủng khiếp. Từ trước tới nay, anh vẫn luôn tin tưởng ở Thiên Hương. Anh biết là trong môi trường cô làm việc sẽ rất dễ dàng cho việc sa ngã, nhưng Thịnh luôn tin rằng cô thật lòng yêu anh, và sẽ không phản bội anh.

Nay nghe mẹ nói như thế, Thịnh bàng hoàng cả người. Tuy nhiên anh còn đủ tỉnh táo để hiểu được mình phải làm gì.

Đã qua cơn choáng, anh bình tĩnh nói với mẹ :

- Con cảm ơn mẹ, nhưng việc này không thể hỏi trực tiếp cô ấy được đâu. Nhưng mà con đã có cách để giải quyết chuyện này.

Bà Ngọc lo lắng nhìn con:

- Con định làm gì ? Đừng nóng nảy làm điều dại dột nhé Thịnh.

Thịnh gật đầu, anh trấn an mẹ:

- Mẹ đừng lo, con không dại dột làm hỏng đời mình đâu. Nếu như vợ con hư hỏng như thế thật thì con sẽ không tiếc gì đâu. Nhưng có thể có một chuyện gì đó xảy ra, con muốn tìm hiểu kĩ chuyện này.

Bà Ngọc thấy yên lòng, con trai bà đã nói thế thì tự nó sẽ biết phải làm gì. Bà gật đầu:

- Được rồi, chuyện này chỉ hai mẹ con mình biết thôi. Con muốn làm gì tùy ý con, nhưng mẹ thấy nếu như vợ con chỉ vì nhẹ lòng mà sa ngã thì con cũng nên cho nó cơ hội.

Thịnh cảm động nhìn mẹ, anh biết là bà không hề thích Thiên Hương một tí nào thế nhưng vì anh, bà đã chấp nhận cô. Và giờ đây, cũng vì

anh mà bà sẵn sàng tha thứ cho cô.

Thịnh xách cặp đứng lên, anh cố tạo cho mình một bộ mặt bình thản, vì anh biết, nếu như anh buồn thì mẹ anh cũng sẽ đau nỗi đau của anh :

- Con thay quần áo rồi mẹ con mình ăn cơm, con thấy đói rồi.

Bà Ngọc gật đầu:

- Được rồi, để mẹ xuống coi chị bếp dọn cơm, con cứ từ từ xuống sau nhé.

Nhìn theo con trai, bà Ngọc thấy lòng đau thắt. Cầu xin cho con trai bà luôn được hạnh phúc, thật lòng bà chỉ cầu mong như thế mà thôi.

Chiều nay vắng em

Chương 4

Vừa hết giờ làm việc, Vân Dung đã nghe một chị cùng làm trong phòng từ ngoài vội vã đi vào nói :

- May quá, Vân Dung còn đây. Vậy mà chị cứ tưởng em về mất rồi.

Hơi ngạc nhiên Vân Dung nhìn chị Thanh :

- Bây giờ mới bốn giờ ba mươi mà chị, có bao giờ em ra sớm trước giờ đâu.

Chị Thanh gật đầu:

- Tại vừa rồi chị xuống phòng làm việc của em kiểm mà không thấy em nên chị mới ngỡ như thế đó chứ.

- Tại em phải qua kho nộp nhu cầu cho bản tháng tới. Mà chị kiểm em có việc gì không vậy ?

Thanh gật đầu:

- Có chứ, em có người đợi ngoài cổng.

Vân Dung hỏi lại :

- Là người nhà em ạ ?

Thanh lắc đầu, Vân Dung lại hỏi tiếp :

- Hay là mấy đứa bạn của em vẫn thường tới đây ?

Thanh lắc đầu lần nữa:

- Mấy người bạn của em thì chị biết hết rồi, nhưng không phải. Anh chàng này lạ lắm hình như chưa tới đây lần nào.

Vân Dung nhíu mày suy nghĩ:

- Lạ nhỉ, anh chàng nào mà lại tới đây kiểm em nhỉ ?

Thanh kéo tay Vân Dung :

- Thì cứ ra thử xem, cứ đứng đây mà lạ nhỉ thì làm sao mà biết là ai. Mà Dung nè, anh chàng này coi chừng chặc lắm đó.

- Em không thể đoán được đâu, vì em cũng đâu có quen nhiều.

Thanh cười:

- Cần gì quen nhiều, chỉ cần một anh chàng trông bảnh bao là được rồi.

Vân Dung đập mạnh vào tay Thanh:

- Chị toàn kiếm cách phá em không hà. Thôi, ra tới cổng rồi, chị đừng giỡn nữa. Để em ra coi ai kiếm em.

Vân Dung hoàn toàn bất ngờ khi nhận ra người đến gặp cô là Nguyên. Bất giác, cô hỏi một câu ngớ ngẩn.

- Sao anh Nguyên biết em làm ở đây ?

Nguyên cười nhẹ:

- Quen em bấy lâu mà không biết em làm việc ở đây mới là chuyện lạ đó. Vân Dung tan sở rồi phải không ?

Nguyên ngừng lại, đợi cho Vân Dung gật đầu xong, anh lại hỏi tiếp:

- Chiều nay Vân Dung có bận gì không ?

Vân Dung lắc đầu, Nguyên hớn hờ:

- Vậy anh mời Vân Dung đi chơi.

Vân Dung ngần ngừ:

- Anh nói thành linh quá, em không báo cho ba mẹ em biết được.

Nguyên cười thật tươi:

- Em không phải lo chuyện đó, hồi nãy anh đã gặp ba em, và anh đã xin phép cho em rồi.

Nguyên nói như có vẻ áp đặt, Vân Dung thấy tức:

- Sao anh biết là em sẽ đi chơi với anh mà xin phép ba em trước ?

Nguyên bất ngờ trước câu nói có phần gay gắt của Vân Dung, nhưng anh không hề lúng túng. Anh bình thản nói:

- Anh cũng không biết là em có thể đi chơi với anh được hay không nên lúc nãy chỉ nói với bác là nếu như em rảnh thì anh sẽ mời em đi chơi.

Hiểu ra sự hồ đồ của mình, Vân Dung cúi mặt. Cô lí nhí:

- Dung xin lỗi anh Nguyên.

Nguyên kéo tay Vân Dung:

- Dung nói gì vậy, lỗi phải gì ở đây ? Thôi, chúng mình đi mau kéo trễ rồi.

Vân Dung như bị Nguyên lôi đi, cô trì lại:

- Nhưng mà anh định đưa em đi đâu ?

- Đừng hỏi, cứ đi theo anh là được rồi. Mau đi, xe anh đậu bên đường, coi chừng bị phạt.

- Nhưng còn xe của em thì sao ?

Nguyên ngừng lại, anh có vẻ suy nghĩ:

- Em có thể gửi lại ở đây được không ?

Vân Dung ngần ngừ:

- Cũng được, nhưng mà mai làm sao em đi làm ?

- Có gì đâu, anh sẽ đưa em đi. Thôi mà, đừng có suy nghĩ gì nữa.

Mau vào gửi xe đi.

Ngồi vào xe, Vân Dung hỏi lúc Nguyên đang khởi động:

Nguyên trả lời ngay như là anh đã định sẵn một chương trình:

- Bây giờ mình đi ăn trước, rồi nếu em thích, mình sẽ ra ngoại ô dạo mát hoặc đi chơi trên sông bằng du thuyền.

Vân Dung nghiêng đầu:

- Anh dành ưu tiên cho em chọn, phải không ?

- đương nhiên rồi, em là thượng khách của anh mà.

- Vậy thì em thích đi chơi bằng du thuyền, mình đi ngay có được không anh ?

Nguyên lắc đầu:

- Du thuyền thì tám rưỡi tối mới bắt đầu chạy, mình có xuống bây giờ cũng không làm gì. Vì vậy mà anh định sẽ ăn chiều sớm.

Vân Dung gật đầu:

- Vậy cũng được, nhưng mà em không thích vào nhà hàng đâu nha anh Nguyên.

- Vậy em thích đi đâu ?

- Đâu cũng được, một cái quán bình dân nho nhỏ nào đó.

Nguyên nhìn sang Vân Dung:

- Em sống đơn giản thật đấy Vân Dung ạ.

Vân Dung nói như tâm sự:

- Em sợ những nhà hàng lớn lắm, anh Nguyên. Ở những nơi đó, mình cứ phải bó người cứng ngắc trong những bộ quần áo đắt tiền, lại phải giữ những lễ nghi cầu kì, kiểu cách. Trong khi đó, ở những quán ăn bình dân, không ai để ý đến ai, mình có thể tha hồ thoải mái để thưởng thức những món ăn ngon, khi đó khẩu vị sẽ tăng lên.

- Vậy thì mình ra ngoại ô ăn trước nhé, sau đó sẽ trở vào thành phố để đi du thuyền.

Nguyên đề nghị, Vân Dung ngoan ngoãn gật đầu.

Bữa ăn tối trôi qua trong lặng lẽ, nhưng cả Nguyên và Vân Dung đều thấy rất ngon miệng. Buổi chiều miền ngoại ô êm ả quá, Vân Dung ít được đi đâu, cô càng thấy thích thú. Cô nói thật với Nguyên suy nghĩ của mình:

- Ở đây thích ghê anh Nguyên nhỉ, em thấy lòng bình yên quá chừng.

Nguyên âu yếm nhìn Vân Dung:

- Nếu Dung thích, anh sẽ đưa em đi chơi hoài hoài.
- Bộ anh Nguyên không phải đi làm hay sao mà tính chuyện đưa em đi chơi ?

Nguyên cười nhẹ:

- Làm việc thì cũng phải nghỉ ngơi chứ, những buổi chiều anh không phải trực, anh hoàn toàn rảnh rỗi mà. Khi đó thì tha hồ mà đi chơi.

Vân Dung cũng cười:

- Vậy thì em không từ chối đâu, vì có ai mà lại dại dột khước từ những ưu ái người khác dành cho mình đâu nhỉ ?

Nguyên gõ nhẹ vào trán Vân Dung:

- Nói như vậy đó hử, anh đánh đòn bẩy giờ.

Vân Dung cười khúc khích, Nguyên cũng cười theo cô. Cả hai cùng thấy buổi chiều thật vui.

Đang cười Vân Dung bỗng nhiên trở lên tư lự. Chống tay lên cằm, cô nhìn Nguyên không chớp. Thật lạ, không hiểu cô với Nguyên trở lên thân thiết từ bao giờ nhỉ Vân Dung không giải đáp được câu hỏi này cho mình. Cô chỉ biết mỗi khi gặp Nguyên, một niềm vui nhẹ nhàng luôn ngự trị trong cô. Bên anh, cô luôn thấy mình thanh thản, và sau những buổi đi chơi về, trong đêm, Vân Dung luôn nhớ lại những gì anh đã đem đến cho mình.

Vân Dung cố tìm kiếm nơi Nguyên một điều gì đó để có thể phê bình anh, nhưng cô tìm mãi mà vẫn không thấy. Tuy Nguyên không xuất sắc bật lên như những chàng trai khác, Thịnh chẳng hạn. Nhưng Vân Dung nhìn thấy ở anh một sự chân thành, một tấm lòng đáng quý và nhất là sự sẵn sàng anh dành cho cô thật tế nhị.

- Nhìn anh này giờ đủ chưa ?

Tiếng Nguyên cất lên làm Vân Dung như sự tỉnh. Cô giật mình hỏi:

- Anh Nguyên nói gì vậy ?
- Em đang mơ gì đó ?

Vân Dung đỏ mặt, cô sợ Nguyên nhìn thấu những suy nghĩ của cô.

Cô lảng sang chuyện khác:

- Máy giờ rồi anh Nguyên ?
- Bấy giờ rưỡi rồi, chúng mình đi là vừa rồi đó em.

Ngồi tại chiếc bàn kê trên tầng thượng của chiếc du thuyền, Vân Dung thích thú đưa mắt nhìn quanh. Người thật đông, du thuyền thật nhiều. Đèn đuốc sáng rực cả một khoảng trời tạo nên một không khí nhộn nhịp vô cùng. Bầu trời ban đêm không tối tăm như cô nghĩ, mà sáng chói lòa như hồn cô đang rộn vui.

Vân Dung rủ Nguyên:

- Mình ra balcon đứng đi anh Nguyễn.

Nguyễn gật đầu, anh nắm tay Vân Dung bước ra. Bám tay vào thành tàu, Vân Dung thích thú đưa mắt ngắm nhìn cảnh sắc màu rực rỡ trên dòng sông tối đen. Ánh đèn đủ màu trên các bảng hiệu và trên các tòa cao ốc cứ nhấp nháy sáng tắt như một rừng sao dày đặc. Gió đêm mát rượi thổi từ dưới mặt sông lên mang theo làn hơi nước mơn man trên mặt Vân Dung tạo cho cô một cảm giác thật dễ chịu. Mái tóc dài của Vân Dung tung bay theo gió, quăn quýt vờn quanh khuôn mặt của Nguyễn.

Bên cạnh Vân Dung, Nguyễn cũng đứng lặng im. Anh phóng tầm mắt nhìn thật sâu vào dòng sông đen tối trước mặt. Một cảm giác thật dễ chịu, thật êm ả đang tràn ngập trong lòng anh. Nguyễn ước gì thời gian dừng lại, để anh có thể đứng mãi như thế này bên người con gái anh yêu.

Một cái gì đó chạm nhẹ vào mà Nguyễn kéo anh thoát ra những giây phút mơ mộng để trở về với thực tại. Anh đưa

Mắt nhìn sang bên cạnh, Vân Dung đang giơ tay gom gọn mái tóc dài của cô lại.

Nắm nhẹ tay Vân Dung, Nguyễn dịu dàng:

- Cứ để cho tóc bay đi, Vân Dung !

Vân Dung nhìn sang Nguyễn, trong ánh đèn mờ nhạt, hai mắt cô long lanh:

- Em sợ tóc quăn vào anh Nguyễn làm anh khó chịu.

- Không khó chịu đâu, anh thích như vậy.

Quay người lại, Vân Dung tựa lưng vào thành tàu. Cô hít một hơi thật dài như muốn thu trọn luồng gió đêm vào lồng ngực, thích thú nói:

- Đi chơi như thế này thích ghê, anh Nguyễn ha !

Nguyễn gật đầu:

- Nếu Dung thích, mình có thể đi chơi thường mà.

Vân Dung gật đầu:

- Đương nhiên là em thích rồi, chỉ sợ làm mất thì giờ của anh Nguyễn thôi.

Nguyễn tìm hai tay Vân Dung, nắm chặt trong hai bàn tay mạnh mẽ của mình, tha thiết:

- Dung đừng sợ mất thì giờ của anh, anh tình nguyện giao cho Dung hết tất cả những gì anh có.

Vân Dung bối rối, cô lung túng không biết nói sao. Nguyễn nhìn thẳng vào mắt Vân Dung, lặp lại:

- Sao Dung, anh muốn nghe ý kiến của em.

Vân Dung cúi mặt, cô không dám đối diện với ánh mắt sáng như sao

của Nguyên đang nhìn như muốn soi thấu tâm hồn cô. Vân Dung ngập ngừng:

Em...em...không biết.

Nguyên cúi xuống, anh cụng đầu vào trán Vân Dung, thì thầm:

- Em không biết thì để anh nói cho em biết ha, em sẵn sàng nhận tất cả những gì anh trao, phải không ?

Vân Dung càng bối rối, cô cụp hai mắt xuống để trốn tia nhìn nồng ấm của Nguyên. Nâng mặt Vân Dung lên, Nguyên dịu dàng:

- Nhìn anh này, Vân Dung !

Hai hàng mi cong khẽ rung động, rồi đôi mắt đen long lanh nhìn thẳng vào hai mắt Nguyên. Không thể kiềm chế được lòng mình nữa, Nguyên cúi xuống:

- Anh yêu em, Dung ơi !

Nụ hôn bất ngờ rơi xuống hai cánh môi hồng đang run rẩy, Vân Dung không phản đối được hay là chính cô cũng không muốn phản đối.

Hai tay Vân Dung vụng về nắm chặt lấy áo Nguyên, để cô thả mình trong cảm xúc tuyệt vời.

Thật lâu, Nguyên mới buông Vân Dung ra, anh ngừng đầu lên nhưng hai mắt sáng rực vẫn không rời khuôn mặt cô. Và rồi anh lại cúi xuống, áp mặt mình vào khuôn mặt đang hồng lên hạnh phúc, thì thầm:

- Yêu em quá, Dung ơi !

Vân Dung đứng nép trong vòng tay ấm của Nguyên, cô e thẹn khép mi. Nguyên lại nói:

- Em nói đi, em nói em yêu anh đi Dung.

Úp mặt vào ngực Nguyên, Vân Dung nói thật nhỏ :

- Anh biết rồi còn bắt em nói ?

Nâng mặt Vân Dung lên, bắt cô phải nhìn thẳng vào mắt mình.

Nguyên cười, hai môi anh run lên vì hạnh phúc:

- Dù anh cảm nhận được điều đó, nhưng anh vẫn muốn được nghe chính em nói lời yêu đó với anh. Em biết không?

Vân Dung long lanh hai mắt, lời Nguyên tha thiết quá đủ cho cô thấy tình yêu của anh dành cho cô nồng nàn biết bao. Bất giác, Vân Dung cũng không dằn nén được tình yêu trong lòng mình nữa, cô thì thầm thật nhỏ:

- Anh Nguyên, em yêu anh.

Nhìn sưng Vân Dung trong một thoáng, rồi Nguyên vùng ôm chặt cô trong vòng tay mạnh mẽ của mình để lắng nghe hạnh phúc tràn ngập tâm hồn.

Thật lâu, Nguyên mới buông Vân Dung ra, anh âu yếm:

- Cảm ơn em , Vân Dung !

Vân Dung dịu dàng:

- Đừng cảm ơn em, anh Nguyên. Vì chính anh đã đem tình yêu đến cho em mà - Nhìn Nguyên chăm chú, Vân Dung hỏi – Anh yêu em từ bao giờ hở anh ?

Nguyên trầm ngâm:

- Hình như ngay từ lần gặp đầu tiên, anh đã thấy yêu em rồi. Nhưng khi đó, em còn là đối tượng của Thịnh, nên anh đã cố không nghĩ đến em. Nhưng đến khi Thịnh nhờ anh đến dự sinh của nhật em họ hấn ta thì anh biết rõ lòng mình rồi. Tuy nói với Thịnh là chỉ đi dùm hấn, nhưng thật lòng anh biết, trong đó có cả sự tự nguyện của anh. Ngừng lại một chút, Nguyên nói tiếp:

- Anh chỉ không biết là em có yêu anh hay không, vì vậy mà bao nhiêu lần anh định nói mà cứ ngập ngừng. Cho đến lần gặp em trong tiệm café, anh biết là anh có thể có được em trong đời, chỉ cần anh kiên nhẫn mà thôi.

Vân Dung nhìn mặt sông lấp loáng ánh đèn, cô bang khuâng:

- Em đã ngủ quên một thời gian rất dài trong ảo tưởng, vì với tuổi thơ của em, anh Thịnh chính là thần tượng. Vì thế, em ngưỡng mộ anh ấy mà cứ ngỡ đó là tình yêu. Mãi đến khi anh ấy từ chối, em rơi vào sự hụt hẫng mà cứ tưởng là mình tuyệt vọng rồi. Nhưng sau đó, em lại thấy làm lạ cho mình khi mà em không thấy mình buồn nữa.

Những ngày bị bệnh, em đã nhận ra được lòng mình, nhưng vẫn cố tình dối gạt mình. Chỉ đến khi bất ngờ gặp anh trong tiệm café, niềm vui lạ lung ập đến, khi đó em mới biết tình yêu mình là đâu.

Vân Dung nói dứt rồi mà Nguyên vẫn đứng lặng thinh, chỉ có vòng tay anh siết chặt cô hơn như để ôm chặt tình yêu và hạnh phúc của mình.

Vuốt nhẹ mái tóc Vân Dung đang rối tung trong gió, Nguyên say đắm nhìn cô:

- Làm vợ anh nhé, Vân Dung !

Vân Dung không đáp, cô khe khẽ gật đầu. Nguyên sôi nổi nói tiếp:

- Anh sẽ nói ba mẹ anh sang nhà em thật sớm.

Vân Dung ngạc nhiên:

- Tại sao vậy hở anh ?

Nguyên cúi xuống, anh cụng trán Vân Dung:

- Thì để xin cưới em chứ tại sao gì nữa, cô bé khờ.

- Sao...sao ...vội thế hở anh ?

- Chứ gì nữa, ông bà ta dạy “cưới vợ phải cưới liền tay” mà , vậy thì chậm trễ sao được ? Với lại anh thì “nôn” có vợ, còn mẹ anh thì

“nôn” có cháu nội lắm rồi. Bảo đảm anh mà về báo lại tin này, mẹ anh còn nhanh hơn anh nữa đó.

Vân Dung mắc cỡ, cô quay mặt sang hướng khác, Nguyên đứng ngắm cô, miệng cười thích thú.

Vân Dung chỉ tay thật xa vào bóng tối, cô hỏi Nguyên:

- Kia là đâu vậy anh Nguyên?

Biết Vân Dung mắc cỡ nên lảng chuyện, Nguyên mỉm cười. Nhưng anh không trêu cô nữa, sợ cô mắc cỡ quá sẽ giận hờn. Mà Nguyên thì rất sợ nước mắt. Anh trả lời:

- Bên đó là Thủ Thiêm đó em, bộ em chưa sang đó bao giờ hờ ?

Vân Dung lắc đầu:

- Em cũng ít đi chơi, mà bên đó thì em lại chẳng có người quen, nên cũng không có dịp sang đó bao giờ. Nhưng còn chiếc du thuyền này thì sẽ đưa mình tới đâu hờ anh?

- Mình sẽ đến Cần giờ, như bây giờ nè, mình đang ở Cần giờ đó.

- Ai nghĩ ra việc này cũng hay quá ha anh ? Mình có chỗ đi chơi, lại được hưởng không khí trong lành.

- Thì kinh doanh mà, họ phải nghĩ ra những việc làm mang lại lợi nhuận chứ em.

Vân Dung đứng tựa vào Nguyên, cô không nói gì thêm mà lặng im để cảm nhận hạnh phúc của mình.

Nguyên vòng tay ôm Vân Dung, anh cũng lặng thinh. Vì hạnh phúc đang tràn ngập tim anh, còn điều gì anh phải ước ao hơn nữa đâu.

Bà Ngọc nhìn ra ngoài cổng, cánh cổng đang được mở rộng ra để cho một chiếc xe màu trắng đang chạy vào. Giờ này ai đến nhà bà thế nhỉ ?

Câu hỏi của bà Ngọc được trả lời ngay khi Nguyên từ trong xe bước ra, rồi anh lại vòng qua bên kia mở cửa. Bà Ngọc ngỡ mình trông lầm khi thấy Vân Dung. Nhưng khi hai người đến gần bậc thềm, bà Ngọc biết là mình không trông lầm, và bà càng ngạc nhiên khi thấy hai bàn tay nắm chặt vào nhau.

Vào đến nhà, Vân Dung tươi cười:

- Bác ạ !

Nguyên cũng cúi chào:

- Thưa bác !

Bà Ngọc cười nhẹ:

- Hai cháu gặp nhau ở đâu mà cùng đến thăm bác thế này ?

Nguyên cười:

- Cháu đến đón cô ấy đi đấy ạ. Hôm nay tụi cháu đến để coi căn nhà kế bên nhà bác đây.

Bà Ngọc mời:

- Hai cháu ngồi chơi, tại sao lại xem căn nhà bên đây ?

Bà Ngọc lại hỏi, Vân Dung trả lời:

- Bác không biết là nhà bên đây bán hay sao ? Chúng cháu định mua để ở đấy ạ.

Bà Ngọc ngạc nhiên hết cỡ, bà nhìn hai người trân trối mà miệng thì ấp úng:

- Hai cháu...hai cháu...nói mua nhà để làm gì ?

Hiểu sự ngạc nhiên của bà Ngọc, Nguyên giải thích:

- Cháu quên nói cho bác biết, cháu và Vân Dung đã quyết định là tháng sau chúng cháu sẽ làm đám cưới. Vì vậy mà chúng cháu đi xem nhà, định mua để vừa ở, vừa làm phòng mạch ạ.

Cái tin Nguyên vừa nói thật quá bất ngờ đối với bà Ngọc. Tuy bà vẫn biết là Thịnh không cưới Vân Dung thì đến một lúc nào đó, cô cũng phải lập gia đình với một người khác. Thế mà khi nghe Nguyên nói thế, bà cũng bàng hoàng như vừa nghe được một tin gì thật lạ lùng. Trong thoáng chốc, tâm trí bà Ngọc trở lên bất ổn. Bà vừa thấy mừng cho Vân Dung, và nỗi áy náy của mình vơi bớt, vừa thấy một nỗi hối tiếc đang mơ hồ ập đến.

Từ khi Thịnh không chịu cưới Vân Dung mà khăng khăng cưới cho được Thiên Hương, bà Ngọc đã giấu trong lòng mình một nỗi ân hận. Bà thương Vân Dung như con gái của mình, và bao nhiêu năm nay, bà vẫn mong đợi một ngày cô về làm con của mình.

Vậy mà cuối cùng, Thịnh đã làm tan đi ước mơ của bà. Chẳng những không có được Vân Dung làm con dâu, mà bà lại càng thất vọng với Thiên Hương, người con dâu bà không hề mong đợi. Trong thâm tâm, bà Ngọc vẫn nung nấu một mong đợi âm thầm mà không dám tỏ lộ cùng ai. Bà tin rằng một ngày nào đó Thịnh và Thiên Hương sẽ chia tay nhau. Khi đó sẽ không còn lí do gì để ngăn cản bà cưới Vân Dung cho Thịnh nữa.

Nhưng nay, cô đã tìm cho mình một bến bờ hạnh phúc, bà phải mừng cho cô mới phải, vậy mà bà lại mang một nỗi hối tiếc âm thầm.

- Bác ời, bác không khỏe ạ ?

Thấy bà Ngọc thần thờ, Vân Dung dịu dàng hỏi. Bà Ngọc vội lắc đầu:

- Không đâu, bác không sao cả. Chỉ tại đêm qua bác mất ngủ nên giờ hơi thấy khó chịu chút thôi.

Nguyên đưa mắt nhìn quanh, căn nhà vắng vẻ quá khiến anh nhìn thấy bà Ngọc như chìm trong nỗi cô đơn. Anh hỏi:

- Nhà có mỗi mình bác ạ?

Bà Ngọc lắc đầu:

- Có chị bếp đang làm cơm và vợ thằng Thịnh đang ngủ trên phòng đấy cháu.

Mặt bà Ngọc buồn quá, Vân Dung cảm nhận được điều đó. Và cô nắm tay bà bóp nhẹ với một sự cảm thông sâu sắc.

Trong khi đó Nguyễn dường như không để ý đến, anh vô tư cười nói:

- Chà, bác cưng con dâu ghê nhỉ ? Giờ này mà còn để cho Thiên Hương ngủ thì nhất bác rồi đấy.

Vân Dung kín đáo khều nhẹ tay Nguyễn. Nhưng bà Ngọc cũng nhận thấy được hành động của cô. Bà cười buồn :

- Bác không muốn cũng không được, mỗi người đều có tự do của riêng mình mà .Nhưng không sao, bác quen rồi – Rồi bà lãng sang chuyện khác – Sao rồi, hai cháu đã định ngày cưới chưa ?

Vân Dung gật đầu. Nguyễn thì hớn hờ khoe :

- Tháng sau thì chúng cháu làm đám cưới, khi nào có thiệp thì cháu sẽ đem tới mời bác và vợ chồng Thịnh.

- Thế các cháu định mua nhà ở gần đây à ?

Vân Dung gật đầu:

- Dạ, căn nhà bên cạnh nhà bác là của gia đình một người bạn của anh Nguyễn. Họ sắp xuất cảnh nên bán với giá cũng rẻ. Ba mẹ anh Nguyễn nói mua nhà đó để anh Nguyễn mở phòng mạch và cháu có thể bán thuốc luôn.Vì vậy mà hôm nay chúng cháu đến xem đó chứ.

- Vậy các cháu có định mua không ?

Nguyễn gật đầu:

- Cháu cũng thích căn nhà này lắm, nhưng cháu chỉ ngại không biết mở phòng mạch thì có khách không vì ở đây cũng không đông người lắm.

Ngẫm nghĩ một chút, bà Ngọc nói:

- Chắc không đến nỗi nào đâu vì con đường này cũng khá dài mà lại không có một phòng mạch nào, cả tiệm thuốc tây cũng vậy.

Nguyễn quay sang Vân Dung:

- Vậy mình quyết định mua hả em ?

Vân Dung gật đầu:

- Con đường này yên tĩnh, em cũng thích lắm. Còn chuyện phòng mạch có đông hay không cũng không thành vấn đề, vì em nghĩ chúng mình chỉ cần làm việc như hiện giờ thì cũng không đến nỗi đói rồi.

- Biết là vậy, nhưng mình cũng phải lo cho tương lai chứ em. Mai này có con rồi thì mình cũng phải có tiền lo cho chúng chứ.

Vân Dung đỏ mặt:

- Tới chừng đó thì tính đi, anh lo gì mà xa quá vậy ?

Bà Ngọc bật cười:

- Đạo này Nguyên có vẻ lo lắng quá nhỉ, trước đây có bao giờ cháu quan tâm đến chuyện tiền bạc đâu nào.

Nguyên cũng cười:

- Phải lo chứ bác, hồi trước cháu còn độc thân thì khác, có gì thì cũng có ba mẹ cháu lo rồi. Nhưng bây giờ cháu sắp cưới vợ, khi đó cháu làm chủ một gia đình mà lại để cho vợ con cháu thiếu thốn thì làm sao mà xứng là một thằng đàn ông ?

Bà Ngọc gật đầu:

- Cháu biết nghĩ như thế là tốt. Chỉ sợ mình lười biếng thôi chứ chịu khó làm ăn thì chẳng bao giờ sợ đói nghèo hết. Vân Dung này, cháu may mắn khi có một người chồng biết lo như thế đó.

Nguyên quay sang Vân Dung cười cười:

- Đó, em thấy chưa ? Bác Ngọc cũng khen anh đó nhé.

Bà Ngọc cũng cười:

- Nhưng mà cháu cũng không được coi thường Vân Dung của bác đó nha. Cháu ấy là một cô gái tốt, cháu cưới được Vân Dung cũng là một phần phước của cháu đó. Bác hựt cô dâu này cũng tiếc lắm đó chứ.

Nguyên trầm giọng:

- Chuyện tình cảm khó nói lắm bác ạ. Thịnh nó đã không yêu Vân Dung, nếu bắt buộc phải sống với nhau thì rồi cũng chẳng hạnh phúc đâu. Cũng như cháu đây, lúc trước có bao giờ cháu nghĩ là mình lại có được cô gái đáng yêu này làm vợ đâu – Nguyên cười nhỏ - cũng may là thằng Thịnh nó không yêu Vân Dung mới tới phần cháu đó chứ.

Bà Ngọc gật đầu:

- Bởi vậy mới nói, duyên phận là do trời định sẵn rồi, bác có tiếc thì cũng không có cách gì níu kéo lại được. Thôi thì bác không có phước phần có được Vân Dung là dâu thì nhận cháu ấy là con gái vậy. Dung à, cháu có sẵn sàng nhận bà già tội nghiệp này làm mẹ không ?

Vân Dung cảm động nắm tay bà Ngọc:

- Con cầu được làm con bác còn không được nữa là. Bây giờ được bác nhận, tại sao con lại không nhận được chứ ?

Mắt bà Ngọc chột ướn:

- Vậy thì con mau gọi mẹ đi.

Vân Dung ôm bà Ngọc, cô gọi khẽ:

- Mẹ ơi!

Tháo chiếc vòng ngọc đang đeo trên tay, bà Ngọc tìm bàn tay Vân

Dung:

- Mẹ cho con chiếc vòng ngọc của gia đình nè Dung.

Vân Dung không lạ gì chiếc vòng của bà Ngọc vì cô thấy bà đã đeo từ lâu rồi. Và cô cũng biết là chiếc vòng đó có giá trị rất cao. Cô bối rối:

- Mẹ à, chiếc vòng này quý quá, con không dám nhận đâu.

Bà Ngọc lắc đầu:

- Quà quý tới đâu cũng không thể nào bằng mẹ con mình. Mẹ cũng không ngại nói cho con biết, vòng này có một cặp, mẹ đã cho Phương Thảo một chiếc khi nó lấy chồng, còn một chiếc mẹ định để dành cho con khi nào đám cưới con với thằng Thịnh. Nay thì mẹ đem cho con, cũng thể thôi mà.

- Nhưng mà sao mẹ không cho vợ anh Thịnh, chị ấy mới đúng là người nhận nó chứ.

- Không đâu, đưa con dâu này mẹ không chờ đợi. Vì vậy mà mẹ không thể cho nó được. Thôi nào, con nhận đi, nếu như con áy náy thì sau này, con luôn quan tâm tới mẹ là được rồi.

Vân Dung vẫn còn ngần ngại, Nguyên chen vào:

- Bác đã cho, em nhận đi cho bác vui. Mai này chúng mình về nhà bên này ở, em có hiếu với bác là được rồi.

- Nguyên nó nói phải đó, con đừng từ chối nữa

Vân Dung đành để cho bà Ngọc đeo chiếc vòng cho mình. Cô cảm động không nói lên lời. Cô hiểu bà Ngọc chẳng những thương yêu cô, bà đã buồn vì Thịnh không cưới cô, lại thêm nỗi thất vọng vì Thiên Hương, điều đó lại càng làm cho bà thương yêu cô hơn. Vậy thì cô biết mình phải làm gì để đối xử với bà rồi.

Ngay lúc đó, Thịnh về đến. Trông thấy Vân Dung và Nguyên ngồi bên bà Ngọc, anh cười vui:

- Sao hai người hôm nay lại rảnh rỗi tới thăm tôi vậy ?

Nguyên cười:

- Bọn này tới thăm bác chứ đâu có ở không mà tới thăm cậu.

Ngồi xuống ghế, Thịnh hết đưa mắt nhìn Nguyên lại quay sang nhìn Vân Dung với vẻ dò xét:

- “Bọn này”, cậu với Vân Dung thân nhau hồi nào vậy ?

Nguyên cười:

- Chỉ thân thôi sao ? Nếu cậu chỉ biết tới đó thì cậu lạc hậu quá rồi. Bọn này sắp đám cưới rồi đó.

Thịnh kêu lên:

Thật sao ? Cậu không nói chơi đó chứ ?

Nguyên có vẻ không bằng lòng:

- Sao lại nói chơi, tôi nói nghiêm chỉnh đấy. Chẳng những thế, chúng

tôi còn sắp ở gần cậu nữa đấy.

- Ở đâu mà nói gần?

- Sát ngay bên cạnh đây, vậy có gần không?

Thịnh gật gù:

- Công nhận cậu cũng hay thật, cưới được Vân Dung là cậu hay lắm đấy.

Nhận thấy Thịnh có vẻ mỉa mai Nguyên, Vân Dung vội chen vào:

- Anh Thịnh nè, khi nào đám cưới tụi em, anh nhớ đưa chị tới dự nhé.

- Tất nhiên rồi, em gái cho uống rượu, lẽ nào anh lại không đi.

Nguyên cười:

- Nhớ là phải có mặt Thiên Hương nữa đấy, tôi rất thích có nhân vật nổi tiếng tham gia đám cưới của mình, vì như vậy tôi cũng được nổi tiếng theo nữa đó.

Thịnh đập mạnh vào vai bạn:

- Cậu chỉ giỏi tài móc họng người khác, tôi không nói chuyện với cậu nữa. Tôi lên thay quần áo đây.

Nguyên cũng đứng lên:

- Tôi cũng phải về bây giờ đây.

Bà Ngọc kêu lên:

- Sao hai đứa lại về, ở ăn cơm với bác đã.

Nguyên từ chối:

- Ba mẹ Vân Dung gọi cháu sang nhà muốn hỏi gì đó, cháu không thể ở chơi được đâu ạ.

Vân Dung cũng nhỏ nhẹ:

- Lúc này chúng con bận lắm, mai mới xong đám cưới rồi, con sẽ sang chơi với mẹ thường hơn.

Bà Ngọc lưu luyến buông tay Vân Dung:

- Con nói thì phải giữ lời đó nha.

Nguyên cười:

- Chỉ sợ lúc đó bọn cháu có mặt thường xuyên đến nỗi bác phát chán đấy chứ.

Nguyên và Vân Dung về rồi, Thịnh cũng lại lên phòng. Trong căn phòng khách rộng thênh thang chỉ còn lại một mình bà Ngọc với nỗi tiếc nuối, với sự cô đơn của bà.

Gật đầu chào cô lễ tân của khách sạn, Thịnh nói:

- Tôi muốn gặp ông Robert mới tới khách sạn lúc trưa. Phiên cô thông báo giúp.

Cô lễ tân vui vẻ gật đầu :

- Mời ông lại ghế ngồi đợi, tôi sẽ thông báo ngay.

Thịnh bước lại bộ salon kê gần đó, anh ngồi xuống và lơ đãng đưa mắt ngắm nhìn chung quanh. Khách sạn này đúng là một khách sạn theo tiêu chuẩn quốc tế, tất cả mọi thứ đều sang trọng và đắt tiền, mang một vẻ hào nhoáng và xa hoa.

Thịnh không phải đợi lâu, chỉ vài phút sau, cô lễ tân xinh đẹp và hoạt bát của khách sạn đã bước đến bên anh và thông báo:

- Ông Robert nói là sẽ xuống ngay, phiền ông đợi thêm một chút nữa.

Thịnh gật đầu, anh không có gì phải vội vã. Đây chỉ là một người được tổng công ty phái qua, ông này có nhiệm vụ kiểm tra định kì như những lần khác, vì vậy mà Thịnh không có gì phải lo lắng.

Nhưng anh có bồn phận phải đón tiếp và tạo điều kiện cho ông ta làm việc tốt.

Ngay lúc đó, một chiếc thang máy mở ra. Thịnh vội nhìn về phía đó xem có phải là ông Robert đã xuống tới hay không, nhưng người anh cần gặp thì chưa thấy, mà hai người đang từ trong thang máy bước ra đã làm cho anh choáng váng tưởng đâu mình hoa mắt trông lầm. Từ trong thang máy, Thiên Hương đang cùng một người đàn ông trông thật quen bước ra. Hai người cứ như một cặp tình nhân quấn quýt nhau vậy. Người đàn ông thì ôm ngang người Thiên Hương, còn cô thì ngả hẳn người vào ông ta, ẻo lả bước đi như người mệt mỏi lắm vậy.

Thịnh đứng bật dậy, anh bước nhanh về phía Thiên Hương và người đàn ông, nhưng ngay lúc đó, chắc là tưởng anh bỏ đi về, cô lễ tân vội chạy ra, chắn ngang trước mặt anh:

- Thưa ông, ông Robert đã xuống tới rồi ạ.

Vừa nói cô ta vừa chỉ tay vào phía trong. Quả nhiên, người mà Thịnh muốn gặp đang rời khỏi thang máy và đưa mắt nhìn quanh như muốn tìm anh.

- Được rồi !

Thịnh gật đầu với cô gái, nhưng anh vẫn đưa mắt nhìn theo Thiên Hương. Nhưng chậm mất rồi, cô ta đã cùng người đàn ông kia lên xe và chạy khuất trong dòng xe cộ đông nghịt.

Thịnh đành phải quay vào, anh cùng với người khách bàn công việc với một tâm trí lơ mơ như người trong mơ. Những lời mẹ anh nói hôm nào nay lại hiện về trong tâm trí anh.

Khi Thịnh xong mọi việc thì đã quá giờ cơm trưa. Tuy rất muốn về, nhưng vì lịch sự, anh lại phải mời ông Robert ăn trưa. Bữa ăn trôi qua trong trạng thái bồn chồn của Thịnh, nhưng rồi cuối cùng thì anh cũng được giải thoát.

Vội vã ra về sau khi chia tay với người khách, Thịnh lái xe như bay

trên đường. Cũng may là buổi trưa, đường khá vắng xe nên Thịnh cũng về được đến nhà một cách an toàn.

Cho xe vào sân, Thịnh hỏi ngay chị bếp:

- Vợ tôi về chưa ?

Chị bếp gật đầu:

- Dạ, mợ Hai mới về đó cậu.

Phóng hai bậc thang một, Thịnh lao người trên những bậc thang để về phòng thật nhanh. Đầu óc anh làm việc thật nhanh, không biết Thiên Hương đi đâu mà giờ này mới về ? Chắc hẳn là cô ta đã cùng gã đàn ông kia đi đến một nơi nào khác nữa trước khi về nhà.

Vào đến phòng, đập ngay vào mắt Thịnh là chiếc áo Thiên Hương mặc khi nãy đang vắt bừa trên giường. Như vậy Thịnh càng khẳng định là mình không nhìn lầm.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm cho Thịnh biết điều chị bếp nói là đúng, vì anh biết thói quen của Thiên Hương là bao giờ cô cũng tắm khi từ bên ngoài trở về.

Ngồi xuống chiếc ghế bành, Thịnh ngả đầu vào lưng ghế đợi chờ.

Thật lâu, cánh cửa phòng tắm mới được mở ra. Thiên Hương vừa bước ra vừa lau mái tóc còn ướt nước. Trông thấy Thịnh, cô hỏi:

- Sao hôm nay anh về muộn vậy ?

Không trả lời vào câu hỏi của Thiên Hương, Thịnh hỏi lại:

- Em mới đi đâu về ?

Thiên Hương ra vẻ ngạc nhiên:

- Hồi sáng em có nói với anh rồi mà, em đi tập diễn để chuẩn bị trình diễn thời trang mà.

- Thế em tập ở đâu ?

- Đương nhiên là ở nhà hát rồi. Nhưng mà sao anh lại hỏi em như thế ?

Thịnh nhìn thẳng vào mặt vợ, anh đánh giọng:

- Anh hỏi thì em cứ trả lời đi, đừng có hỏi lại như vậy.

Thiên Hương nhìn Thịnh, cô có cảm giác như Thịnh đang tìm hiểu ở cô một điều gì. Nhưng có nhìn Thịnh thật kĩ thì nét mặt kín như bưng của anh không để lộ cho cô thấy một điều gì cả.

Đúng là có tội thì rục rịch, Thiên Hương chột hoang mang khi nghĩ là Thịnh đã biết về việc mình làm. Nhưng cô lại tự trấn an mình, Thịnh chỉ mới nghe phong phanh thế thôi, chứ anh chưa thể biết rõ ràng được. Bởi nếu biết rõ mọi chuyện, chắc chắn là anh sẽ làm dữ với cô chứ không bao giờ hỏi chặn đầu như thế.

Thiên Hương suy nghĩ, chắc hẳn lại có một đứa nào ganh ghét với cô tìm cách hãm hại cô đây mà. Như thế thì thật là không đáng sợ, vì

những lời nói không chứng cứ, làm sao Thịnh có thể bắt lỗi cô được. Mà cô và lão Hoàng Sơn thì cẩn thận vô cùng, không bao giờ tới những khách sạn rẻ tiền hoặc những nơi đông người đến, thế thì làm sao có ai biết được.

Nghĩ thế, Thiên Hương nói cứng:

- Có trả lời hay không là quyền của em. Tuy em là vợ của anh thật, nhưng em cũng có tự do của em chứ. Đâu phải bắt cứ việc gì em cũng phải trình với anh hay sao?

- Thịnh nghiêng rặng nhìn Thiên Hương:

- Em giỏi lắm, em có tự do của em phải không ? Tự do để cho em là một phụ nữ có chồng rồi vẫn cứ cặp tay một thằng đàn ông không phải là chồng mình vào khách sạn phải không ?

Vẫn ngỡ là chồng đoán mò, Thiên Hương vẫn giả mồm:

- Anh đừng có mà chuyện không nói có đấy nhé. Tại sao anh dám gán cho em điều ghê tởm đó ?

Thịnh cười gằn:

- Em cũng biết đó là điều ghê tởm hay sao ? Nếu vậy thì sao em còn làm ?

Thiên Hương hét lên:

- Em đã nói là em không làm, đừng có vu khống cho em. Anh không bắt được quả tang em làm điều như nhuốc đó mà chỉ nghe người ta nói bậy mà đã về buộc tội em là sao ?

Không nhịn được nữa, Thịnh đứng phắt dậy. Anh gằn từng tiếng vào mặt Thiên Hương:

- Tôi không nghe ai nói cả, mà chính mắt tôi đã trông thấy, có được không ?

Thái độ dữ dằn của Thịnh làm Thiên Hương thót ruột, cô nhìn anh trần trối như để đo lường có bao nhiêu phần trăm trong câu nói của anh là sự thật. Nhưng Thiên Hương không thể đoán ra được, cô chỉ nhìn thấy nơi Thịnh sự giận dữ lên đến tột độ mà chưa bao giờ cô được chứng kiến.

Thiên Hương không dám đối đầu với Thịnh nữa khi mà cô thật sự hoang mang, không biết là Thịnh đã nắm được những gì. Cô hạ giọng:

- Anh đừng có nói như vậy, anh trông thấy em làm sai bao giờ ?

Thịnh vẫn không dịu giọng một chút nào:

- Cô còn chối tới bao giờ nữa đây ? Nếu như tôi không tận mắt trông thấy thì tôi không tin được cô lại làm những chuyện xấu xa như vậy. Thiên Hương à, tôi cũng đâu có tệ bạc với cô đâu, trước sau tôi vẫn đối xử với cô rất thật lòng mà. Nhưng cô đã làm cho tôi thực sự thất

vọng.

Thiên Hương bật lên khóc, bao giờ Thịnh cũng phải dỗ ngọt khi cô khóc cơ mà:

- Anh Thịnh à, nếu em có lỗi gì thì anh cứ nói thẳng ra sao lại cứ buộc tội cho em như vậy ?

Thiên Hương cứ tưởng đâu Thịnh sẽ vội vàng dỗ cô như mọi lần.

Nhưng lần này thì cô đã lầm, Thịnh không những không xuống nước mà anh lại càng tỏ ra khó chịu:

- Cô thôi ngay cái trò khóc lóc đó đi tôi không dễ bị cô xỏ mũi nữa đâu, cô nói cô không có lỗi chứ gì ?- Nhìn thấy Thiên Hương vừa lau nước mắt vừa sụt sùi, Thịnh cười gằn - Vậy chứ lúc chín giờ sáng nay ai đã cùng với đạo diễn Hoàng Sơn ôm ấp nhau từ trong khách sạn Hồng Hoa đi ra thế nhỉ ? Cô còn chối nữa hay thôi ?

Thiên Hương sững sờ nhìn Thịnh, cô không thể ngờ anh lại nói rõ ra cả tên người đàn ông, và ngay cả nơi chốn ngày giờ, anh cũng biết rất rõ. Vậy thì không thể chối cãi với anh được nữa rồi.

Cái đầu ma mẫn của Thiên Hương suy nghĩ thật nhanh. Chuyện đã đến nước này thì cô không còn dấu diếm Thịnh được nữa này. Chỉ bằng cô đành phải thú nhận và van xin anh, chắc là anh sẽ tha thứ cho cô thôi. vì cô biết rõ Thịnh rất yêu cô cơ mà.

Nhưng rồi Thiên Hương lại nghĩ, biết đâu với việc làm quá đáng của cô, Thịnh lại không chấp nhận tha thứ thì sao ? Vậy thì chấp nhận là anh đúng, nhưng chỉ có thể thôi. Vậy thì cô cũng đâu có lỗi làm gì lớn lắm đâu.

Nghĩ thế, Thiên Hương lau sạch nước mắt, cô lấy giọng tự nhiên nói với Thịnh:

- Em không định giấu diếm anh đâu, nhưng mà em nghĩ là chuyện không có gì nên không muốn anh phải hiểu lầm. Đúng là sang nay em và đạo diễn Hoàng Sơn có từ trong khách sạn Hoa hồng đi ra, nhưng là do em và ông ta tới gặp một nhà tài trợ cho cuốn film mà em sắp đóng. Khi ra về thì vì em có uống mấy ly rượu nên đi không vững, ông Sơn mới dìu em. Chuyện chỉ có thể thôi chứ không như anh nghĩ đâu.

Thịnh chán nản lắc đầu:

- Cô đừng tìm cách che dấu tội lỗi của mình nữa. Hình ảnh tôi trông thấy không như cô nói đâu, tôi thật sự không nghĩ là cô lại tội tệ như thế đó.

- Anh Thịnh, anh tin em đi. Em không làm gì có lỗi với anh đâu. Chỉ tại em muốn tham gia bộ phim này mà em phải chiều ý lão ta vào đó gặp người ta. Nhưng mà chỉ có thể thôi anh à, anh hãy tha thứ cho

em đi, anh Thịnh.

Ngồi phịch xuống ghế, Thịnh thờ ra:

- Tôi đã tha thứ cho cô rồi, nhưng tôi thật không ngờ cô lại chứng nào tật nấy.

Thiên Hương sững sốt nhìn Thịnh:

- Em đã làm gì lỗi lầm mà anh nói là tha thứ cho em rồi ?

Thịnh nhìn Thiên Hương chăm chú:

- Cô không biết thật hay là cô giả vờ đây ? Thôi được, để tôi nói cho cô nghe. Tôi chẳng phải là một thằng đàn ông mù quáng hay là ngu dốt mà không biết là khi về làm vợ tôi, cô không còn nguyên vẹn.

Nhưng tôi không nói ra vì tôi nghĩ rằng ai cũng có một quá khứ. Và trong quá khứ đó, cô đã lỡ làm chứ không chủ ý lừa gạt tôi, cô thật lòng với tôi và giữ đúng vai trò làm vợ là được rồi. Nhưng có lẽ cô nên nghĩ tôi là thằng đàn ông ngu dốt nên cô mới dễ dàng qua mặt, vì thế mà càng lúc cô càng tỏ ra quá đáng. Tôi nghĩ đã là vợ chồng nên tôi nhường nhịn cô cho gia đình êm ấm. Một phần, tôi cũng không ngại thú nhận với cô là tôi yêu cô, nên tôi sẵn sàng không chấp nhất. Không ngờ cô coi thường tôi quá đáng, để bây giờ thì tôi không thể im lặng mà chấp nhận nữa. Thiên à, chúng ta chia tay đi. Thiên Hương sững sờ theo từng câu nói của Thịnh. Cô vẫn nghĩ là Thịnh biết tí vết của cô, nhưng anh yêu cô đến nỗi không lên tiếng thì cô có thể yên tâm rồi. Nhưng không ngờ, cô lại mắc phải một lỗi lầm nữa. Không được, cô phải giữ Thịnh lại cho mình, không phải vì cô yêu anh hay vì không thể sống thiếu anh. Mà chỉ vì ước mơ của cô chưa đạt được.

Tiến tới trước mặt Thịnh, Thiên Hương khụy người xuống. Ôm lấy chân anh, cô nức nở:

- Thịnh ơi, em không chia tay anh đâu. Em yêu anh mà.

Thịnh ngửa đầu đầu ra lưng ghế, hai mắt anh nhắm lại:

- Yêu tôi ? Cô nói yêu tôi mà cô lại làm như thế à ?

- Yêu tôi ? Cô nói yêu tôi mà cô lại làm như thế à ?

- Chỉ tại em đại dốt bị người ta lừa thôi. Anh Thịnh, anh tha thứ cho em lần này nữa thôi, em sẽ không dám làm điều gì lỗi lầm với anh nữa đâu.

- Làm sao tôi có thể tin được cô khi mà cô cứ phạm phải hết sai lầm này đến sai lầm khác. Ngay cả việc cô không tròn bổn phận người phụ nữ trong gia đình, tôi cũng không chấp nhất. Ngay cả việc mẹ tôi không đồng ý, tôi cũng nhất quyết cưới cô cho bằng được. Nhưng hôm nay cô làm tôi thất vọng quá rồi, tôi không còn đủ kiên nhẫn để mong một ngày nào đó cô biết nghĩ mà trở về với bổn phận của

mình.Trong khi đó, tôi biết, làm vợ tôi cô cũng có những chuyện không vừa ý vì có những yêu cầu của cô mà tôi không thể nào đáp ứng được. Tôi mệt mỏi rồi Thiên Hương ạ, chúng ta hãy buông tha nhau đi.

Thịnh chán nản nói một hơi, Thiên Hương chồm lên ôm chặt anh, cô tha thiết:

- Anh Thịnh, anh tha thứ cho em thêm một lần nữa thôi. Em thề với anh, em sẽ không bao giờ làm một điều gì cho anh buồn nữa đâu.Anh Thịnh, em yêu anh. Em không thể thiếu anh được đâu.

- Hương à...

Thịnh vừa cất tiếng, Thiên Hương đã ngắt lời anh:

- Anh Thịnh, em van xin anh, hãy cho em một cơ hội - Thấy Thịnh làm thinh không nói , cô buông anh ra, quỳ sụp xuống gạch , khóc nức lên – Anh không còn nhớ những ngày mình yêu nhau mà tha thứ cho em sao anh ?

Thịnh nhắm nghiền hai mắt lại, lòng anh đau đớn . Làm sao anh quên được những ngày tình nghĩa mặn nồng đó, những ngày anh chìm ngập trong hạnh phúc tuyệt vời .Và anh không thể tự dối lòng mình được mà phải nhận rằng , ngay trong giờ phút này, khi biết được Thiên Hương đã phản bội anh, mà tình yêu anh dành cho cô thì vẫn cứ còn đó trong lòng anh.

Thiên Hương ngược lên, nhìn nét mặt Thịnh,cô biết mình chưa đến nỗi tuyệt vọng.Cô lại rên rĩ:

- Thịnh ơi, tha lỗi cho em nha anh?

Mở mắt ra,Thịnh thấy gương mặt xinh đẹp của Thiên Hương đang nhạt nhòa nước mắt, ánh mắt cô nảo nùng nhìn anh. Lòng thịnh chùng xuống, tuy đang giận dữ, anh cũng thấy mình không thể sống thiếu cô được .

Cắn môi, Thịnh suy nghĩ thật nhanh. Thôi thì mình đã tha thứ được cho cô lần đầu, chẳng lẽ lần này không tha thứ được hay sao ?

Nhưng phải làm sao để cho Thiên Hương làm một người vợ hiền thực đúng nghĩa của anh, để cô không còn cơ hội lặp lại lỗi lầm ?

Nghiêm mặt nhìn Thiên Hương, Thịnh nói:

- Thôi được, cô đứng lên đi. Rồi chúng ta nói chuyện

- Thiên Hương lắc đầu :

- Anh không nói tha thứ cho em, em sẽ quỳ trước mặt anh như thế này mãi mãi

Thịnh phẩy tay:

- Tôi đã nói cô đứng lên mà – Đợi cho Thiên Hương đứng lên rồi, Thịnh tiếp – Tôi bằng lòng tha thứ cho cô lần này nữa...

- Thịnh vừa nói tới đó, Thiên Hương đã ôm chầm lấy anh. Cô làm ra vẻ ghen ngào:

- Ôi, anh Thịnh ! Em cảm ơn anh. Em hứa với anh ...

Thịnh gỡ tay Thiên Hương ra, anh nghiêm nghị :

- Cô khoan hứa đã, tôi chưa nói điều kiện của tôi

Thiên Hương lau nước mắt, cô gật đầu :

- Anh nói đi, em nghe đây

- Thứ nhất, cô phải bỏ ngay lập tức những việc cô đang làm.

Thiên Hương giật mình nhìn Thịnh, cô lắp bắp :

- Anh Thịnh à, anh nói gì ? Em phải nghỉ hết mọi việc nghĩa là sao ?

- Nghĩa là không ca hát, không trình diễn thời trang và cũng không đóng film gì nữa hết. Tóm lại là cô không được tiếp tục những công việc mà có thể đưa cô tới chỗ sai lầm .

Thiên Hương nhìn Thịnh trân trân, cô không ngờ điều kiện của anh đưa ra lại khó khăn như vậy. Cô hỏi:

- Không làm những việc đó nữa thì em biết làm gì bây giờ ?

Thiếu gì việc cho cô làm. Việc làm một người vợ, một người nội trợ tuy không khó nhưng cũng đâu phải là quá dễ dàng. Nếu cô có ý sửa đổi thì ngay từ hôm nay, cô phải ở nhà theo mẹ học hỏi công việc bếp núc đi.

Thiên Hương trợn mắt nhìn Thịnh, cô không ngờ điều kiện anh đưa ra lại khủng khiếp như thế. Cứ nghĩ tới những ngày

Tháng sắp tới, cô không còn vinh dự đứng trên sàn diễn để đón nhận những tràng pháo tay vang dội của ngưỡng khán giả ái mộ, không còn được ngập mình trong ánh sáng rực rỡ của muôn ngọn đèn màu. Mà thay vào đó, cô sẽ trở thành một người phụ nữ của gạo thịt, mắm muối. Suốt ngày cô chỉ biết tính toán trong việc chợ búa nấu nướng để nghĩ ra cách thay đổi món ăn sao cho chồng ngon miệng, và thay vì người cô sục nức mùi thơm của son phấn thì cô sẽ có mùi tanh của cá, mùi nồng của nước mắm. Và hàng trăm thứ khác nữa, nó sẽ thay đổi hẳn cả một quãng đời của cô.

Không được ! Từ trong tận đáy lòng Thiên Hương vang lên tiếng phản kháng. Tại sao cô lại phải trở thành một phụ nữ tầm thường mà bỏ đi ước vọng và tài năng của mình. Cô đang là ngôi sao sáng giá trong mọi lãnh vực cơ mà. Một ngôi sao ca nhạc, một người mẫu hàng đầu. Và mai đây, cô là một diễn viên điện ảnh nổi tiếng. Như thế, không những cô chỉ hoạt động trong nước mà thôi, biết đâu một nhà sản xuất nước ngoài nào đó để mắt tới cô thì sao?

Nghĩ đến nước ngoài, Thiên Hương lại nhìn thấy nơi Thịnh một hy vọng. Thôi thì chịu nhịn anh ta một lần cho xong, chỉ cần cô qua

được bên đó thì không còn gì để nói nữa .

Nghĩ thế Thiên Hương nhìn Thịnh :

- Em muốn hỏi anh một điều

Thịnh gật đầu:

- Cô cứ hỏi đi .

- Em muốn biết là còn hai tháng nữa thì anh hết thời hạn công tác ở Việt Nam , anh có ý định trở về bên đó hay không ?

Thịnh nhú mày:

- Chuyện đó đâu có liên quan tới vấn đề chúng ta đang nói đâu, cô không cần biết để làm gì

Thiên Hương nhìn thẳng vào mắt Thịnh, cô quyết định thử thời vận một lần, được hay mất thì chỉ một lần giải quyết thôi mà :

- Nếu như anh trở về bên đó thì em sẽ làm theo những yêu cầu của anh

Thịnh ngạc nhiên:

- Trở về bên đó hay không đâu có ảnh hưởng gì tới chuyện này

- Anh Thịnh à, trước đây anh đã hứa với em là anh sẽ để cho em theo đuổi ước mơ của em đúng không ?

Không trả lời vào câu hỏi của Thịnh mà Thiên Hương lại đặt cho anh một câu hỏi khác. Thịnh ngạc nhiên vì câu hỏi đó, nhưng anh vẫn gật đầu:

- Đúng !

- Thế nhưng hôm nay anh lại thay đổi ý kiến của mình

Thịnh cắt ngang lời Thiên Hương:

- Tại sao tôi lại thay đổi ý kiến, cô biết rõ lí do mà.

Thiên Hương gật đầu :

- Em biết, và em chấp nhận làm theo yêu cầu của anh .Chỉ xin anh là khi nào hết hạn, anh trở về bên kia và cho em đi theo.

Thịnh chăm chú nhìn Thiên Hương, anh cố tìm hiểu xem trong cái đầu xinh đẹp của vợ anh, cô ta đang mưu tính gì ? Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu Thịnh, anh liên kết lại những điều Thiên Hương đã từng đòi hỏi khi hai vợ chồng chưa có chuyện gì xảy ra.Và anh nghiệm ra một điều là cô không hề có ý muốn làm dâu mẹ anh. Cô chỉ muốn có anh mà thôi, và bây giờ yêu cầu của cô rất đúng với điều anh nghĩ .Vì nếu sang bên kia, cô hoàn toàn không phải làm dâu một ngày nào .

Thịnh nói ra ý nghĩ của mình với một cơn giận âm ỉ trong lòng :

- Thì ra cuối cùng cô cũng nói lên ý muốn của mình, cô chưa bao giờ toàn tâm toàn ý làm con dâu trong gia đình này. Cô không cần biết tới ai trong gia đình hết. Nếu tôi đưa cô qua kia thì cô hoàn toàn tự

do, không phải có bà mẹ chồng chứ gì ?

- Ngừng lại một chút, Thịnh lại tiếp:

- Yêu cầu của cô tôi không thể thực hiện được đâu, Thiên Hương à. Vì tôi muốn cô bỏ hết những việc đang làm để làm vợ, làm mẹ. Việc sắp tới của cô là học nội trợ và chuẩn bị sinh con cho gia đình này.

Thiên Hương lắc đầu quầy quậy:

- Không phải vậy đâu anh, em không phải sợ làm dâu. Mẹ rất tốt với em, có gì mà em phải tránh mẹ. Nhưng mà em muốn được ra nước ngoài, đó là một ước mơ từ lâu mà em không thể nào thực hiện được. Ngày lấy anh, em đã thấy rằng ước mơ của em đã có thể trở thành sự thật. Vì vậy mà em muốn anh đưa em đi đó thôi.

Lại thêm một sự thật được Thiên Hương nói ra. Đến bây giờ Thịnh mới hiểu tại sao Thiên Hương bằng lòng lấy anh, một sự thật quá phũ phàng. Chính vì thế mà tuy đã làm vợ anh rồi, cô vẫn không chịu an phận làm một người vợ, mà cứ chạy theo hào nhoáng của cuộc đời.

Lạnh lùng, Thịnh nói một cách chắc nịch :

- Tôi sẽ không trở về bên đó nữa mà sẽ ở lại đây vĩnh viễn. Tôi đã xa gia đình bao nhiêu năm rồi, mẹ tôi đã hi sinh tất cả vì tôi, và cũng đã đợi chờ tôi tới mỗi mòn. Bây giờ là lúc tôi báo hiếu cho mẹ. Nếu như cô chấp nhận thì phải cùng tôi xây dựng hạnh phúc trong gia đình này.

Nói xong, Thịnh đi thẳng ra cửa không để cho Thiên Hương kịp nói câu nào.

Còn lại một mình, Thiên Hương tức tối vô cùng. Làm theo lời Thịnh, cô sẽ mất hết. Bù vào mất mát đó, thử hỏi cô được gì đây ? Một bầy con nheo nhóc mà cô phải chăm sóc.

Nghĩ tới đó, Thiên Hương rùng mình. Ước mơ đã không thực hiện được. Thôi thì cô phải tự quyết định cho mình một con đường.

Ngồi bên Thịnh, Nguyên cũng im lìm. Từ lúc nhận được điện thoại của Thịnh, anh đến đây ngay với bạn. Và anh tôn trọng nỗi đau của bạn nên cũng lặng thinh như để cùng chia sẻ với Thịnh.

Thịnh phóng tầm mắt ra xa, mặt sông lấp lánh những vạt nắng chiều còn sót lại của một buổi chiều cuối năm. Anh nhìn như muốn thu giữ những hình ảnh thân thuộc của quê hương vào trong kí ức của mình, như muốn níu giữ mãi những hình ảnh của tháng ngày đầu yêu.

Thật lâu, Nguyên mới quay sang bạn. Anh lên tiếng:

- Cậu đã quyết định rồi ?

Thịnh gật đầu, Nguyên lại hỏi:

- Bác có nói gì không?

Nghe nhắc tới mẹ, nét mặt Thịnh hẳn lên một nỗi đau. Nhưng anh cũng trả lời:

- Đương nhiên là mẹ tôi rất buồn rồi, nhưng bà hiểu tôi không còn cách nào khác nên cũng không trách móc. Nhưng chính sự im lặng và cảm thông của bà làm cho tôi càng thêm áy náy. Từng tuổi này rồi, tôi đã nhận chịu của bà biết bao hi sinh, thế mà ngày nay tôi đã không đem cho bà được niềm vui cuối đời mà còn lại gây cho bà nỗi buồn như thế nữa, tôi thật là bất hiếu.

Đưa lon bia lên, Thịnh uống một hơi thật dài. Nguyên an ủi:

- Cậu đừng nghĩ thế, nào cậu có muốn xảy ra chuyện như vậy bao giờ. Tôi nghĩ là bác rất hiểu cậu, bây giờ chuyện mới xảy ra nên bác buồn thế thôi. Rồi thời gian cũng làm bác phôi pha.

- Tôi sợ là mẹ tôi không đợi được ngày bà quên được đấy chứ. Mẹ tôi đã già rồi, chuyện của tôi lại làm cho tóc bà bạc thêm, trán lại thêm những nếp nhăn phiền muộn.

Mắt Thịnh như có ngấn nước, giọng anh như nghẹn lại. Nguyên biết, chuyện vợ chồng Thịnh gây đổ là một nỗi đau lớn, chẳng những cho anh mà ngay cả bà Ngọc, nỗi đau của bà còn lớn gấp bội lần.

Đã bao nhiêu năm nay, bà Ngọc mong đợi ngày Thịnh trở về. Khi anh cưới vợ, lòng thương con đã khiến cho bà chấp nhận một cô con dâu mà bà không hề ưng ý. Rồi bà mong đợi một đứa cháu nội, đó cũng là những ước mơ cuối cùng trong cuộc đời bà.

Vậy mà cuối cùng, Thịnh đã không thực hiện được điều bà mong ước, một điều rất bình thường trong cuộc sống hiện thực này.

Đặt tay lên bàn tay Thịnh đang để trên bàn, Nguyên thận trọng hỏi:

- Cậu không thể không đi à Thịnh ?

Thịnh lắc đầu:

- Cậu biết tôi rồi đó, khi tôi đã quyết định một điều gì thì ít khi nào tôi đổi ý lắm.

Trầm ngâm giây lát, Nguyên quyết định thử một lần. Anh nói:

- Tôi nghĩ người đàn bà đó không đáng để cho cậu ra đi như vậy, bởi vì cậu có vẻ như đang trốn tránh cô ta vậy.

Thịnh nhếch môi, một nụ cười khinh bạc nở trên môi anh:

- Cậu nghĩ tôi trở về bên đó là chạy trốn cô ta à ? Cậu lầm rồi, và những ai nghĩ thế đều làm hết. Tôi chẳng sợ gì cô ta mà phải trốn tránh cả, mà đơng giản vì tôi muốn làm lại từ đầu.

- Thế thì ngay ở đây, cậu cũng bắt đầu được chứ đâu phải đi xa như vậy.

Thịnh lắc đầu:

- Cậu không hiểu đâu, chuyện không đơn giản như mọi người nghĩ

đâu. Thôi được rồi, để tôi nói cho cậu biết. Cậu có biết Thiên Hương lấy tôi là vì sao không ?

- Thì cô ta yêu cậu.

Thịnh bật cười:

- Cậu làm rồi, tôi mà có được cái hạnh phúc đó sao ?

Nguyên quay hẳn sang nhìn Thịnh, anh có vẻ không hiểu câu nói của bạn:

- Tại sao lại không được ? Cậu quá dư điều kiện để các cô gái chết mê chết mệt cơ mà.

Thịnh chỉ tay:

- Đây, chính là cái chỗ “quá dư điều kiện” đấy mà tôi khó tìm cho mình một tình yêu đấy. Các cô gái đến với tôi đâu phải vì họ yêu tôi đâu, mà họ đến với tôi chính là vì những điều kiện đó đấy chứ, ngay cả Thiên Hương cũng thế. Từ khi quen nhau rồi đi tới chỗ yêu nhau, và cuối cùng khi quyết định cưới Thiên Hương, tôi đã bị ánh hào quang của cô ta và ngay cả những điều kiện thật tốt của tôi nữa che mắt tôi mất rồi. Tôi cứ ngỡ cô ấy yêu tôi thật nên mới chịu làm vợ tôi, không ngờ cuối cùng, khi biết được sự phản bội của cô ta, tôi cũng biết luôn một điều quan trọng là chỉ vì muốn được xuất ngoại mà cô ta bằng lòng lấy tôi.

Nguyên nhìn Thịnh bằng ánh mắt nghi ngờ:

- Cậu có nói quá không đấy ? Hay là cậu chỉ nghĩ như thế thôi để rồi hiểu lầm cô ấy ?

- Làm sao mà tôi làm được khi mà chính miệng cô ấy nói với tôi điều đó. Và khi tôi khẳng định là tôi sẽ không đi nữa thì cô ấy đã chọn ngay cho mình một quyết định. Thà cô ấy bỏ tôi chứ không chịu bỏ những công việc mà cô ta đang làm. Thế là, cuối cùng chúng tôi phải chia tay nhau.

Mắt Thịnh thật buồn, Nguyên cảm nhận được sự luyến tiếc trong lời lẽ của Thịnh. Anh trầm giọng:

- Nếu thực sự như vậy thì tôi nghĩ cậu cũng không nên luyến tiếc làm gì. Cậu còn rất nhiều cơ hội, tội gì mà phải buồn bã vì một người không đáng như thế.

Thịnh bật cười:

- Nào tôi có tiếc cô ta, tôi chỉ tiếc tình cảm của mình được trao cho người không đáng đấy thôi.

- Cậu định sắp tới sẽ làm gì ?

- Tôi chưa tính gì cả, phải về bên đó mới tính được. Nhưng trước mắt phải tập trung vào công việc đã, còn những chuyện khác thì từ từ rồi tính - Rồi Thịnh cười, anh đổi giọng - Nào, không nói chuyện

của tôi nữa. Nói chuyện của cậu đi.

Nguyên cũng cười:

- Tôi thì có chuyện gì để nói, mọi việc đối với tôi đều bình thường thôi mà.

- Ngày mai đám cưới cậu rồi, tôi hỏi thật nhé, cậu có “nôn” không ?

Nguyên nháy mắt với bạn:

- Cậu cũng có những ngày như mình rồi mà, cứ nghĩ lại xem ngày đó cậu như thế nào thì tôi cũng như thế thôi.

- Vân Dung thế nào?

Nguyên nghiêng đầu nhìn Thịnh, ánh mắt anh lấp lánh:

- Sao tự nhiên cậu lại quan tâm tới cô ấy vậy ? Tiếc rồi hử ?

Thịnh gật gù, anh thú nhận:

- Thú thật với cậu, tôi cũng hơi tiếc. Ấy, cậu đừng trợn mắt lên như thế, tôi nói hơi tiếc là vì như thế này. Nếu như tôi đừng ích kỉ quá, tôi bớt nghĩ đến tôi đi một chút mà nghĩ đến mẹ tôi một chút thì giờ này cậu không có hy vọng mặc áo chú rể một chút nào.

- Thế có nghĩa là...

- Cậu biết không, mẹ tôi chỉ ước ao tôi cưới Vân Dung mà thôi. Suốt những năm tháng tôi xa nhà, cô ấy chăm sóc cụ rất tốt. Cả hai gia đình đã mặc nhiên coi cô ấy là con dâu của mẹ tôi rồi. Nhưng chỉ vì tôi cương quyết không chịu, và mẹ tôi thì lại không đành lòng làm tôi buồn nên cuối cùng thì tôi đạt được ý định của mình. Giá như ngày ấy tôi biết nghĩ tới mẹ tôi một chút thì giờ này mẹ tôi đâu có buồn như thế này.

Nguyên gật đầu:

- Tôi biết chuyện này, Vân Dung đã nói rõ với tôi rồi. Ngày cậu làm đám cưới, cô ấy bệnh một trận cũng dữ, nhưng cũng phải mất một thời gian rất dài, cô ấy mới quên được mọi chuyện.

- Cô ấy yêu cậu chứ?

Nguyên cười hạnh phúc:

- Bây giờ thì cô ấy rất yêu tôi.

Thịnh chìa tay:

- Chúc mừng cậu!

- Cảm ơn cậu.

Nguyên nắm chặt tay Thịnh. Trong niềm vui vừa mình, anh vẫn thấy một chút buồn cho bạn.

- Nguyên này!

Thịnh gọi nhỏ. Nguyên nhìn bạn chờ đợi. Thịnh tiếp:

- Tôi có chuyện này muốn nhờ cậu. Không biết cậu có sẵn lòng giúp đỡ tôi không ?

Nguyên sốt sắng gật đầu:

- Cậu cứ nói, chuyện gì trong khả năng của tôi thì tôi rất sẵn lòng.
- Tôi đi rồi, nhờ vợ chồng cậu an ủi và săn sóc mẹ tôi giùm.
- Chuyện đó thì cậu cứ an tâm, dù cậu không nhò thì tôi cũng không quên bác đâu. Hơn nữa, bây giờ tôi lại ở bên cạnh nhà cậu, chuyện thăm bác mỗi ngày đâu có gì khó khăn đối với tôi. Vân Dung lại rất quyến luyến mẹ cậu, tôi nghĩ là cậu cứ yên tâm.

Thịnh gật đầu:

- Cậu nói vậy là tôi yên lòng rồi, Vân Dung là một cô gái tốt, tấm lòng cô ấy rất nhân hậu. Vì vậy, dù không gần mẹ tôi, tôi cũng không phải lo lắng nhiều.

Nguyên ái ngại nhìn bạn:

- Nhưng mà cậu cũng phải về chứ, không lẽ đi mãi à ?
- Đương nhiên rồi, làm sao mà tôi đi mãi được. Tuy nhiên, lúc này tôi cần phải để cho lòng mình yên ổn lại đã, vì vậy tôi mới ra đi. Cứ coi như tôi đang làm một cuộc trốn chạy đi, trốn chạy chính bản thân tôi. Khi nào tôi bình tâm lại, khi đó tôi sẽ trở về.

Nguyên kín đáo đưa tay lên xem giờ, nhưng Thịnh đã nhận ra cử chỉ của bạn. Anh hỏi:

- Cậu có việc à?

Nguyên gật:

- Tối nay tôi phải qua bên nhà Vân Dung một chút coi có cần gì nữa hay không ?

Tôi quên là ngày mai cậu làm chú rể nên cứ giữ cậu ở mãi đây. Tôi giờ cậu về đi, tôi không làm phiền cậu nữa đâu. Cảm ơn cậu nhiều. Thịnh bắt tay Nguyên thật chặt như một lời cảm ơn chân thành đối với sự cảm thông của bạn.

Còn lại một mình trong buổi chiều đang xuống, bóng tối đã nhập nhoạng phủ trùm dòng sông. Thịnh cảm nhận được mình đang trong nỗi cô đơn cùng cực. Hình bóng Thiên Hương vẫn lẩn khuất đâu đó trong hồn anh. Dù có chạy trốn chính mình, Thịnh vẫn không thể dối mình là tình yêu đã hết. Dù biết là cô giả dối, anh vẫn không làm sao xóa hết hình bóng của cô trong lòng mình. Tình yêu của anh vẫn còn đó. Vậy mà giờ đây, một mình anh trong nỗi cô đơn riêng mình. Thịnh lắng nghe, bài hát từ một nơi nào đó vọng lại. Lời hát xa xôi như những ngày đã qua trong cuộc đời anh...

Chiều nay vắng em, lòng bỗng dưng sao tấy buồn.

Chiều nay vắng em, anh ngẩn ngơ nhìn mây trôi.

Nghe lòng vương vấn bao niềm nhớ,

Ôi, nhớ quá đi thôi...

Nào em hay biết !
Chiều không có em, lạc lõng chân quên lối về.
Hàng cây đứng im, hoa lá thì thầm tên em.
Khi tình yêu đến, anh chợt biết...
Như nhấp chén men cay, lòng bao đắm say.
Em đã cho tôi nụ cười hồn nhiên, ánh mắt sáng ngời
Em đã cho tôi niềm vui , trên từng ngón tay ngả nương trên từng
phím trắng.
Và giọng hát say mê hồn ta...
Rồi chiều nay...
Chiều nay vắng em,
Chợt biết yêu em rất nhiều.
Chiều không có em,
Đâu những giận hờn vu vơ.
Anh tìm đâu chiếc hôn vội vã,
Đâu dáng dấp kiều sa,
Chiều nay vắng em
Đám cưới Nguyên và Vân Dung được tổ chức đơn giản nhưng
không kém phần long trọng. Mọi người thật vui, nhất là hai gia đình.
Vân Dung là một cô gái hiền hậu, và Nguyên là một chàng trai trung
thực, nghiêm chỉnh. Họ tạo thành một đôi thật xứng lứa vừa đôi.
Nhưng trong đám cưới đó, có một người tuy vui với mọi người
nhưng trong lòng rất buồn. Một nỗi buồn và tiếc cứ mãi dần vạt bà
không nguôi, nhất là khi chứng kiến Nguyên tươi cười và hạnh phúc
bên Vân Dung, bà lại càng xót xa cho con trai mình.
Nhìn hạnh phúc của Nguyên, rồi lại nghĩ đến cảnh ngày mai Thịnh
lại lủi thủi ra đi. Bà Ngọc không cầm được nước mắt. Nhưng bà cố
giấu mọi người niềm đau của mình để cho cuộc vui của mọi người
được trọn vẹn.
Khi đám cưới đã xong, Nguyên đưa Vân Dung về căn nhà của hai
người. Cả hai lẫn ra giường, nhìn nhau với hạnh phúc rộn ràng trong
lòng.
Buổi sáng, Vân Dung thức dậy khi nắng đã tràn vào phòng Mở mắt
ra, cô thấy Nguyên đang ngồi bên cạnh, ngắm cô với ánh mắt thương
yêu. Vội ngồi nhồm dậy, Vân Dung trách Nguyên để che giấu đi sự
thẹn thùng của mình:
- Muộn quá rồi, sao anh không gọi em dậy.
Nguyên cười thật hiền:
- Mình có làm gì đâu mà sớm với muộn hả em. Anh thấy ngày hôm
qua mình phải tiếp khách cả ngày, chắc chắn là em rất mệt nên anh

muốn để em ngủ cho khỏe.

Vân Dung tròn mắt nhìn Nguyên:

- Chứ không phải sáng nay mình đi Dalat sao, giờ này thì trễ chuyến bay mất rồi.

Nguyên nhìn Vân Dung bằng ánh mắt thật lạ:

- Em vào rửa mặt đi rồi ra đây anh nói chuyện này cho nghe.

Vân Dung ngạc nhiên:

- Chuyện gì hở anh?

Nguyên kéo tay vợ:

- Anh đã nói vào rửa mặt đã, mới thức dậy trông em như con mèo ngái ngủ mà nói cái gì ?

Vân Dung đỏ mặt, cô hứ dài:

- Chỉ giỏi tài trêu ghẹo em không hà . Anh không nói thì thôi, một lát em sẽ không thèm nghe đâu.

Vừa nói Vân Dung vừa nhảy xuống đất chạy nhanh vào phòng tắm.

Nguyên nói với theo:

- Anh máng sẵn quần áo của em trong đó rồi, em thay luôn nhé Dung.

Nguyên đứng lên thu dọn chăn nệm, một hành động thật đơn giản nhưng thấm đẫm tình yêu vợ chồng. Người con gái anh yêu đã làm vợ anh trọn vẹn rồi đó, thử hỏi còn hạnh phúc nào hơn.

Hạnh phúc trong tình yêu của mình, Nguyên lại chạnh lòng nhớ tới Thịnh. Giờ này bạn anh đang nghĩ gì ? Có còn đau buồn như hôm nào nữa không ?

Vân Dung từ trong phòng tắm bước ra, cô đã mặc bộ quần áo mà Nguyên chuẩn bị sẵn cho cô.

Kéo Vân Dung ngồi xuống cạnh mình, Nguyên dịu dàng:

- Em ngồi xuống đây, anh có chuyện muốn nói với em.

Vân Dung nhìn Nguyên, cô không nói gì nhưng ánh mắt cô đang chờ đợi. Nguyên chậm rãi:

- Hôm nay chúng mình không đi Dalat em ạ.

Ngạc nhiên, Vân Dung kêu lên:

- Sao thế anh ? Sao mình lại không đi nữa ? Chẳng phải là mình đã đặt vé máy bay và khách sạn rồi sao ?

Nguyên vẫn điềm đạm:

- Không phải mình không đi nữa, mà chỉ là dời ngày lại thôi. Mai chúng mình sẽ đi, anh đã điện lại để dời chuyến bay rồi. Còn hôm nay mình phải làm một việc khác.

Vân Dung hoang mang nhìn chồng. Thái độ của anh vừa trang nghiêm vừa buồn rầu khiến cô chột lo lắng .Cô hỏi ngay:

- Việc gì mà cần thế hử anh ?

Choàng tay qua vai Vân Dung, Nguyên ôm sát cô vào mình:

- Hôm nay Thịnh đi, anh muốn chúng mình ra phi trường tiễn chân anh ấy.

Vân Dung ngẩn người nhìn chồng. Tuy đã khẳng định với lòng là cô không còn yêu Thịnh, và đối với cô, anh chỉ như một người anh trai. Nhưng sao khi nghe tin này, cô vẫn thấy tim mình nhói lên.

Vân Dung thần thờ hỏi Nguyên:

- Anh ấy quyết định ra đi hử anh ?

Siết chặt vai vợ, Nguyên gật đầu:

- Thịnh đi là phải, em ạ. Nó phải thay đổi môi trường để tìm một sự bình an. Khi đó, nó sẽ trở về

Mắt Vân Dung ươn ướt:

- Em thấy thương cho bác Ngọc. Bác ấy chỉ mong cho anh Thịnh về sống bên bác ấy, cưới vợ và sinh cho bác ấy mấy đứa cháu nội. Vậy mà giờ đây ước mơ đơn giản ấy cũng không thực hiện được.

- Thịnh ra đi rồi nó cũng trở về chứ em. Chỉ cần cho nó một thời gian, khi nó tìm được bình an trong tâm hồn, anh tin là nó sẽ trở về. Còn bác Ngọc, chúng mình sẽ thay Thịnh chăm sóc bác. Anh tin rằng mọi việc rồi cũng qua.

- Vậy bây giờ mình ra phi trường hử anh ?

Nguyên lắc đầu:

- Còn sớm, em ạ. Bây giờ anh đưa em đi ăn sáng rồi về thăm ba mẹ. Hai giờ mình mới phải ra phi trường.

Vân Dung đứng lên:

- Anh đợi em một chút.

Cô ngồi vào bàn trang điểm. Cầm lên tay cây son, cô chột bâng khuâng khi nhớ lại đây chính là quà của Thịnh.

Khi Nguyên đưa Vân Dung ra phi trường thì gia đình Thịnh đã có mặt đông đủ. Trông thấy vợ chồng Nguyên, Thịnh cười:

- Hôm nay mà hai người cũng ra tiễn tôi là tôi hạnh phúc lắm rồi.

Vân Dung nắm tay Thịnh, cô chột nghẹn ngào:

- Rồi anh sẽ về chứ, anh Thịnh ?

Thịnh cười, anh siết tay Vân Dung:

- Anh về chứ, ở đây mọi người thương yêu anh như vậy. Làm sao anh có thể bỏ đi luôn được?

- Thế thì bao giờ anh mới trở về ?

Thịnh ra vẻ ngẫm nghĩ:

- Bao giờ à ? Làm sao anh có thể biết được cái mốc nào nhỉ ?- Rồi anh reo lên -À có rồi ! Bao giờ em sinh con, nhất định anh sẽ về để

làm cha nuôi cháu bé, em chịu không ?

Vân Dung gật đầu, cô cười rạng rỡ:

Anh đã hứa rồi đấy nhé. Nhất định em sẽ sinh cháu để nhận người cha nuôi này

Thịnh cũng gật đầu thật mạnh:

- Anh hy vọng là em mau chóng sinh con cho anh mau có cơ hội làm cha nuôi. Nhất định là khi nào em báo tin, anh sẽ về vào ngày đầu tháng con nuôi của anh.

Nguyên choàng tay qua vai Vân Dung chen vào:

- Vậy thì cậu cứ yên tâm, nhất định tôi sẽ cố gắng để Vân Dung sinh con trong thời gian sớm nhất - Vỗ nhẹ tay lên bụng Vân Dung, anh thấp giọng - Có khi trong này đang hình thành một thằng Nguyên con rồi đó.

Vân Dung đỏ mặt trong khi Thịnh cười to:

- Vậy thì cậu giỏi. Nhưng mà này, cậu đã hứa gì với tôi, cậu còn nhớ chứ?

Nguyên đập mạnh tay vào bàn tay Thịnh đang xòe ra đợi sẵn, anh đáp một cách chắc nịch:

- Làm sao tôi có thể quên được. Tôi đã hứa với cậu, nhất định tôi sẽ làm tròn.

Thịnh gật đầu:

- Vậy là tôi yên tâm rồi. Thôi, người ta đang gọi, tôi vào phòng cách ly đây. Cậu đưa mẹ tôi và Vân Dung về đi

Thịnh quay ra ôm mẹ, bà Ngọc nghen ngào trong vòng tay đưa con yêu dấu của bà. Bà biết, nó buồn tới nỗi không có can đảm ở lại nơi này. Nhưng bà tin rằng, rồi nó sẽ trở về. Bà đã nghe hết những lời con trai bà nói với vợ chồng Vân Dung, và bà càng tin chắc vào điều đó.

Thịnh đã bước lên thang cuốn. Cái cảm giác cô đơn lại ùa về phủ kín anh. Bất giác, anh quay lại tìm kiếm một bóng hình. Tuy rằng anh biết, bóng hình đó anh sẽ không tìm thấy trong buổi chiều nay.

Chiều nay vắng em,

Chợt biết yêu em rất nhiều.

Chiều không có em,

Đâu những giận hờn vu vơ.

Anh tìm đâu chiếc hôn vội vã,

Đâu dáng dấp kiêu sa,

Chiều nay vắng em.

- Cháu đưa bác về?

Bà Ngọc lắc đầu:

- Đã có vợ chồng Phương Thảo về với bác rồi. Hai con cứ về đi.
Vợ chồng Nguyễn chào bà Ngọc, Vân Dung nắm tay bà:
- Mai chúng con đi chơi ít ngày, khi nào về con sẽ sang thăm mẹ.
Bà Ngọc vuốt má Vân Dung:
- Các con đi chơi vui nhé, Nguyễn nhớ chăm sóc vợ con đấy nhé.
Nguyễn gật:
- Cháu biết rồi, thưa bác !
Vân Dung quay sang chồng, cô nũng nịu:
- Không được, anh không được gọi là bác. Mẹ đã nhận em à con gái rồi mà.
Bà Ngọc cười nhẹ:
- Vân Dung nói đúng đấy, Nguyễn phải sửa lại đi thôi
- Con biết rồi, thưa mẹ.
Ngồi vào xe, Nguyễn quay sang nhìn vợ:
- Sao, bây giờ còn buồn không ?
Vân Dung tròn mắt nhìn chồng:
- Sao anh lại hỏi em như vậy ?
Nguyễn cười:
- Là anh ghen chứ sao ! Lúc này chia tay với Thịnh buồn một chút đó thôi, còn bây giờ ngồi bên anh rồi, em không được buồn nữa.
Vân Dung lườm Nguyễn:
- Vậy cũng nói được, em buồn vì anh Thịnh không may mắn thôi mà. Bộ em có tình ý gì với anh ấy hay sao?
- Anh nói chơi thôi, em đừng suy nghĩ. Nhưng mà Dung này, em biết khi này em hứa với Thịnh đó, anh khoái cái gì nhất không ?
Vân Dung lắc đầu, Nguyễn nghiêng đầu qua sát bên Vân Dung, anh thì thầm:
- Thì cái vụ em hứa với Thịnh là sẽ mau sinh con đó. Cái điều này là anh phải cố gắng tối đa để em giữ lời hứa với Thịnh rồi.
Vân Dung đỏ mặt, cô nắm vào tay chồng:
- Nói nhảm không à. Đó là do em...do em...
Nắm chặt tay vợ, Nguyễn kéo mạnh để Vân Dung cúi người vào anh, rồi choàng tay ôm cô thật chặt, anh thì thầm:
- Nhưng mà đó cũng là mong đợi của anh nữa mà, có gì mà phải mắc cỡ, đúng không em ?
Vân Dung không trả lời. Cô úp mặt vào ngực chồng với một cảm giác bình an vô cùng. Hạnh phúc của cô là đây, mọi nỗi buồn ời, xin hãy bay đi.

Hoàng Kim

Nguồn: vantuyen.net
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 25/10/2008 10:45:53 CH